မြတ်စွာဘုရား၏
ဥဒါန်းစကားများ

ဦးသော်ဇင်

၁၉၈၇

စာပလွေ စာစဉ် ၁၁

ဥဒါန်းစကားများ

ဦးသော်ဇင်

(ဘာသာရေးဆိုင်ရာ စာပေခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၂၃၃၃)

စာပလွေ ဖြန့်ချိရေး
အခန်း ၇၊ တိုက် ၁၁၆
ရန်ကင်းစာတိုက်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်ခြင်း ။ ။ ပထမ အကြိမ်
ထုတ်ဝေနေ့စွဲ ။ ။ ၁၊ ၉၊ ၁၉၆၀
ရိုက်နှိပ်စောင်ရေ ။ ။ ၄၀၀၀။

မျက်နှာဖုံး ။ ။ စံတိုး
ဘလောက် ။ ။ ဘသစ် အင် ဆန်း
အဖုံးရိုက် ။ ။ သိရိမင်္ဂလာ
စာအုပ်ချုပ် ။ ။ ညွန့်ညွန့်နှင့် မောင်များ

ဖြန့်ချိရေး

စာပလွေ စာအုပ်တိုက်

အခန်း ၇၊ တိုက် ၁၁၆

ရန်ကင်းစာတိုက်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူနှင့် ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်သိန်းတင် (၀၂၈၆)၊ ဇေယျာဝတီစာတိုက်၊ ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးဈေး၊ ရန်ကုန်က ထုတ်ဝေ၍၊ မောင်ကိုဦး (၀၇၃၆)၊ ကုမာရပုံနှိပ်တိုက်၊ (ပုဂံစာအုပ်တိုက်အဆောက်အဦ)၊ အမှတ် ၁၂၃၊ မြန်မာ့ဂုဏ်ရည်လမ်း၊ ကန်တော်ကလေး၊ ရန်ကုန်က 'ကုမာရစက်' ဖြင့် တာဝန်ခံ ပုံနှိပ်သည်။

မာတိကာ

—။နိဒါန်း ၁၁

၁။ ဗောဓိဝဂ် ၁၇

၁—ပထမ ဗောဓိသုတ် ၁၇
၂—ဒုတိယ ဗောဓိသုတ် ၁၉
၃—တတိယ ဗောဓိသုတ် ၂၀
၄—ဟုံဟုက်သုတ် ၂၃
၅—ဗြာဟ္မဏသုတ် ၂၄
၆—မဟာကဿပသုတ် ၂၅
၇—အဇကလပကသုတ် ၂၆
၈—သင်္ဂါမဇိသုတ် ၂၇
၉—ဇဋိလသုတ် ၂၈
၁၀—ဗာဟိယသုတ် ၂၉

၂။ မုစလိန္ဒဝဂ် ၃၅

၁—မုစလိန္ဒသုတ် ၃၅
၂—ရာဇသုတ် ၃၆
၃—ဒဏ္ဍသုတ် ၃၈

၄—သက္ကာရသုတ် ၃၉
၅—ဥပါသကသုတ် ၄၀
၆—ဂမ္ဘိနီသုတ် ၄၁
၇—ကေပုတ္တကသုတ် ၄၂
၈—သုပ္ပဝါသာသုတ် ၄၃
၉—ဝိသာခါသုတ် ၄၉
၁၀—ဘဒ္ဒိယသုတ် ၅၀

၃။ နန္ဒဝဂ် ၅၃

၁—ကမ္မဝိပါကဇသုတ် ၅၃
၂—နန္ဒသုတ် ၅၄
၃—ယသောဇသုတ် ၅၉
၄—သာရိပုတ္တသုတ် ၆၄
၅—မဟာမောဂ္ဂလာနသုတ် ၆၅
၆—ပိလိန္ဒဝစ္ဆသုတ် ၆၆
၇—သက္ကုဒါနသုတ် ၆၈
၈—ပိဏ္ဍပါတိကသုတ် ၇၀
၉—သိပ္ပသုတ် ၇၂
၁၀—လောကသုတ် ၇၄

၄။ မေဃိယဝဂ် ၇၇

၁—မေဃိယသုတ် ၇၇
၂—ဥဒ္ဓတသုတ် ၈၄
၃—ဂေါပါလကသုတ် ၈၅
၄—ယက္ခပဟာရသုတ် ၈၇
၅—နာဂသုတ် ၈၉
၆—ပိဏ္ဍောလသုတ် ၉၁
၇—သာရိပုတ္တသုတ် ၉၂

၁၆၉၆၇

၈—သုန္ဒရိသုတ်	....	....	၉၃
၉—ဥပသေနသုတ်	....	....	၉၈
၁၀—သာရိပုတ္တဥပသမသုတ်	....	....	၉၉

၅။ သောဏဝဂ် ၁၀၁

၁—ပိယတယသုတ်	....	....	၁၀၁
၂—အပ္ပာယုကသုတ်	....	....	၁၀၂
၃—သုပ္ပဗုဒ္ဓကုဋ္ဌိသုတ်	....	....	၁၀၃
၄—ကုမာရကသုတ်	....	....	၁၀၈
၅—ဥပေါသထသုတ်	....	....	၁၀၉
၆—သောဏသုတ်	....	....	၁၁၇
၇—သင်္ခါရေဝတသုတ်	....	....	၁၂၂
၈—သံဃဘေဒသုတ်	....	....	၁၂၃
၉—သာတယမာနသုတ်	....	....	၁၂၄
၁၀—စူလပန္ထကသုတ်	....	....	၁၂၄

၆။ ဇစ္စန္ဓဝဂ် ၁၂၈

၁—အာယုသင်္ခါရောသဇ္ဇနသုတ်	....	....	၁၂၈
၂—သတ္တဇဋိလသုတ်	....	....	၁၃၂
၃—ပစ္စဝေက္ခဏသုတ်	....	....	၁၃၅
၄—ပထမ နာနာတိတ္ထိယသုတ်	....	....	၁၃၆
၅—ဒုတိယ နာနာတိတ္ထိယသုတ်	....	....	၁၄၂
၆—တတိယ နာနာတိတ္ထိယသုတ်	....	....	၁၄၇
၇—သုဘူတိသုတ်	....	....	၁၅၀
၈—ဂဏိကာသုတ်	....	....	၁၅၀
၉—ဥပါတိဓာဝန္တိသုတ်	....	....	၁၅၃
၁၀—ဥပ္ပဇ္ဇန္တိသုတ်	....	....	၁၅၄

၇။ စူဠဝဂ် ၁၅၇

၁—ပထမ လကုဏ္ဍက ဘဒ္ဒိယသုတ် ၁၅၇
၂—ဒုတိယ လကုဏ္ဍက ဘဒ္ဒိယသုတ်.... .... ၁၅၈
၃—ပထမ သင်္ဂါမသုတ် ၁၅၉
၄—ဒုတိယ သင်္ဂါမသုတ် ၁၆၀
၅—အပရ လကုဏ္ဍက ဘဒ္ဒိယသုတ် ၁၆၁
၆—တဏှာသင်္ခယသုတ် ၁၆၃
၇—ပပဉ္စခယသုတ် ၁၆၃
၈—ကစ္စာနသုတ် ၁၆၄
၉—ဥဒပါနသုတ် ၁၆၅
၁၀—ဥတေနသုတ် ၁၆၇

၈။ ပါဋလိဂါမိယဝဂ် ၁၆၉

၁—ပထမ နိဗ္ဗာန ပဋိသံယုတ္တသုတ် ၁၆၉
၂—ဒုတိယ နိဗ္ဗာန ပဋိသံယုတ္တသုတ်.... .... ၁၇၀
၃—တတိယ နိဗ္ဗာန ပဋိသံယုတ္တသုတ်.... .... ၁၇၁
၄—စတုတ္ထ နိဗ္ဗာန ပဋိသံယုတ္တသုတ် ၁၇၂
၅—စုန္ဒသုတ် ၁၇၃
၆—ပါဋလိဂါမိယသုတ် ၁၇၉
၇—ဒွိဓာပထသုတ် ၁၈၇
၈—ဝိသာခါသုတ် ၁၈၉
၉—ပထမ ဒဗ္ဗသုတ် ၁၉၁
၁၀—ဒုတိယ ဒဗ္ဗသုတ် ၁၉၃

နိဒါန်း

မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသော တရားတော်တို့ကို ပိဋကအားဖြင့် ဝေဖန်ပါသော် သုတ်၊ ဝိနည်း၊ အဘိဓမ္မာ ဟူ၍ သုံးပါး အပြားရှိလေသည်။ ယင်းသုံးပါးကို ပိဋကသုံးပုံဟု ခေါ်ကြ၏။ ထို့ပြင် နိကာယ်အားဖြင့်လည်း ဝေဖန် ကြပါ သေး သည်။ နိကာယ်ဖြင့် ဝေဖန်ပါသော် ထို တရားတော်တို့သည် ဒီဃနိကာယ်၊ မဇ္ဈိမနိကာယ်၊ သံယုတ္တ နိကာယ်၊ အင်္ဂုတ္တရ နိကာယ်နှင့် ခုဒ္ဒကနိကာယ် ဟူ၍ ငါးပါး အပြားရှိလေသည်။ ယင်း နိကာယ်တို့ကို တဖန် ပိဋက သုံးပုံဖြင့် ဆက်စပ်လိုက်ပါသော် အချို့သော နိကာယ်မှာ သုတ္တန်၊ အချို့သော နိကာယ်မှာ ဝိနည်း၊ အချို့သော နိကာယ်မှာ အဘိဓမ္မာတွင် သက်ဝင်လေသည်။

သုတ္တန် ပိဋကတွင် ပါဝင်သော နိကာယ်တို့မှာ ခုဒ္ဒကပါဌ၊ ဓမ္မပဒ၊ ဥဒါန်း၊ ဣတိဝုတ်၊ သုတ္တနိပါတ်၊ ဝိမာနဝတ္ထု၊ ပေတဝတ္ထု၊ ထေရဂါထာ၊ ထေရီဂါထာ၊ အပဒါန်၊ ဗုဒ္ဓဝင်၊ စရိယာပိဋက၊ ဇာတက၊ နိဒ္ဒေသ၊ ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ်၊ မိလိန္ဒပဉှာ၊ နေတ္တိနှင့် ပေဋကောပဒေသတို့ဖြစ်၏။

ဤနိကာယ် တဆဲ့ရှစ်ကျမ်းမှ ဓမ္မပဒ၊ ဗုဒ္ဓဝင်နှင့် မိလိန္ဒပဉှာ သုံးကျမ်းကို စမ်းသပ်ပြီး ဘာသာပြန်ကြည့်ရာ စာရှုသူတို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကောင်းစွာ လက်ခံသည်ကို တွေ့ရ၍ အတော်ပင် အပန်းပြေခဲ့ပါသည်။ အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ဤကျမ်းမြတ် ရတနာတို့သည် မနေ့အခါက ရဟန်းတော်တို့ ပိဋကတိုက်များတွင် ကိန်းဝပ် စမ္မယ်လျက်နေကြရာ လူတို့သည် အများအားဖြင့် ရဟန်းတော်များ ဟောကြားမှသာ နာကြားရလေသည်။ နိုင်ငံရပ်ခြား တိုင်းတပါးတို့မှာမူ ဤသို့ ဓမ္မတရား ဟောကြားမည့် ရဟန်းတော်များ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ လုံလုံလောက်လောက် မရှိသဖြင့် စေတနာရှင် အချို့သည် သူတို့၏ စာဖတ်ပရိသတ်နှင့် သင့်လျော် ကောင်းမြတ်မည်ထင်သော ကျမ်းအချို့ကို ပိဋကတော်မှ ထုတ်နုတ် ပြန်ဆိုပေးကြလေသည်။ ရိုးသားစွာ ဝန်ခံရပါသော် မိလိန္ဒပဉှာနှင့် ဓမ္မပဒကို ခေတ်သစ်စနစ်ဖြင့် မြန်မာပြန်ဆိုရန် အကြံဉာဏ်ရသည်မှာ ထို အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်၊ ဟိန္ဒီဘာသာပြန်တို့ကို တွေ့မြင်ရသောကြောင့်ဖြစ်၏။

စင်စစ် ပထမဆုံး ပွဲထုတ်လိုသောကျမ်းမှာ ဥဒါန်းပါဠိတော်ဖြစ်၏။ အကြောင်းကိုဆိုသော် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး မဖြစ်မီအခါက ဟသ်ာတမြို့ စတုတ္ထမြောက် မြစ်ကွေးဆရာတော် ဦးပညာဝံသသည် သီဟိုဠ်ကျွန်းမှ ပြန်ကြွလာသည့် အထိမ်းအမှတ် အဖြစ်ဖြင့် စာရေးသူအား သီဟိုဠ် အက္ခရာရေး ဥဒါန်းစာအုပ်ငယ်ကလေး တအုပ် ပေး၏။ စာရေးသူသည် ထိုစာအုပ်ကလေးကို ကြည့်ပြီး လွန်စွာ နှစ်သက်ကြည်နူးခဲ့၏။ ခုဒ္ဒကနိကာယ်တွင် ဥဒါန်းပါဠိတော်ကို သက်သောင့်သက်သာ မြန်မာအက္ခရာဖြင့် လွယ်ကူစွာ ကြည့်ရှု နိုင်ပါသော်လည်း ပိဋကစာအုပ်ကြီးတို့တွင် ရောနှောနေသဖြင့် သူ့ချည်းသက်သက် ကွက်ပြီး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မကြည့်မိချေ။ ယခုမူ စာအုပ်ငယ်ကလေး ဖြစ်၍ အစအဆုံး တလျှောက်လုံး ဖတ်ပစ်လိုက်နိုင်သဖြင့် ပို၍ ကြိုက်နှစ်သက်ခြင်းဖြစ်၏။ တနေ့တွင် ပိဋက မဟာသမုဒ္ဒရာမှ မွန်မြတ်သော ဓမ္မရတနာတို့ကို ဤသို့လျှင် သီးခြား ထုတ်ဖော်ပေးရပါမူ ကောင်းပေမည်ဟု အားသစ်ကာ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူး၏။ ပထမဆုံး စာအုပ်သည် ဤ ဥဒါန်း ဖြစ်ရမည်ဟု ရင့်ကျူးခဲ့ပါသော်လည်း အခြေအနေအရ

မိလိန္ဒပဉှာ၊ ဓမ္မပဒနှင့် မဟာဗုဒ္ဓဝင်တို့သာ ရှေးဦးစွာ အသီးအသီး ပန်းသွားကြပြီး စာရှုသူတို့စိတ်နှလုံးကို ရွှင်ပြုံးစေခဲ့ကြလေသည်။

မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသော တရားစကား တို့တွင် အဘယ်တရားက သာ၍ကောင်းသည်ဟု ကွက်၍ ပြောရန် ခက်သည်။ မြတ်စွာဘုရားသည် လူတန်းစား အမျိုးမျိုး၊ စိတ်နေသဘောထား အစားစားအပေါ်မူတည်ပြီး ဓမ္မတရားတို့ကို ဟောကြားတော်မူခဲ့သည်။ ထိုတွင် မင်းစိုးရာဇာ၊ သူဌေးသူကြွယ်၊ ကုန်သည်လယ်လုပ်၊ သစ်ခုတ် နွားကျောင်း၊ သူတောင်းစား၊ အရက်သမားနှင့် အဟိတ်တိရစ္ဆာန်များပင် ပါဝင်၏။ ထိုထို ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဝါသနာ စရိုက်အကြိုက်နှင့် ထိတွေ့ တိုက်ဆိုင်အောင် ညွှန်ကြားထားသော တရားတော်တို့ ဖြစ်သဖြင့် တစုံတယောက်သည် တစုံတရာသော တိုက်ဆိုင်တွေ့ထိမှုဖြင့် ဘယ်တရားသည်အကောင်းဆုံးဟု ဆုံးဖြတ်ရန်ခက်သည်။ မြတ်စွာဘုရားသည် တရားပြရာတွင် အတုမရှိ ကျွမ်းကျင်လှစွာ၏။

အခါတပါး အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် သူ၏ တပည့်တဦးအား တရားညွှန်ပြ၏။ ဘယ်သို့ပင် ကြိုးကြိုးစားစား ပြပါသော်လည်း ထိုတပည့်သည် သဘောတရားကို ထိုးထွင်း၍ သိမြင်ခြင်းမရှိချေ။ နောက်ဆုံးတွင် အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် လက်လျှော့ကာ ထိုအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ကြား၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာ၏ရားသည် ''သာရိပုတ္တရာ၊ ဤအရာသည် သင်၏အရာ မဟုတ်ချေ။ ဗုဒ္ဓ၏အရာသာ ဖြစ်၏။ ဗုဒ္ဓသည်သာ သတ္တဝါတို့၏ အလိုဆန္ဒကို ကောင်းစွာသိသည်''ဟု မိန့်ကြားကာ သူ့တပည့်ကို ခေါ်ပြီး တရားပြတော်မူ၏။ မှားများ မဟုတ်၊ ဂါထာ တပုဒ်ဖြင့် တရားသဘောကို တွေးတောနိုင်သော အခြေသို့ ရောက်သွားလေသည်။

ဤကဲ့သို့သော အခြင်းအရာတို့ဖြင့် ဟောကြားတော်မူသော တရားတော်တို့ကို အဘယ်သို့လျှင် တစုံတယောက်၏ သာမန် အမြင်ဖြင့် ဘယ်တရားသည် အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ဝံ့မည်နည်း။ သို့ရာတွင် ဥဒါန်းသည် ရွှင်လန်းလှပါ၏၊ သာယာကြည်နူး ရွှင်မြူးဖွယ်ကောင်းလှပါ၏ဟု ဆိုချင်ပါသည်။ ပထမ သံဂါယနာတင် အရှင်တို့က ဥဒါန်းကို ဤသို့ မွက်ကြားကြပါသည်—

သောမနဿ ဉာဏ်ဖြင့် ပြီးသော၊ ဂါထာနှင့်ယှဉ်သော၊ ရှစ်ဆဲ့နှစ်ပါးသော သုတ်တို့ကို ဥဒါန်းဟူ၍ သိအပ်၏။

ဥဒါန်းသည် ရွှင်လန်းစွာ ကျူးရင့်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် မျက်မှောက် တွေ့မြင်ရသော အကြောင်းအရာ အဖြစ်အပျက်ပေါ်တွင် ဓမ္မတရားကို တွေ့မြင်တော်မူရာ ကြည်နူးလှသဖြင့် ရင့်ကျူးသော တရားအပေါင်းကို ဥဒါန်းဟု သတ်မှတ် ခေါ်တွင်ကြခြင်းဖြစ်၏။ မြန်မာလို ညည်းချင်းနှင့် ခပ်ဆင်ဆင် တူလေသည်—

အောင် ဂိံမှာန်အတာ၊ ချိန်အခါကို၊ စိန်ကြာသြောင်လွှ၊ ရောင်ကြိုးကြွမှာ၊ အလှငယ်ထူးချွန်၊ သုံးရွှေမှူး ကြော့ကြူးလွန်တို့၊ လွမ်းဖွယ်ရှည်ပြန့်ဆည်မတန့်အောင်၊ ငွေနားပန့်ရှင်၊ တောမီးခင်လဲ၊ မနှင်ထွန်တိုက်၊ ချွန်စူးငယ်စိုက်လို့၊ အလိုက်ကယ်စာရေ၊ စဉ်ဆက်မျိုးလာ ကြက်ရိုးစာနှင့်၊ ဘာသာငယ်ဖွေသည်၊ ခေါင်ရေပျော်ပွဲ ဖွဲ့ကြတယ်။ တံငါလောင်းလှေ၊ တပုံတသီး၊ ဒေါင်ဒင်တီးလို့၊ ယဉ်စီးငယ်ထွေသည်၊ ကြည်ရေညိုလဲ့ စိမ်းမြတယ်။ ပြဘင်ရှ၊ ဖန်နေနန်းလဲ၊ ပြင်ခန်းလုလို့၊ ဖဋ္ဋုန မာသံ၊ လအဖန်ကို၊ ဘယ်ဉာဏ်ပိုင့်ရှင်၊ မလွမ်းအောင် ဆင်ပါ့မယ်—

ရှစ်ခွင်တိုင်း မှုန်မှိုင်းတဲ့ ပတ်လည်၊
သဇင်ကြွင်းငယ်နှင့်
အင်ကြင်း သင်္ကာညွန့်တို့
ဖူးကွန့် ကိုက်စည်။
ဘမရာ ရွှေပိတုန်းငယ်တို့
ခြွေသုံးကြ ဝတ်ရည်
ညွတ်ကြည်ဘွဲ့ဖော်ကွဲ။
ယင်းသည့်နေ့ဆိုင်၊ ရသေ့ သူတော်တိုင်မှ
ဉာဏ်မနိုင်၊ ချာန်ယိုင်လျှောရတယ်
ရာသီတွင် စာညီပြောပေပ
ကြော၍သာမြ။ ။

ဥဒါန်းပါဠိတော်၏ ပုံသဏ္ဌာန်မှာလည်း ဤနည်း ဆင်ဆင်ဖြစ်၏။ ရှေးဦးစွာ အကြောင်းအရာ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဖော်ပြပြီးနောက် ထိုနှင့် စပ်လျဉ်းသော ဥဒါန်း ဂါထာ ကျူးရင့်လေသည်။ စာရေးသူ ဘာသာ ပြန်ဆိုသော ဓမ္မပဒမှာလည်း ဂါထာတို့၏ အထက်တွင် ဝတ္ထုဇာတ် လမ်းများ ပါဝင်လေသည်။ စင်စစ် ဓမ္မပဒ ပါဠိတော်တွင် ပါဝင်သော ဇာတ်ဝတ္ထုတို့ မဟုတ်ချေ။ အရှင် ဗုဒ္ဓဃောသ၏ အဋ္ဌကထာ စကား ကို လိုရင်းကောက်နုတ် အကျဉ်းချုပ် ဖော်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဥဒါန်း ဂါထာတို့၏ အထက်တွင် ပါဝင်သော အကြောင်းအရာတို့ကား ဥဒါန်း ပါဠိတော်မှာပင် တိုက်ရိုက်လာသော ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းတို့ ဖြစ် လေသည်။ ထို့ကြောင့် ပိုပြီး နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်း၍ ခိုင်လုံ ပြည့်စုံ၏။ ဇာတ်လမ်းတို့မှာ မတိုလွန်း မရှည်လွန်း အနေတော် သင့်လျော်သော အရွယ်ဖြစ်၏။

ပါဠိတော် စကားများမှာ အခိုင်အမာဖြစ်၍ လွန်စွာ သေချာလှ ပါ၏။ ခိုင်မာ သေချာခြင်းကို ဦးစားပေးရသဖြင့် စကားအထပ်ထပ် ဆိုရသော အရာ အတန်များစွာ ပါဝင်သည်။ ဤဘာသာပြန်တွင်မူ သက်သောင့်သက်သာ ဖတ်ရှုနိုင်စေရန် ထို အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ဆိုသော စကားတို့ကို ထည့်သွင်း ပြန်ဆိုခြင်း မပြုတော့ပါ။ သိလောက် ရုံမျှ တခါသာ ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။ သို့ဖြင့် ပါဠိတော်စကား ချွတ်ယွင်း တိမ်းပါးခြင်းကား အလျဉ်း မရှိသည့်ပြင် သက်သာ ချောင်လည်စွာ ကြည့်ရှု လေ့လာရခြင်း၊ အချိန်ကုန် နည်းခြင်း၊ စာအုပ်ဖိုး သက်သာ ခြင်း စသော အကျိုး အာနိသင်တို့ပင် ရရှိလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ပါ သည်။ ဤစာအုပ်၏ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်မှာလည်း မြတ်စွာဘုရား၏ တရားကို လူအများ သုံးဆောင်နိုင်စေရန် ဖြစ်ပါသည်။

မြတ်စွာဘုရား သာယာ ကြည်နူးသဖြင့် ဥဒါန်း ကျူးရင့်သော သုတ်တို့ကို ကြည့်ရှု လေ့လာရသောကြောင့် အဘယ်မျှ ကြည်နူး မွေ့လျော်ဖွယ် ကောင်းမည်နည်း။ ဤတွင် သုတ်ပေါင်း ရှစ်ဆဲ့နှစ် သုတ် ပါဝင်လေရာ သုတ်တိုင်း သုတ်တိုင်းသည် သာယာ ကြည်နူးဖွယ် အတိ ပြီး၏။ ပထမ ဗောဓိသုတ်တွင် မြတ်စွာဘုရားသည် နေရဥ္စရာ

မြစ်ကမ်းပါး ဗေဒါပင်ရင်း၌ ထိုင်လျက် ပိမုတ္တိသုခကို ခံစားနေရာမှ ဥဒါန်း ကျူးရင့်တော်မူသည်။

မြတ်စွာဘုရား ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေတော်မူသော ဗေဒါပင်သည် နေပူထိုးတည်း သဲကန္တာရ ခရီးက ညောင်ပင် မဟုတ်ချေ။ နေရဥ္စရာ မြစ်ညာ ကမ်းနားတွင် တည်ရှိ၏။ တော၏ သဘာဝ အလှမျိုးအသွယ် သွယ်ကို အတင့်အတယ် ချယ်လှယ်သော ညောင်ညို သာဝှန်း ဗေဒါ နန်း လည်း ဖြစ်သည်။ မျက်နှာစာတွင်လည်း နေရဥ္စရာ မြစ်ရေသာသည် အလွှာအလွှာ ဖြာဖြာထွေထွေ စီးလျက်နေလေသည်။ ဤသို့လျှင် သာယာ ရှင်လန်းသော ရိပ်သာ စခန်းတို့မှ ထွက်ပေါ်လာသော ဥဒါန်းတို့ ဖြစ်လေရာ လေ့လာသူတို့အားလည်း ခုတ်ကူး၍ ကြည် နူးမည်မှာ ယုံမှားဖွယ် မရှိချေ။

မွေ့လျော်ဖွယ်ရာသည် ရတနာ ဖြစ်၏။ မွေ့လျော်ဖွယ် တို့တွင် တရား ရတနာဖြင့် မွေ့လျော်ခြင်းသည် မြတ်၏။ မွေ့လျော်စမ်းပါဘိ၊ ဗုဒ္ဓမွေ၏ အရသာကို သာယာကြည်နူးလိုသူ လေ့လာလိုသူတို့အတွက် ခုဒ္ဒကနိကာယ်တွင် ဤဥဒါန်းနှင့်အတူ ပါဝင်သော ဇာတိဝုတ်နှင့် သုတ္တ နိပါတ် ပါဠိတော် ဘာသာပြန်တို့လည်း အသင့် ရှိနေပါသည်။ ဤ ပါဠိတော်တို့သည် ဗုဒ္ဓဝါဒကို လေ့လာရန်အတွက် လေးနက် ခိုင်လုံ သော အချက်အလက်တို့ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံခြား သုတေသီတို့သည် ဤကျမ်းတို့ကို အထောက်အထားပြုပြီး ဗုဒ္ဓဝါဒကို ဖော်ပြနေကြရာ မြန်မာတို့အနေဖြင့် အတန်ပင် နောက်ကျနေလေသည်။ စင်စစ် ခုဒ္ဒကနိကာယ် ပါဠိတော်တို့သည် ဗုဒ္ဓဝါဒ၏ သန်ကားစာ ဖတ်စာတို့ လည်း ဖြစ်၏။ ဤဖတ်စာတို့ကို ဖတ်ရှု လေ့လာခြင်း မရှိဘဲ ဗုဒ္ဓဝါဒကို ဆွေးနွေးခြင်းမှာ ရယ်ဖွယ်ရာ ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓဝါဒ အတွက် ဤကျမ်းတို့ကို ကောင်းစွာ လေ့လာထိုက်ပေသည်။

၂၊ ၁၁၊ ၆၇။

သော်ဇင်

၁။ ဗောဓိဝဂ်

၁—ပထမ ဗောဓိသုတ်

အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်။

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူစ ဥရုဝေလတော နေရဉ္ဇရာ မြစ်ကမ်းနား ဗောဓိပင်အနီး၌ နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ခုနစ်ရက် ပတ်လုံး တင်ပလ္လင်ခွေကာ ဝိမုတ္တိသုခ ခံစားလျက် တထိုင်တည်း နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုခုနစ်ရက်ကို လွန်သဖြင့် ထိုသမာဓိမှ ထတော်မူ၍ ညဉ့်၏ ပထမယာမ် ပတ်လုံး ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် တရားကို အနုလုံအားဖြင့် ကောင်းစွာ နှလုံးသွင်းတော်မူ၏။

ဤအကြောင်းတရားဖြစ်လတ်သော် ဤအကျိုးတရား ဖြစ်၏။ ဤအကြောင်းတရား ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဤအကျိုးတရား ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ယင်းအကြောင်း အကျိုးတို့ကား—

မသိမှု အဝိဇ္ဇာကြောင့် ပြုပြင်စီရင်မှု သင်္ခါရတို့ ဖြစ်ကုန်၏။

ပြုပြင် စီရင်မှု သင်္ခါရတို့ကြောင့် ပဋိသန္ဓေ ဝိညာဏ်ဖြစ်၏။

ပဋိသန္ဓေ ဝိညာဏ်ကြောင့် နာမ်ရုပ် ဖြစ်၏။

နာမ်ရုပ်ကြောင့် အာယတန ခြောက်ပါး (သဠာယတန) ဖြစ်၏။

အာယတန ခြောက်ပါးကြောင့် တွေ့ထိမှု ဖဿ ဖြစ်၏။

တွေ့ထိမှု ဖဿကြောင့် ခံစားမှု ဝေဒနာဖြစ်၏။

ခံစားမှု ဝေဒနာကြောင့် တပ်နှစ်သက်မှု တဏှာ ဖြစ်၏။

တပ်နှစ်သက်မှု တဏှာကြောင့် စွဲလမ်းမှု ဥပါဒါန် ဖြစ်၏။

စွဲလမ်းမှု ဥပါဒါန်ကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း ဘဝ ဖြစ်၏။

ဖြစ်ကြောင်း ဘဝကြောင့် ပဋိသန္ဓေနေမှု ဇာတိ ဖြစ်၏။

ပဋိသန္ဓေနေမှု ဇာတိကြောင့် အိုမှု ဇရာ၊ သေမှု မရဏ၊ စိုးရိမ်မှု သောက၊ ငိုကြွေးမှု ပရိဒေဝ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲမှု ဒုက္ခ၊ စိတ်ဆင်းရဲမှု ဒေါမနဿ၊ ပြင်းစွာ ပင်ပန်းမှု ဥပါယာသတို့ ဖြစ်ပေါ်လာကုန်၏။

ဤသို့လျှင် အလုံးစုံသော ဤဆင်းရဲအစုသည် ဖြစ်ပွား၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် သဘောကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

အကြင်အခါ ကိလေသာကို ပူပန်စေတတ်သော၊ လုံ့လရှိသော မကောင်းမှုကို ရှု့မြိုက်တတ်သော၊ မကောင်းမှုမှ အပ ပြုပြီးသော ဗြာဟ္မဏအား စင်စစ်အားဖြင့် တရားတို့သည် ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်လာကုန်၏။ ထိုအခါ အကြောင်းနှင့်တကွ တရားကို အပြားအားဖြင့် သိသောကြောင့် ထိုမကောင်းမှုမှ အပ ပြုပြီးသော ဗြာဟ္မဏအား ယုံမှားခြင်း အားလုံးတို့သည် ကင်းပျောက်ကုန်၏။

၂—ဒုတိယ ဗောဓိသုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူစ ဥရုဝေလတော နေရဥ္ဇရာ မြစ်ကမ်းနား ဗောဓိပင် အနီး၌ နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး တင်ပလ္လင်ခွေကာ ဝိမုတ္တိသုခ ခံစားလျက် တထိုင်တည်း နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုခုနစ်ရက်ကို လွန်သဖြင့် ထိုသမာဓိမှ ထတော်မူ၍ ညဉ့်၏ မဇ္ဈိမယာမ်ပတ်လုံး ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် တရားကို ပဋိလုံအားဖြင့် ကောင်းစွာ နှလုံးသွင်းတော်မူ၏။

ဤအကြောင်းအရာ မဖြစ်လတ်သော် ဤအကျိုးတရား မဖြစ်။ ဤအကြောင်းတရား ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဤအကျိုးတရားချုပ်၏။ ယင်းအကြောင်း အကျိုးတို့ ချုပ်ပုံကား—

မသိမှု အဝိဇ္ဇာ ချုပ်ခြင်းကြောင့် ပြုပြင်စီရင်မှု သင်္ခါရ ချုပ်၏။

ပြုပြင် စီရင်မှု သင်္ခါရ ချုပ်ခြင်းကြောင့် ပဋိသန္ဓေ ဝိညာဏ် ချုပ်၏။

ပဋိသန္ဓေ ဝိညာဏ် ချုပ်ခြင်းကြောင့် နာမ်ရုပ် ချုပ်၏။

နာမ်ရုပ် ချုပ်ခြင်းကြောင့် အာယတန ခြောက်ပါး (သဠာယတန) ချုပ်၏။

အာယတန ခြောက်ပါး ချုပ်ခြင်းကြောင့် တွေ့ထိမှု ဖဿ ချုပ်၏။

တွေ့ထိမှု ဖဿ ချုပ်ခြင်းကြောင့် ခံစားမှု ဝေဒနာ ချုပ်၏။

ခံစားမှု ဝေဒနာ ချုပ်ခြင်းကြောင့် တပ်နှစ်သက်မှု တဏှာ ချုပ်၏။

တပ်နှစ်သက်မှု တဏှာ ချုပ်ခြင်းကြောင့် စွဲလမ်းမှု ဥပါဒါန် ချုပ်၏။

ငဲ့လမ်းမှု ဥပါဒါန် ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း ဘဝ ချုပ်၏။

ဖြစ်ကြောင်း ဘဝ ချုပ်ခြင်းကြောင့် ပဋိသန္ဓေနေမှု ဇာတိ ချုပ်၏။

ပဋိသန္ဓေ နေမှု ဇာတိ ချုပ်ခြင်းကြောင့် အိုမှု ဇရာ၊ သေမှု မရဏ၊ စိုးရိမ်မှု သောက၊ ငိုကြွေးမှု ပရိဒေဝ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲမှု ဒုက္ခ၊ စိတ်ဆင်းရဲမှု ဒေါမနဿ၊ ပြင်းစွာ ပင်ပန်းမှု ဥပါယာသတို့ ချုပ်ကုန်၏။

ဤသို့လျှင် အလုံးစုံသော ဤဆင်းရဲအစုသည် ချုပ်ပျောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသဘောကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏ —

> အကြင်အခါ ကိလေသာကို ပူပန်စေတတ်သော၊လုံ့လရှိသော မကောင်းမှုကို ရှု့မြိုက်တတ်သော၊မကောင်းမှုမှအပ ပြုပြီးသော ဗြာဟ္မဏအား စင်စစ်အားဖြင့် တရားတို့သည် ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်လာကုန်၏။ ထိုအခါ အဝိဇ္ဇာစသော အကြောင်းတရားတို့၏ ကုန်ရာ နိဗ္ဗာန်ကို သိသောကြောင့် ထိုမကောင်းမှုမှ အပ ပြုပြီးသော ဗြာဟ္မဏအား ယုံမှားခြင်း အားလုံးတို့သည် ကင်းပျောက်ကုန်၏။

၃--တတိယ ဗောဓိသုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူစ ဥရုဝေလတော နေရဉ္စရာ မြစ်ကမ်းနား ဗောဓိပင် အနီး၌ နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး တင်ပလ္လင် ခွေကာ

ဝိမုတ္တိသုခ ခံစားလျက် တထိုင်တည်း နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုခုနစ်ရက်ကို လွန်သဖြင့် ထိုသမာဓိမှ ထတော်မူ၍ ညဉ့်၏နောက်ဆုံးပဌမယာမ်ပတ်လုံး ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို အနုလုံ ပဋိလုံအားဖြင့် ကောင်းစွာ နှလုံးသွင်းတော်မူ၏။

ဤအကြောင်းတရား ဖြစ်လတ်သော် ဤအကျိုးတရား ဖြစ်၏။

ဤအကြောင်းတရား ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဤ အ ကျိုး တ ရား ဖြစ်၏။ ဤအကြောင်းတရား မဖြစ်လတ်သော် ဤအကျိုးတရား မဖြစ်။ ဤအကြောင်းတရား ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဤအကျိုးတရား ချုပ်၏။ ယင်းဖြစ်ပုံ ချုပ်ပုံကား —

မသိမှု အဝိဇ္ဇာကြောင့် ပြုပြင်စီရင်မှု သင်္ခါရတို့ ဖြစ်ကုန်၏။
ပြုပြင်စီရင်မှု သင်္ခါရတို့ကြောင့် ပဋိသန္ဓေ ဝိညာဏ် ဖြစ်၏။
ပဋိသန္ဓေ ဝိညာဏ်ကြောင့် နာမ်ရုပ် ဖြစ်၏။

နာမ်ရုပ်ကြောင့် အာယတန ခြောက်ပါး (သဠာယတန) ဖြစ်၏။

အာယတန ခြောက်ပါးကြောင့် တွေ့ထိမှု ဖဿ ဖြစ်၏။
တွေ့ထိမှု ဖဿကြောင့် ခံစားမှု ဝေဒနာ ဖြစ်၏။
ခံစားမှု ဝေဒနာကြောင့် တပ်နှစ်သက်မှု တဏှာ ဖြစ်၏။
တပ်နှစ်သက်မှု တဏှာကြောင့် စွဲလမ်းမှု ဥပါဒါန် ဖြစ်၏။
စွဲလမ်းမှု ဥပါဒါန်ကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း ဘဝ ဖြစ်၏။
ဖြစ်ကြောင်း ဘဝကြောင့် ပဋိသန္ဓေနေမှု ဇာတိဖြစ်၏။

ပဋိသန္ဓေနေမှု ဇာတိကြောင့် အိုမှု ဇရာ၊ သေမှု မရဏ၊ စိုးရိမ်မှု သောက၊ ငိုကြွေးမှု ပရိဒေဝ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲမှု ဒုက္ခ၊ စိတ်ဆင်းရဲမှု ဒေါမနဿတို့ ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။

ဤသို့လျှင် အလုံးစုံသော ဤဆင်းရဲအစုသည် ဖြစ်ပွား၏။

၁၉၉၆၇

မသိမှု အဝိဇ္ဇာ၏ သာလျှင် အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ခြင်းကြောင့် ပြုပြင်စီရင်မှု သင်္ခါရ ချုပ်၏။

ပြုပြင်စီရင်မှု သင်္ခါရ ချုပ်ခြင်းကြောင့် ပဋိသန္ဓေ ဝိညာဏ် ချုပ်၏။

ပဋိသန္ဓေ ဝိညာဏ် ချုပ်ခြင်းကြောင့် နာမ်ရုပ် ချုပ်၏။

နာမ်ရုပ် ချုပ်ခြင်းကြောင့် အာယတန ခြောက်ပါး (သဠာယတန) ချုပ်၏။

အာယတန ချုပ်ခြင်းကြောင့် တွေ့ထိမှု ဖဿ ချုပ်၏။

တွေ့ထိမှု ဖဿ ချုပ်ခြင်းကြောင့် ခံစားမှုဝေဒနာ ချုပ်၏။

ခံစားမှု ဝေဒနာ ချုပ်ခြင်းကြောင့် တပ်နှစ်သက်မှု တဏှာ ချုပ်၏။

တပ်နှစ်သက်မှု တဏှာ ချုပ်ခြင်းကြောင့် စွဲလမ်းမှု ဥပါဒါန် ချုပ်၏။

စွဲလမ်းမှု ဥပါဒါန် ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း ဘဝ ချုပ်၏။

ဖြစ်ကြောင်း ဘဝ ချုပ်ခြင်းကြောင့် ပဋိသန္ဓေနေမှု ဇာတိ ချုပ်၏။

ပဋိသန္ဓေနေမှု ဇာတိ ချုပ်ခြင်းကြောင့် အိုမှု ဇရာ၊ သေမှု မရဏ၊ စိုးရိမ်မှု သောက၊ ငိုကြွေးမှု ပရိဒေဝ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲမှု ဒုက္ခ၊ စိတ်ဆင်းရဲမှု ဒေါမနဿ၊ ပြင်းစွာ ပင်ပန်းမှု ဥပါယာသတို့ ချုပ်ကုန်၏။

ဤသို့လျှင် အလုံးစုံသော ဤဆင်းရဲအစုသည် ချုပ်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသဘောကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌ ဤဥဒါန်းစကားကို ကျူးရင့်တော်မူ၏ --

အကြောင်းအခါကိုသေသောကိုပူပန်စေတတ်သော၊ လုံ့လ ရှိသော မကောင်းမှုကို ရှို့မြိုက်တတ်သော၊မကောင်းမှုမှ အပပြုပြီးသော ဗြာဟ္မဏအား စင်စစ်အားဖြင့် တရား တို့သည် ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်လာကုန်၏။ ထိုအခါ ကောင်းကင်ကို တောက်ပစေသော နေမင်းသည် အမိုက် တိုက်ကို ဖျက်ဆီးလျက် တည်နေသကဲ့သို့ ထိုဗြာဟ္မဏသည် မာရ်စစ်သည်ကို ဖျက်ဆီးလျက် တည်၏။

၄—ဟုံဟုက်သုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူစ ဥရုဝေလ တော နေရဥ္စရာ မြစ်ကမ်းနား အဇပါလ ညောင်ပင် အနီး၌ နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ခုနစ်ရက် ပတ်လုံး တင်ပလ္လင်ခွေကာ ဝိမုတ္တိသုခ ခံစားလျက် ထထိုင်တည်း ထိုင်နေ တော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုခုနစ်ရက်ကို လွန် သဖြင့် ထိုသမာဓိမှ ထတော်မူ၏။

ထိုအခါ တဟုန်းဟုန်း မာန်မူခြင်းကို ပြုတတ်သော သဘော ရှိသော ပုဏ္ဏား တယောက်သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက် ပြောဆို ပြီးလျှင် တခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်လျက် မြတ်စွာဘုရားအား "အရှင် ဂေါတမ၊ အဘယ်မျှဖြင့် ဗြာဟ္မဏ ဖြစ်ပါသနည်း။ ဗြာဟ္မဏ အဖြစ်ကို ပြုတတ်သော တရားတို့ကား အဘယ်တို့ပါ နည်း" ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤပြဿနာ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ် ကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့် တော်မူ၏—

အကြင်သူသည် မကောင်းမှုကို အပပြုပြီး ဖြစ်၏။ တဟုန်းဟုန်း မာန်မူခြင်းသဘော မရှိ။ ကိလေသာဟူသော ဖန်ရည်မရှိ။ ဘာဝနာကို စီးဖြန်းအားထုတ်သော စိတ်ရှိ၏။ သိခြင်း၏အဆုံး အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်၏။ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးပြီးဖြစ်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်သာ ဗြာဟ္မဏ မည်၏။ ထိုဗြာဟ္မဏသည် သဘောဖြင့် မြတ်သော စကားကိုလည်း ဆိုရာ၏။ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် လောကဝယ် တစုံတရာ အာရုံ၌တပ်မက်မှု စသည် တိုးပွားခြင်း မရှိ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်သာ ဟုတ်မှန်သော သဘောဖြင့် ငါဗြာဟ္မဏဟု ပြောဆိုထိုက်၏။

၅—ဗြာဟ္မဏ သုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတြာ၊ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလန်၊ အရှင်မဟာကဿပ၊ အရှင်မဟာကစ္စာယန၊ အရှင်မဟာကောဋ္ဌိက၊ အရှင်မဟာကပ္ပိန၊ အရှင်မဟာစုန္ဒ၊ အရှင်အနုရုဒ္ဓါ၊ အရှင်ရေဝတနှင့် အရှင်နန္ဒတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအရှင်မြတ်တို့ လာကြသည်ကို အဝေးကပင် မြင်၍ ရဟန်းတို့အား "ရဟန်းတို့၊ ဗြာဟ္မဏဖြစ်သော ထိုသူတို့ လာကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့၊ ဗြာဟ္မဏဖြစ်သော ထိုသူတို့ လာကြကုန်၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် ဗြာဟ္မဏဇာတ်ရှိသော ရဟန်းတပါးသည် မြတ်စွာဘုရားအား "အရှင်ဘုရား၊ အဘယ်မျှဖြင့် ဗြာဟ္မဏ

မည်ပါသနည်း။ ပြာဟ္မဏ အဖြစ်ကို ပြုတတ်သော တရားတို့ကား အဘယ်မျှတို့ပါနည်း”ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုပြဿနာ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏ —

အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မကောင်းမှု တရားတို့ကို အပပြုပြီးဖြစ်လျက် အခါခပ်သိမ်း သတိ ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ သွားလာ နေထိုင်ကုန်၏။ သံယောဇဉ် ကုန်ခန်းပြီး၍ သစ္စာလေးပါးကို သိပြီးဖြစ်ကုန်သော ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သာ လောက၌ အမှန်စင်စစ် ပြာဟ္မဏတို့ မည်ကုန်၏။

၆—မဟာကဿပ သုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့အား အစာ ကျွေး၍ မွေးရာ ဖြစ်သော ဝေဠုဝန် ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အရှင်မဟာကဿပသည် မကျန်းမမာ အနာနှိပ်စက်သည်ဖြစ်၍ ဆင်းရဲခြင်းသို့ရောက်လျက် ပိပ္ပလိ လိုဏ်ဂူ၌ နေတော်မူ၏။ ထို့နောက် အခါတပါး၌ အရှင်မဟာကဿပသည် ထိုအနာမှ ထမြောက်၏။ ထိုအနာမှ ထမြောက်ပြီးသော အရှင်မဟာကဿပအား ‘ငါသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်ရမူ ကောင်းလေစွ’ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုအခါ နတ်သမီး ငါးရာတို့သည် အရှင်မဟာကဿပ၏ ဆွမ်းရေးအတွက် ကြောင့်ကြစိုက် နေကြကုန်၏။ ထိုအခါ အရှင်မဟာကဿပသည် ထိုနတ်သမီးငါးရာတို့ကို ပယ်ကာ နံနက်အခါ သင်္ကန်းကိုပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူဆောင်ပြီးလျှင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဆင်းရဲသားရပ်ကွက် လမ်းချိုး၊ ခိုကိုးရာမဲ့တို့ရပ်ကွက်

လမ်းစရိုး၊ ယက်ကမ်းသည် ရပ်ကွက် လမ်းခရိုးသို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆွမ်းခံလှည့်လည်နေသော အရှင် မဟာကဿပကို မြင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏ —

သူတပါးတို့ မွေးမြူမှု မခံမူ၍ (လာဘ်ပူဇော်သကာအတွက် မိမိကိုယ်ကို)ထင်ရှားအောင် မပြုသော ဣန္ဒြေတို့ကို ဆုံးမပြီး၍ အရဟတ္တဖိုလ်ဟူသော အနှစ်သာရ၌ တည်သော၊ အာသဝေါ ကုန်ခန်းပြီး၍ အပြစ်ဒေါသကို ထွေးအန်ပြီသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဗြာဟ္မဏဟု ငါဟော၏။

၇—အဇကလာပက သုတ်

အခါတပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ပါဝါပြည် အဇကလာပက ဘီလူးနေရာ အဇကလာပက နတ်ကွန်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အလွန်မှောင်မိုက်သောညဉ့်ဝယ် လွင်တီးခေါင်၌ နေတော်မူ၏။ မိုးသည်လည်း တပေါက်တပေါက် ရွာကျ၏။

ထိုအခါ အဇကလာပက ဘီလူးသည် မြတ်စွာဘုရားအား ကြောက်ခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ကြက်သီးမွေးညှင်း ထခြင်းကို ဖြစ်စေလိုသောကြောင့် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ မနီးမဝေးအရပ်၌ "အက္ကုလ ပက္ကုလ"(ရဟန်း၊ဤသူသည် အသားကိုစားတတ်သော ဘီလူးတည်း) ဟု သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် အသံကို ပြု၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဘီလူးသဘောကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

အကြင်အခါ၌ ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိ၏ သီလ သမာဓိ စသောတရားတို့၌ တဖက်ကမ်းသို့ ရောက်၏။ ထိုအခါ၌ ဤပြအပ်သော ကြောက်မက်ဖွယ် ဘီလူးရုပ်ကို၎င်း၊ အက္ကုလ ပက္ကုလ ကို၎င်း လွန်မြောက်နိုင်၏။

ဂ—သင်္ဂါမဇိ သုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အရှင်သင်္ဂါမဇိသည် သာဝတ္ထိပြည်သို့မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ခြင်းငှာ ရောက်လာ၏။ အရှင်သင်္ဂါမဇိ၏ မယားဟောင်းသည် 'အရှင်သင်္ဂါမဇိသည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်လာသည်'ဟု ကြား၍ သားငယ်များကို ခေါ်ယူလျက် ဇေတဝန်ကျောင်းသို့ သွား၏။

ထိုအခါ အရှင်သင်္ဂါမဇိသည် သစ်ပင်တပင်၏ အရင်း၌ နေ့သန့်စဉ်ခြင်းဖြင့် ထိုင်နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အရှင်သင်္ဂါမဇိ၏ မယားဟောင်းသည် အရှင်သင်္ဂါမဇိထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အရှင်သင်္ဂါမဇိအား "ရဟန်း၊ သားငယ်ရှိသော ကျွန်တော်မကို လုပ်ကျွေးပါလော့"ဟု ဤစကားကို လျှောက်၏။

ဤသို့ လျှောက်လေသော် အရှင်သင်္ဂါမဇိသည် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း အရှင်သင်္ဂါမဇိ၏ မယားဟောင်းသည် အရှင်သင်္ဂါမဇိအား "ရဟန်း၊ သားငယ်ရှိသော ကျွန်တော်မကို လုပ်ကျွေးပါလော့"ဟု လျှောက်၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း အရှင်သင်္ဂါမဇိသည် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။

သုံးကြိမ်မြောက်လည်း အရှင်သင်္ဂါမဇိသည် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။

ထိုအခါ အရှင်သင်္ဂါမဇိ၏ မယားဟောင်းသည် ထိုကလေးကို အရှင်သင်္ဂါမဇိ၏ရှေ့၌ ချထား၍ "ရဟန်း၊ ဤကလေးသည် သင်၏သားတည်း။ ထိုသားကို လုပ်ကျွေးလော့" ဟု ဖဲသွားလေ၏။

ထိုအခါ အရှင်သင်္ဂါမဇိ၏ မယားဟောင်းသည် မနီးမဝေး အရပ်သို့ ရောက်၍ ပြန်ကြည့်လတ်သော် ထိုကလေးကို ကြည့်လည်း မကြည့်၊ စကားလည်း မပြောသော အရှင်သင်္ဂါမဇိကို မြင်သောကြောင့် "ဤရဟန်းသည် သားဖြင့်လည်း အလိုမရှိ" ဟု ထိုမယားဟောင်းအား အကြံဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ပြန်လှည့်၍ ကလေးကိုခေါ်ပြီးလျှင် ဖဲသွားလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော လူတို့၏ မျက်စိအမြင်ကို လွန်သော နတ်မျက်စိနှင့်တူသော 'ဒိဗ္ဗစက္ခု' ဉာဏ်မျက်စိဖြင့် အရှင်သင်္ဂါမဇိ မယားဟောင်း၏ ဤဖောက်ပြန်ပုံသဘောကို မြင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအနက်သဘောကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

လာသော မယားဟောင်းကို မနှစ်သက်။ ပြန်သွားသည်ကို မစိုးရိမ်။ ကပ်ငြိတွယ်တာခြင်းမှ လွတ်သော သင်္ဂါမဇိ ရဟန်းကို ဗြာဟ္မဏဟု ငါဟော၏။

၉—ဇဋိလသုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် ဂယာမြို့ ဂယာသီသတောင်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ များစွာသော ရသေ့တို့သည် ချမ်းအေးကုန်သော ဆောင်းဥတု ညဥ့်အခါ (တပို့တွဲ တပေါင်းလ တို့၏) အကြား ရှစ်ညဥ့် တို့ဝယ် ဆီးနှင်းကျရာ အခါ၌

ဤအကျင့်ဖြင့် စင်ကြယ်၏ဟု ဂယာဆိပ်၌ ငုပ်လည်း ငုပ်ကြကုန်၏၊ ပေါ်လည်း ပေါ်ကြကုန်၏။ ငုပ်ခြင်း ပေါ်ခြင်းကိုလည်း ပြုကြကုန်၏။ ခပ်ရေလည်း သွန်းလောင်းကြကုန်၏။ မီးကိုလည်း ပူဇော်ကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုများစွာသော ရသေ့တို့ကို မြင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအနက်သဘောကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏ —

ဤဂယာမြစ်ဆိပ်၌ များစွာသော လူအပေါင်းသည် ရေချိုး၏။ ရေကြောင့် စင်ကြယ် ခြင်းကား မဖြစ်နိုင်။ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်၌ သစ္စာသည်၎င်း၊ မဂ်ဖိုလ်တရားသည်၎င်း ရှိ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် စင်ကြယ်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်သာ ဗြာဟ္မဏ မည်၏။

၁၀—ဗာဟိယသုတ်

အခါတပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ သစ်သားပျဉ်ချုပ်ဝတ်သောကြောင့် ဒါရုစီရိယမည်သောဗာဟိယသည် ရှိသေခြင်း၊ လေးမြတ်ခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်း၊ ပူဇော်ခြင်း၊ တုပ်ဝပ်ခြင်းကို ခံယူလျက် သင်္ကန်း၊ ဆွမ်း၊ ကျောင်း၊ သူနာတို့၏ အထောက် အပံ့ဆေးအသုံးအဆောင်ကို ရသည်ဖြစ်၍ သမုဒ္ဒရာကမ်းခြေ သုပ္ပါရကဆိပ်၌ နေ၏။ ထိုအခါ ဒါရုစီရိယ မည်သော ဗာဟိယအား ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ကပ်၍ တယောက်တည်း ကိန်းအောင်းရာ၌ လောက၌ ရဟန္တာတို့သည်၎င်း၊ အရဟတ္တမဂ်သို့ ရောက်ကြသော သူတို့သည်၎င်း ရှိကုန်၏။ ငါသည် ထိုသူတို့တွင် တယောက် အပါအဝင်တည်းဟု ဤသို့ စိတ်အကြံသည် ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ဗာဟိယ၏ ရှေးဘဝက ဆွေမျိုး တော်ဘူးသော နတ်သားသည် စောင့်ရှောက်လိုသည်၊ အစီးအပွားကို အလိုရှိသည်ဖြစ်၍ သစ်သားအဝတ် ဝတ်သော ဗာဟိယ၏စိတ်အကြံကို မိမိစိတ်ဖြင့် သိသောကြောင့် ဗာဟိယရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဗာဟိယကို "ဗာဟိယ၊ သင်သည် ရဟန္တာလည်း မဟုတ်၊အရဟတ္တမဂ်သို့ ရောက်သူလည်း မဟုတ်။ အကြင် အကျင့်ဖြင့် သင်သည် ရဟန္တာလည်း ဖြစ်ရာ၏။ အရဟတ္တ မဂ်သို့လည်း ရောက်ရာ၏။ သင့်အား ထိုအကျင့်မျှသော်လည်း မရှိ" ဟု ဤစကားကို ပြောဆို၏။

ထိုအခါ ဗာဟိယသည် နတ်သားအား "နတ်နှင့် တကွသော လောက၌ ရဟန္တာသည်ငင်း၊ အရဟတ္တမဂ်သို့ရောက်သော သူတို့သည်ငင်း အဘယ်အရပ်၌ နေကြကုန်သနည်း" ဟု မေးလေ၏။

"ဗာဟိယ၊ ဥတ္တရတိုင်း ဇနပုဒ်တို့၌ သာဝတ္ထိမည်သော မြို့သည် ရှိ၏။ ထိုသာဝတ္ထိမြို့၌ သစ္စာလေးပါးကို သိတော်မူသော ပုဂ္ဂိုလ်အတူးကို ခံတော်မူထိုက်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ယခုအခါ၌ နေတော်မူ၏။ ဗာဟိယ၊ ထိုမြတ်စွာ ဘုရားသည် ရဟန္တာလည်း ဟုတ်၏။ ရဟန္တာဖြစ်ခြင်းငှာ တရားကိုလည်း ဟော၏" ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဗာဟိယသည် ထိုနတ်သား၏ ထိတ်လန့်စေမှုကြောင့် ထိုခဏ၌ပင် သုပ္ပါရက ဆိပ်ကမ်းမှ ဖဲသွားလေ၏။ ခရီးအားလုံးတို့၌ တညဉ့်အိပ်နေခြင်းဖြင့် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန် ကျောင်းသို့ ရောက်၏။ ထိုအခါ၌ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် လွင်တီးခေါင်၌ စင်္ကြံသွားကုန်၏။ ထိုအခါ ဗာဟိယသည် ထိုရဟန်းတို့ ရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်၍ ထိုရဟန်းတို့ကို "အရှင်ဘုရားတို့၊ မြတ်စွာဘုရား

သည် ယခုအခါ အဘယ်မှာ နေပါသနည်း။ မြတ်စွာ ဘုရားကို ဖူးမြင်လိုပါကုန်၏”ဟု လျှောက်ထား၏။

“ဗာဟိယ၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆွမ်းအလို့ငှာ ရွာတွင်းသို့ ဝင်တော်မူ၏” ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။

ဗာဟိယသည် လျင်မြန်သော သဘောရှိကာ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်မှထွက်၍ သာဝတ္ထိမြို့သို့ဝင်လတ်သော် ကြည်ညိုဖွယ် ရှိသော၊ ကြည်ညိုဖွယ်ကို ဆောင်သော၊ ငြိမ်သက်သော၊ ဣန္ဒြေရှိ သော၊ ငြိမ်းအေးသောစိတ် ရှိသော၊ မြတ်သော သမထသို့ရောက် သော၊ ယဉ်ကျေးသော၊ လုံခြုံသော၊ ရဟန်းဣန္ဒြေရှိသော၊ရဟန္တာ ဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရားကို သာဝတ္ထိမြို့၌ ဆွမ်းခံလှည့်လည်သည်ကို မြင်သောကြောင့် မြတ်စွာဘုရားရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာ ဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးဖြင့်တိုက်၍ မြတ်စွာဘုရားအား “အရှင် ဘုရား၊ အကြင်တရားတော်သည် တပည့်တော်၏ ရှည်ကြာစွာ သော နေ့ညဉ့်ပတ်လုံး အစီးအပွားအလို့ငှာ ချမ်းသာအလို့ငှာ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရား၊ မြတ်စွာ ဘုရားသည် တပည့် တော်အား ထိုတရားကို ဟောတော်မူပါလော့။ ကောင်းသောစကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရား၊ ထိုတရားကိုတပည့်တော်အား ဟောတော်မူပါလော့”ဟု ဤစကားကို လျှောက်ထား၏။

ဤသို့လျှောက်ထားလတ်သော် မြတ်စွာဘုရားသည် ဗာဟိ ယကို “ဗာဟိယ၊ အခါမဟုတ်သေး၊ ဆွမ်းအလို့ငှာ ရွာတွင်းသို့ ဝင် နေ၏”ဟု ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဗာဟိယသည် မြတ်စွာ ဘုရားအား “အရှင်ဘုရား၊မြတ်စွာဘုရား၏အသက်အန္တရာယ်တို့ကိုဖြစ်စေ၊တပည့် တော်၏ အသက် အန္တရာယ်တို့ကိုဖြစ်စေ သိနိုင်ခဲပါ၏။အကြင်တရား

တော်သည် တပည့်တော်၏ ရှည်ကြာစွာသော နေ့ညဉ့်ပတ်လုံး အစီးအပွားအလို့ငှာ ချမ်းသာအလို့ငှာ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာ ဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရားသည် တပည့်တော်အား ထိုတရားကို ဟောတော်မူပါလော့။ ကောင်းသောစကားကို ဆိုတော်မူတတ်သောမြတ်စွာ ဘုရား၊ ထိုတရားကို တပည့်တော်အား ဟောတော်မူပါလော့" ဟု ဤစကားကို လျှောက်ထား၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ဗာဟိယကို "ဗာဟိယ၊အခါမဟုတ်သေး၊ ရွာတွင်းသို့ ဆွမ်းအလို့ငှာဝင်နေ၏" ဟု ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏။

သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဗာဟိယသည် မြတ်စွာဘုရားအား ယင်းစကားကို လျှောက်ထား၏။

"ထိုသို့ဖြစ်လျှင် ဗာဟိယ၊ သင်သည် ဤသို့ ကျင့်အပ်၏။ မြင်ရာ၌ မြင်ကာမျှ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ကြားရာ၌ ကြားကာမျှ ဖြစ်လတ္တံ့၊ တွေ့ရာ၌ တွေ့ကာမျှ ဖြစ်လတ္တံ့၊ သိရာ၌ သိကာမျှ ဖြစ်လတ္တံ့ ဟု ဤသို့ သင်သည် ကျင့်အပ်၏။ ဗာဟိယ၊ အကြင်အခါ၌ သင်သည် မြင်ရာ၌ မြင်ကာမျှ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ကြားရာ၌ ကြားကာမျှ ဖြစ်လတ္တံ့၊ တွေ့ရာ၌ တွေ့ကာမျှ ဖြစ်လတ္တံ့၊ သိရာ၌ သိကာမျှ ဖြစ်လတ္တံ့။ ဗာဟိယ၊ ထိုအခါ သင်သည် ထိုရာဂစသည်နှင့်တကွ မဖြစ်လတ္တံ့။ ဗာဟိယ၊ အကြင်အခါ သင်သည် ထိုရာဂ စသည်နှင့် တကွ မဖြစ်လတ္တံ့။ ဗာဟိယ၊ ထိုအခါ သင်သည် ထိုရူပါရုံစသည်၌ နှစ်သက်မှု၊ ပြစ်မှားမှု၊ တွေဝေမှု မဖြစ်လတ္တံ့။ ဗာဟိယ၊ အကြင် အခါ ထိုရူပါရုံ စသည်၌ နှစ်သက်မှု၊ ပြစ်မှားမှု၊ တွေဝေမှု မဖြစ် လတ္တံ့။ ဗာဟိယ၊ ထိုအခါ သင်သည် ဤမျက်မှောက်ဘဝ၌၎င်း၊ တမလွန်ဘဝ၌၎င်း၊ နှစ်ပါးစုံ ဘဝ၌၎င်း မဖြစ်လတ္တံ့။ ဤသည် ပင်လျှင် ဆင်းရဲ၏ အဆုံးတည်း" ဟု ဟောတော်မူ၏။

ထိုအခါ ဗာဟိယ မထေရ်အား ဤအကျဉ်းဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရား တရားဟောခြင်းဖြင့် ထိုခဏ၌ပင်လျှင် မစွဲလမ်းမူ၍ အာသဝေါတရားတို့မှ စိတ်သည် လွတ်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဗာဟိယ မထေရ်ကို ဤအကျဉ်းဖြစ်သော ဆုံးမခြင်းဖြင့် ဆုံးမ၍ ဖဲကြွတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား ဖဲကြွ၍ မကြာမီ နို့စို့ နွားငယ်ရှိသော နွားမသည် သစ်သားပျဉ်ချပ်ကို ဝတ်သော ဗာဟိယ မထေရ်ကို ဝှေ့၍ ဇီဝိတိန္ဒြေမှ ချ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိမြို့၌ ဆွမ်းအလို့ငှာ လှည့်လည်၍ ဆွမ်းခံပြီးသည်မှ နောက်၌ ဆွမ်းခံရာမှ ဖဲကြွခဲ့ပြီးသော် များစွာသော ရဟန်းတို့နှင့်အတူ သာဝတ္ထိမြို့မှ ထွက်တော်မူ၍ သေသော၊ သစ်သားပျဉ်ချပ်ကို ဝတ်သော ဗာဟိယကိုမြင်၍ ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့၊ ဆောင်ယူကြလော့။ သစ်သားပျဉ်ချပ်ကို ဝတ်သော ဗာဟိယ၏ ကိုယ်ကောင်ကို ညောင်စောင်းပေါ်သို့တင်၍ ထုတ်ဆောင်လျက် မီးရှို့ကြကုန်လော့။ ထို ဗာဟိယ၏ စေတီကိုလည်း ပြုကြကုန်လော့။ ရဟန်းတို့၊ သင်တို့၏ သီတင်းသုံးဖော်သည် သေ၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

"အရှင်ဘုရား၊ ကောင်းပါပြီ"ဟု ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏စကားကို ဝန်ခံ၍ သစ်သားပျဉ်ချပ်ဝတ်သော ဗာဟိယ၏ ကိုယ်ကောင်ကို ညောင်စောင်းပေါ်သို့ တင်၍ ထုတ်ဆောင်လျက် မီးရှို့၍ ထိုဗာဟိယ၏ စေတီကိုလည်း ပြုလျက် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တခုသော အရပ်၌ နေကြကုန်၏။ တခုသော အရပ်၌ နေပြီးသော ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား "အရှင်ဘုရား၊ သစ်သားပျဉ်ချပ်ကိုဝတ်သော ဗာဟိယ၏ ကိုယ်ကောင်ကို မီးရှို့အပ်ပါပြီ။

ထိုဗာဟိယ၏ စေတီကိုလည်း ပြုအပ်ပါပြီ။ ထိုဗာဟိယ၏ လားရာဂတိကား အဘယ်ပါနည်း။ ရှေးရှုရောက်ရာ တမလွန်ဘဝကား အဘယ်ပါနည်း”ဟု ဤစကားကို လျှောက်ထားကုန်၏။

“ရဟန်းတို့၊ သစ်သားပျဉ်ချုပ်ဝတ်သော ဗာဟိယသည် ပညာရှိ၏။ လောကုတ္တရာတရား အားလျော်စွာသော အကျင့်ကိုကျင့်၏။ တရား တည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ငါ့ကို မညှဉ်းဆဲ။ ရဟန်းတို့၊ သစ်သားပျဉ်ချုပ်ဝတ်သော ဗာဟိယသည် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြု၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအနက်သဘောကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌ ဤ ဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

အကြင် နိဗ္ဗာန်၌ အာပေါဓာတ်သည်၎င်း၊ ပထဝီဓာတ်သည်၎င်း၊ တေဇောဓာတ်သည်၎င်း၊ ဝါယောဓာတ်သည်၎င်း မတည်နိုင်။ ထိုနိဗ္ဗာန်၌ ကြယ်တို့သည် မတောက်ပကုန်။ နေသည်လည်း မတောက်ပ။ လသည်လည်း မတောက်ပ။ အမိုက်တိုက်လည်း မရှိ။

အကြင်အခါ၌ သစ္စာလေးပါးကို သိသောကြောင့် မုနိအမည်ရသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကိုယ်တိုင် နိဗ္ဗာန်ကိုသိ၏။ နိဗ္ဗာန်ကို သိပြီးသည်မှ နောက်၌ ရုပ်မှ၎င်း၊ နာမ်မှ၎င်း၊ ချမ်းသာဆင်းရဲမှ၎င်း လွတ်၏။

၂။ မုစလိန္ဒဝဂ်

၁—မုစလိန္ဒသုတ်

အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်။

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူစ ဥရုဝေလတော နေရဉ္စရာ မြစ်ကမ်းနား ကျည်းပင်ရင်း၌ နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး တင်ပလ္လင်ခွေကာ ဝိမုတ္တိသုခကို ခံစားလျက် တထိုင်တည်း နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ ချမ်းအေးသောလေ နှိပ်စက်သည့် ခုနစ်ရက်စေ့သော အခါမဲ့မိုးကြီးသည် ရွာသွန်း၏။ ထိုအခါ မုစလိန္ဒနဂါးမင်းသည် မိမိဗိမာန်မှ ထွက်လာပြီးလျှင် 'မြတ်စွာဘုရားကို အအေး၊ အပူ၊ ခြင်၊ မှက်၊ လေ၊ နေပူ၊ မြွေ၊ ကင်း၊ သန်း တို့၏ အတွေ့သည် မဖြစ်ပါစေလင့်'ဟု နှလုံးသွင်း၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်ကို အခွေတို့ဖြင့် ခုနစ်ပတ် ရစ်ပတ်၍ ဦးထိပ်ထက်၌ ကြီးစွာသော ပါးပျဉ်းကို မိုးလျက် တည်နေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုခုနစ်ရက်ကို လွန်သဖြင့် ထိုသမာဓိမှ ထ၏။ ထိုအခါ မုစလိန္ဒ နဂါးမင်းသည် ကောင်းကင်၌ တိမ်တိုက် ပျောက်ပျက် ကင်းစင်သည်ကိုသိ၍ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မှ အခွေတို့ကို ဖြေ၍ မိမိအသွင်ကို ပယ်ဖျောက်ကာ လုလင်အသွင်ကို ဖန်ဆင်းပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို လက်အုပ်ချီကာ ရှိခိုးလျက် မြတ်စွာဘုရား ရှေ့မှောက်၌ ရပ်တည်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကိုသိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

မဂ်ဉာဏ်လေးပါး တည်းဟူသော ရောင့်ရဲခြင်းရှိသည် ဖြစ်၍ ထင်ရှားသိပြီးသော တရားရှိသည့် ခပ်သိမ်းသော တရားတို့ကို မြင်သော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်အား နိဗ္ဗာန်ဟူသော ဝိဝေကသည် ချမ်းသာ၏။ လောက၌ အမျက်မထွက်ခြင်းသည်၎င်း၊ သတ္တဝါအပေါင်းတို့၌ စောင့်စည်းခြင်းသည်၎င်း ချမ်းသာ၏။

လောက၌ ကာမဂုဏ်တို့ကို လွန်မြောက်ခြင်းဟု ဆိုအပ်သော စွဲမက်မှုရာဂ ကင်းသည့်အဖြစ်သည် ချမ်းသာ၏။ငါဟူသော မာန်ကို ဆုံးမနိုင်ခြင်းသည် စင်စစ် အမြတ်ဆုံး ချမ်းသာခြင်းဖြစ်၏။

၂—ရာဇသုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဆွမ်းခံပြီးနောက် ဆွမ်းခံရွာမှ ဖဲခဲ့ကြ၍ တရားသဘင်မဏ္ဍပ်၌ စုဝေး ထိုင်နေကြကုန်သော များစွာသော ရဟန်းတို့အား အကြားစကားသည် ထင်ရှားဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းတို့၏ အကြားစကား မပြီးပြတ်သေးမီ မြတ်စွာဘုရားသည် ညနေချမ်းအခါ ကိန်းအောင်းရာမှ ထတော်မူ၍ တရားသဘင်မဏ္ဍပ်သို့ ချဉ်းကပ်လျက် ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်နေတော်မူပြီးသော် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့၊ ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စုဝေး နေထိုင်ကြကုန်သနည်း။ စုဝေး နေထိုင်ကုန်သော သင်တို့၏ မပြီးပြတ်သေးသော အကြားစကားသည် အဘယ်နည်း" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

"အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့အား တရားသဘင် မဏ္ဍပ်၌ စုဝေးထိုင်နေကြကုန်စဉ် ဤ ရှင်တို့ မာဂဓတိုင်းရှင် ဘုရင်ဗိမ္ဗိသာရ မင်းသည်ငှင်း၊ ပသေနဒီ ကောသလမင်းသည်ငှင်း၊ ဤမင်းနှစ်ဦးတို့တွင် အဘယ်မင်းသည် ပိုလွန်၍ များသောဥစ္စာရှိသနည်း၊ ပိုလွန်၍ များသော အတွင်းအပ အသုံးအဆောင် ရှိသနည်း၊ ပိုလွန်၍ များသော ကျီကြဘဏ်တိုက် ရှိသနည်း၊ ပိုလွန်၍ များသော တိုင်းပြည် ရှိသနည်း၊ ပိုလွန်၍ များသော ဆင်မြင်း စသော ယာဉ် ရှိသနည်း၊ ပိုလွန်၍ များသော စစ်သည်ဗိုလ်ပါ ရှိသနည်း၊ ပိုလွန်၍ ကြီးမားသောဘုန်းကံ ရှိသနည်း၊ ပိုလွန်၍ ကြီးသော တန်ခိုး အာနုဘော်ရှိသနည်းဟု ဤအကြားစကားသည် ဖြစ်ပါ၏။ အရှင်ဘုရား၊အကျွန်ုပ်တို့၏ ဤအကြားစကား မပြီးပြတ်သေးမီ မြတ်စွာဘုရား ကြွလာတော်မူပါ၏" ဟု လျှောက်ကုန်၏။

"ရဟန်းတို့၊ သဒ္ဓါတရားဖြင့် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက် ရဟန်းပြုကုန်သော အမျိုးကောင်းသားဖြစ်ကုန်သော သင်တို့အား ဤသို့သဘောရှိသော စကားမျိုးကို ပြောဆိုခြင်းသည် မလျောက်ပတ်။ ရဟန်းတို့၊ စုဝေး နေထိုင်ကြကုန်သော သင်တို့သည် တရားစကား ပြောဆိုမှုကိုငှင်း၊မြတ်သော ဆိတ်ဆိတ် နေမှုကိုငှင်း ဤကိစ္စနှစ်ပါးကိုသာ ပြုအပ်၏" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုနောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

လောက၌ ကာမချမ်းသာသည်၎င်း၊ နတ်၌ဖြစ်သော ချမ်းသာသည်၎င်း ဤချမ်းသာတို့သည် တဏှာကုန်ရာ ချမ်းသာ၏ တဆယ့်ခြောက်စိတ် စိတ်၍ တစိတ်ကိုမျှ မမှီနိုင်ကုန်။

၃—ဒဏ္ဍသုတ်

အခါတပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ များစွာသော သူငယ်တို့သည် သာဝတ္ထိမြို့နှင့် ဇေတဝန်ကျောင်း၏ အကြား၌ မြွေကို တုတ်ဖြင့် ရိုက်နှက်ညှဉ်းဆဲကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အခါ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်တော်မူ၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူဆောင်တော်မူပြီးလျှင် သာဝတ္ထိမြို့သို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိမြို့နှင့် ဇေတဝန်ကျောင်း၏ အကြား၌ မြွေကို တုတ်ဖြင့် ရိုက်နှက် ညှဉ်းဆဲကြသော များစွာသော သူငယ်တို့ကို မြင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

အကြင်သူသည် မိမိ၏ချမ်းသာကို ရှာမှီးသည်ဖြစ်၍ ချမ်းသာကို အလိုရှိကုန်သော သတ္တဝါတို့ကို တုတ်၊ လှံကန် စသည်ဖြင့် ရိုက်နှက် ညှဉ်းဆဲ၏။ ထိုသူသည် တမလွန်ဘဝ၌ ချမ်းသာကို မရနိုင်။

အကြင်သူသည် မိမိ၏ ချမ်းသာကို ရှာမှီးသည်ဖြစ်၍ ချမ်းသာကို အလိုရှိသော သတ္တဝါတို့ကို တုတ် လှံကန်

စသည်ဖြင့် မရိုက်နှက် မညှဉ်းဆဲ၊ ထိုသူသည်သာ တမလွန်ဘဝ၌ ချမ်းသာကို ရနိုင်၏။

၄—သက္ကာရသုတ်

အခါတပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည်၎င်း၊ ရဟန်းသံဃာတို့သည်၎င်း အရိုအသေပြုမှု အလေးပြုမှု မြတ်နိုးမှု ပူဇော်မှု တုပ်ဝပ်မှုကို ခံယူကြရလျက် သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်း သူနာတို့၏ အထောက်အပံ့ ဖြစ်သော ဆေးအသုံးအဆောင်တို့ကို ရ၏။ သာသနာတော် ပြင်ပဖြစ်သော တိတ္ထိ ပရိဗိုဇ်တို့သည်ကား အရိုအသေပြုမှု အလေးပြုမှု မြတ်နိုးမှု ပူဇော်မှု တုပ်ဝပ်မှုကို မခံယူကြရကုန်ပဲ သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်း သူနာတို့၏ အထောက်အပံ့ဖြစ်သော ဆေးအသုံးအဆောင်တို့ကို မရရှိကြကုန်။

ထိုအခါ သာသနာတော် ပြင်ပဖြစ်သော တိတ္ထိ ပရိဗိုဇ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား၎င်း၊ ရဟန်းသံဃာအား၎င်း အရိုအသေပြုသည်ကို သည်းမခံနိုင်ကြသောကြောင့် ရွာ၌၎င်း တော၌၎င်း ရဟန်းတို့ကိုမြင်ကြလျှင် ယုတ်မာကြမ်းတမ်းသော စကားတို့ဖြင့် ဆဲရေးကုန်၏။ ခြိမ်းခြောက်ကုန်၏။ ချုတ်ချယ်ကုန်၏။ နှောင့်ရှက်ကုန်၏။ ထိုအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကိုရှိခိုး၍ တခုသောအရပ်၌ ထိုင်ကြပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်ကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကိုသိတော်မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

ရှာ၍ရင်း တော၍ရင်း ချမ်းသာ ဆင်းရဲနှင့် တွေ့ထိသော် ဤချမ်းသာ ဆင်းရဲသည် မိမိကြောင့်ရင်း သူတပါး ကြောင့်ရင်း ဖြစ်၏ဟု အစွဲမထားရာ။ တွေ့ထိခြင်းတို့သည် ခန္ဓာငါးပါးကိုစွဲ၍ တွေ့ထိကုန်၏။ ခန္ဓာငါးပါး မရှိသူကို အဘယ်အကြောင်းကြောင့် တွေ့ထိခြင်းတို့သည် တွေ့ထိနိုင်ကုန်အံ့နည်း။

၅—ဥပါသကသုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန် ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ယိုအခါ ကောသလနဂ်ိလ ရှာ သား ဥပါသကာ တယောက်သည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ တစုံတခု ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့် ရောက်လာ၏။ ထို့နောက် ထိုဥပါသကာသည် သာဝတ္ထိမြို့၌ ပြုဖွယ်ကိစ္စကို ပြီးစီးစေ၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်း ကပ်ပြီးလျှင်မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တခုသောအရပ်၌ ထိုင်နေ၏။ တခုသောအရပ်၌ ထိုင်နေသော ထိုဥပါသကာအား မြတ်စွာဘုရား သည် "ဥပါသကာ၊ ဤငါ့ထံသို့လာသော အလှည့်အကြိမ်ကို ကြာမြင့်မှ သင်ပြုဘိ၏" ဟု ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏။

"အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော် ရန် ချဉ်းကပ်လိုသည်မှာ ကြာမြင့်လှပါပြီ။ သို့သော်လည်း တပည့် တော်သည် ထိုထိုဤဤ ပြုဖွယ်အမှုကြီးငယ်တို့ဖြင့် ကြောင့်ကြ ရှိပါ၏။ တပည့်တော်သည် ဤသို့ ကြောင့်ကြအားဖြင့် မြတ်စွာ ဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ခဲ့ပါ" ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော် မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

တဆယ့်ခြောက်ချက် မဂ်ကိစ္စကို ပြုပြီးဖြစ်၍ အကြား အမြင်များလျက် တစုံတခု ကြောင့်ကြမှုတစုံတရာ မရှိသူ သည် အမှန်စင်စစ် ချမ်းသာ၏။ ကြောင့်ကြမှုရှိ၍ ပင်ပန်း ခြင်းသို့ ရောက်သူကို ရှုလော့၊ သူတယောက်သည် သူတ ယောက်အပေါ်၌တွယ်တာစွဲလမ်းသည်ဖြစ်၍ ပင်ပန်း၏။

၆—ဂဗ္ဘိနီသုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန် ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ တယောက် သော ပရိဗိုဇ်၏ မယားဖြစ်သူ ပရဗိုဇ်မငယ်သည် ကိုယ်ဝန်ရှိလျက် သားဖွားချိန်နီး၏။ထိုအခါပရိဗိုဇ်မသည် ထိုပရိဗိုဇ် ယောကျ်ားကို "ပုဏ္ဏား၊ သင် သွားချေပါလော့။ ငါ သားဖွားရန်အတွက် ဆီကို ဆောင်ယူချေပါလော့"ဟု ပြောဆို၏။

ဤသို့ပြောဆိုသော် ထိုပရိဗိုဇ် ယောကျ်ားသည် ထိုပရိဗိုဇ်မကို "ရှင်မ၊ ငါသည် အဘယ်မှ ဆီကို ဆောင်ယူရအံ့နည်း" ဟု ပြော၏။

ထိုအခါ ပသေနဒီ ကောသလမင်း၏ ကျီကြ ဘဏ္ဍာတိုက်ဝယ် သမဏအားရင်း၊ ပြာဟ္မဏအားရင်းထောပတ်နှင့်ဆီကိုအလိုရှိတိုင်း သောက်ခြင်းငှာ ပေးလှူ၏။ ဆောင်ယူခြင်းငှာကား မပေးလှူ။

ထိုပရိဗိုဇ် ယောကျ်ားအား 'ငါသည် ပသေနဒီ ကောသလ မင်း၏ ကျီကြ ဘဏ္ဍာတိုက်သို့သွား၍ ဆီကို အလိုရှိတိုင်း သောက် ကာ အိမ်သို့ ပြန်ပြီးလျှင် ဤပရိဗိုဇ်မ သားဖွားရန်အတွက် ဆီကို အန်၍ ပေးရပါမူ ကောင်းလေစွ'ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထို့နောက် ထိုပရိဗိုဇ်ယောကျ်ားသည် ပသေနဒီ ကောသလ မင်း၏ ကျီကြ ဘဏ္ဍာတိုက်သို့သွား၍ ဆီကို အလိုရှိတိုင်း သောက်

ကာ၊ အိမ်သို့ပြန်ပြီးလျှင် ဆီကိုအန်ထုတ်ခြင်းငှာလည်း မစွမ်းနိုင်၊ ဝမ်းလျှောကျစေခြင်းငှာလည်း မစွမ်းနိုင်။ ထိုပရိဗိုဇ်ယောကျ်ားသည် ထက်မြက်ကြမ်းကြုတ် စပ်ရှားကုန်သော ဆင်းရဲဝေဒနာတို့ဖြင့် တွေ့ထိသောကြောင့် ကိုယ်ကို ထိုမှ ဤမှ လူးလှိမ့်နေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အခါ သင်္ကန်းကိုပြင်ဝတ်တော်မူ၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူဆောင်ပြီးလျှင် သာဝတ္ထိမြို့သို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထက်မြက်ကြမ်းကြုတ်ကုန်သော စပ်ရှားကုန်သော ဆင်းရဲဝေဒနာတို့ဖြင့် တွေ့ထိသည်ဖြစ်၍ ထိုမှ ဤမှ လူးလှိမ့်နေသော ထိုပရိဗိုဇ်ကို မြင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

ကြောင့်ကြမှု မရှိသူတို့သည် စင်စစ် ချမ်းသာကုန်၏။
အရိယာမဂ်ဉာဏ်သို့ ရောက်သူတို့သည် ကြောင့်ကြမှု
မရှိကုန်။ ကြောင့်ကြမှုရှိ၍ ပင်ပန်းခြင်းသို့ ရောက်သော
သူကို ရှုလော့။ သူတယောက် သည် သူတယောက်
အပေါ်၌ တွယ်တာစွဲလမ်းသည်ဖြစ်၍ ပင်ပန်း၏။

၇—ဧကပုတ္တကသုတ်။

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဥပါသကာ တယောက်၏ ချစ်အပ် နှစ်သက်အပ်သော တဦးတည်းသော သားသည် ကွယ်လွန်လေ၏။

ထိုအခါ စိုစွတ်သောအဝတ် စိုစွတ်သောဆံပင် ရှိကုန်သော များစွာသော ဥပါသကာတို့သည် နေ့ခင်း အချိန်၌ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တခုသော

အရပ်၌ ထိုင်ကြကုန်၏။ တခုသော အရပ်၌ ထိုင်ကြသော ထိုဥပါသကာတို့ကို မြတ်စွာဘုရားသည် "ဥပါသကာတို့၊ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ငါ့ထံသို့ နေ့လယ်ချည်း အချိန်၌ ချဉ်းကပ်ကုန်သနည်း" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် ထိုဥပါသကာသည် မြတ်စွာဘုရားအား "အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်၏ ချစ်အပ် နှစ်သက်အပ်သော တဦးတည်းသောသားသည် ကွယ်လွန်ခဲ့ပါ၏။ ထို့ကြောင့် စိုစွတ်သောအဝတ်၊ စိုစွတ်သောဆံရှိသော တပည့်တော်တို့သည် နေ့မွန်းတည့်ချိန်၌ အရှင်ဘုရားထံသို့ချဉ်းကပ်ပါကုန်၏" ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

> ချစ်အပ်သော သဘောရှိသော၊ ရူပက္ခန္ဓာ စသည်တို့၌ သာယာမှုဖြင့် တပ်မက်ကြသော နတ်အပေါင်းတို့သည်၎င်း လူ အပေါင်း တို့သည်၎င်း ဆင်းရဲကုန်လျက် ဆုတ်ယုတ်ကုန်၍ သေမင်း၏အလိုသို့ လိုက်ပါကြရကုန်၏။
>
> အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် နေ့၌၎င်း၊ ညဉ့်၌၎င်းမေ့လျော့ခြင်းမရှိပဲချစ်အပ်သောသဘောရှိသောခန္ဓာငါးပါးကိုစွန့်ကုန်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် လွန်မြောက်နိုင်ခဲသည့် သေမင်းသုံးသပ်အပ်သော ဝဋ်ဆင်းရဲအမြစ်ကို တူးဖြိုနိုင်ကုန်၏။

၈—သုပ္ပဝါသာသုတ်

အခါ တပါး မြတ်စွာ ဘုရားသည် ကုဏ္ဍိကာမြို့ ကုဏ္ဍဓာနတော၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ကောလိယ မင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် ခုနစ်နှစ်ပတ်လုံးကိုယ်ဝန်ဆောင်ရ၏။ ခုနစ်ရက်

ပတ်လုံး ကိုယ်ဝန်ကြောင့် မိန်းမောတွေဝေရ၏။ ထိုသုပ္ပဝါသာ မင်းသမီးသည် ထက်မြက်ကြမ်းကြုတ် စပ်ရှားကုန်သော ဆင်းရဲဝေဒနာတို့ဖြင့် တွေ့ထိသည်ရှိသော် 'မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့သဘောရှိသော ဆင်းရဲကိုပယ်ခြင်းငှာ တရားဟော၏။ ကိုယ်တော်တိုင် သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူပေစွတကား။ သံဃာတော်သည် ဤသို့သဘောရှိသော ဆင်းရဲကိုပယ်ခြင်းငှာ ကောင်းစွာကျင့်တော်မူ၏။ ကောင်းစွာကျင့်တော်မူပေစွတကား။နိဗ္ဗာန်၌ ဤသို့ သဘောရှိသော ဆင်းရဲ မရှိ။ အလွန်ချမ်းသာလေစွတကား'ဟု ဤသုံးပါးသော ကြံစည်ခြင်းတို့ဖြင့် သည်းခံ၏။

ထို့နောက် ကောလိယ မင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် ခင်ပွန်းသည်ကိုခေါ်၍ "အရှင့်သား၊ သင်သည် လာပါလော့။ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ငါ၏စကားဖြင့်မြတ်စွာဘုရား၏ခြေတော်တို့ကို ဦးခေါင်းဖြင့် ရှိခိုးပါလော့။ အနာရောဂါ ကင်းရှင်းခြင်း၊ ဆင်းရဲကင်းခြင်း၊ လျင်စွာထနိုင်ခြင်း၊ ခွန်အားရှိခြင်း၊ ချမ်းသာစွာ နေရခြင်းကို မေးလျှောက်ပါချေလော့။

" 'အရှင်ဘုရား၊ကောလိယမင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် ခုနစ်နှစ်ဘို့ပတ်လုံး ကိုယ်ဝန်ကိုဆောင်ရ၏။ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ကိုယ်ဝန်ကြောင့် မိန်းမောတွေဝေရ၏။ သုပ္ပဝါသာ မင်းသမီးသည် ထက်မြက်ကြမ်းကြုတ် စပ်ရှားကုန်သော ဆင်းရဲဝေဒနာတို့ဖြင့် တွေ့ထိသောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့သဘောရှိသော ဆင်းရဲကိုပယ်ခြင်းငှာ တရားဟော၏။ ကိုယ်တော်တိုင် သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူပေစွတကား။ သံဃာတော်သည် ဤသို့သဘောရှိသော ဆင်းရဲကိုပယ်ခြင်းငှာကောင်းစွာ ကျင့်တော်မူ၏။ ကောင်းစွာ ကျင့်တော်မူပေစွတကား။ နိဗ္ဗာန်၌ ဤသို့ သဘောရှိသော ဆင်းရဲ မရှိ။ အလွန်ချမ်းသာလေစွ တကားဟု ဤသုံးပါး

သော ကြံစည်ခြင်းတို့ဖြင့် သည်းခံ၏’ဟု ဤသို့လည်း လျှောက်ပါ လော့”ဟု ဆို၏။

ထို ကောလိယ မင်းသားသည် “ကောင်းပြီ”ဟု ကောလိယ မင်းသမီး သုပ္ပဝါသာ၏ စကားကိုဝန်ခံ၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တခုသောအရပ်၌ ထိုင်ကာ မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏။

“ကောလိယ မင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် ရောဂါမရှိမူ၍ ချမ်းသာစေ သတည်း။ ရောဂါကင်းသော သားကို ဖွားစေ သတည်း”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“အရှင်ဘုရား၊ ကောင်းပါပြီ”

ထိုကောလိယမင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားကို နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်၍ နေရာမှထလျက် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အရိုအသေပြုကာ မိမိအိမ်သို့ ပြန်သွားလေ၏။ ကောလိယ မင်းသားသည်ရောဂါကင်းသောသားကိုဖွားမြင်ပြီးသော၊ရောဂါ မရှိမူ၍ ချမ်းသာခြင်းရှိသော ကောလိယမင်းသမီး သုပ္ပဝါသာကို မြင်၍ ကောလိယမင်းသားအား ဤသို့အကြံဖြစ်၏။ “အချင်းတို့၊ မြတ်စွာဘုရား၏ ကြီးသောတန်ခိုး၊ ကြီးသော အာနုဘော် ရှိသည်၏အဖြစ်သည် အံ့ဖွယ်ရှိပေစွ။ အချင်းတို့၊ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ် ပေစွ။ မြတ်စွာဘုရားမိန့်ဆိုလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ဤကောလိယ မင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် ရောဂါမရှိမူ၍ ချမ်းသာစွာ ရောဂါ ကင်းသောသားကို ဖွားမြင်၏”ဟု နှစ်လိုခြင်း၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်း၊ နှစ်သက်ရွှင်လန်းခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ထို့နောက် ကောလိယ မင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် ခင်ပွန်း သည်ကိုခေါ်၍ “အရှင့်သား။ လာပါဦးလော့။ မြတ်စွာဘုရားထံ သို့ချဉ်းကပ်၍ ငါ၏စကားဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို

ဦးခေါင်းဖြင့် ရှိခိုးပါလော့။ 'အရှင်ဘုရား၊ ကောလိယ မင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးခေါင်းဖြင့် ရှိခိုးပါ၏။ အရှင်ဘုရား၊ ကောလိယ မင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် ခုနစ်နှစ်ပတ်လုံး ကိုယ်ဝန်ကို ဆောင်ရ၏။ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ကိုယ်ဝန်ကြောင့် မိန်းမောတွေဝေရ၏။ သုပ္ပဝါသာ မင်းသမီးသည် ရောဂါမရှိမူ၍ ချမ်းသာစွာ ရောဂါကင်းသော သားကို ဖွားမြင်ပါ၏။ သုပ္ပဝါသာ မင်းသမီးသည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာကို ဆွမ်းစားပင့်ဖိတ်ပါ၏။ အရှင်ဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူတကွ ကောလိယ မင်းသမီး သုပ္ပဝါသာ၏ ဆွမ်းတို့ကို ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး သည်းခံသာယာတော်မူပါ'ဟု ဤသို့လည်း လျှောက်ထားလော့" ဟုပြောဆို၏။

ကောလိယမင်းသားသည် "ကောင်းပြီ" ဟု ကောလိယ မင်းသမီး သုပ္ပဝါသာ၏စကားကို ဝန်ခံ၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တခုသော အရပ်၌ ထိုင်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏။

ထိုအခါ တယောက်သော ဥပါသကာသည် ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာကို နက်ဖြန်အလို့ငှာ ဆွမ်းစားပင့် ဖိတ်ထားပြီးဖြစ်၏။ ထိုဥပါသကာသည်ကား အရှင် မဟာ မောဂ္ဂလာန်၏ အလုပ်အကျွေးဖြစ်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်မဟာ မောဂ္ဂလာန်ကို ခေါ်၍ "မောဂ္ဂလာန် လာဦးလော့။ ဥပါသကာ ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ထိုဥပါသကာကို ဤသို့ပြောဆိုလော့။ 'ဥပါသကာ' ကောလိယ မင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် ခုနစ်နှစ် ပတ်လုံး ကိုယ်ဝန်ဆောင်ရ၏။ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ကိုယ်ဝန်ကြောင့် မိန်းမော တွေဝေရ၏။ သုပ္ပဝါသာ မင်းသမီးသည် ယခုအခါ

ရောဂါမရှိမှု၍ ချမ်းသာစွာ ရောဂါကင်းသောသားကိုဖွားမြင်၏။ သုပ္ပဝါသာ မင်းသမီးသည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာကို ဆွမ်းစားပင့်ဖိတ်၏။ ကောလိယမင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဆွမ်းကျွေး ပါစေ၊ သင်ကား နောက်မှကျွေးပါ'ဟု ပြောချေလော့။ ဤဥပါသကာသည် သင်၏ အလုပ်အကျွေးတည်း"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

"အရှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ"

အရှင် မောဂ္ဂလန်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားကို ဝန်ခံ၍ ဥပါသကာထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ထိုဥပါသကာကို ထိုသို့ မိန့်ဆို၏။

"အရှင်ဘုရား၊ အရှင် မဟာ မောဂ္ဂလန်သည် တပည့်တော်၏ စည်းစိမ် ဥစ္စာကိုင်း၊ အသက်ကိုင်း၊ သဒ္ဓါတရားကိုင်း ဤသုံးပါးသောတရားတို့ကို အာမခံနိုင်ပါမူ ကောလိယ မင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည်ခုနစ်ရက်ပတ်လုံးဆွမ်းကျွေးပါစေ။တပည့်တော်ကား နောက်မှ ကျွေးပါမည်"ဟု လျှောက်၏။

"ဥပါသကာ၊ ထိုတရား သုံးပါးတို့တွင် စည်းစိမ် ဥစ္စာကိုင်း၊ အသက်ကိုင်း ဤနှစ်ပါးသော တရားတို့ကို ငါ အာမခံနိုင်၏။ သဒ္ဓါတရားကိုမူကား သင်သည်ပင်လျှင် အာမခံလော့" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

"အရှင်ဘုရား၊ အရှင် မဟာမောဂ္ဂလန်သည် တပည့်တော်၏ စည်းစိမ် ဥစ္စာကိုင်း၊အသက်ကိုင်း၊ တရားနှစ်ပါးတို့ကို အာမခံနိုင်ပါမူ ကောလိယမင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဆွမ်းကျွေးပါစေ။ တပည့်တော်က နောက်မှ ကျွေးပါမည်"ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလန်သည် ထိုဥပသကာကို သိစေပြီး၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား "အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်သည် ထိုဥပါသကာကို အသိပေးခဲ့ပါပြီ။ ကောလိယမင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဆွမ်းကျွေးပါစေ။ ထိုဥပါသကာသည် နောက်မှ ကျွေးပါလိမ့်မည်" ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ ကောလိယမင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာကို မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ဖြင့် ရောင့်ရဲတင်းတိမ်သည့်တိုင်အောင်၊ တားမြစ်သည့်တိုင်အောင် မိမိကိုယ်တိုင် လုပ်ကျွေး၏။ ထိုသူငယ်ကိုလည်း မြတ်စွာဘုရားနှင့် ရဟန်းသံဃာအားလုံးကို ရှိခိုးစေ၏။

အရှင်သာရိပုတြာသည် ထိုသူငယ်ကို "သူငယ်၊ သင့်အား ခန့်ကျန်း၏လော။ မျှတ၏လော။ ဆင်းရဲဒုက္ခ ကင်းပါ၏လော"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

"အရှင်ဘုရား သာရိပုတြာ၊ တပည့်တော်အား အဘယ်မှာ ခန့်ကျန်းပါအံ့နည်း။ မျှတပါအံ့နည်း။ တပည့်တော်သည် ခုနစ်နှစ်တို့ ပတ်လုံး သွေးအိုင်ထဲ၌ နေခဲ့ရပါသည်" ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ ကောလိယမင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် "ငါ၏သားသည် တရားစစ်သူကြီး အရှင်သာရိပုတြာနှင့် အတူတကွ ပြောဆို၏" ဟု နှစ်သိုခြင်း၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်း၊ နှစ်သက်ရွှင်လန်းခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ကောလိယမင်းသမီး သုပ္ပဝါသာအား နှစ်လိုဝမ်းမြောက်ခြင်း၊ နှစ်သက်ရွှင်လန်းခြင်း ဖြစ်သည်ကို သိသောကြောင့် ကောလိယမင်းသမီးသုပ္ပဝါသာကို

"သုပ္ပဝါသာ သင်သည် ဤသားမှတပါး ဤသို့ သဘောရှိသော သားမျိုးကို အလိုရှိသေးသလော" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

"မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့်တော်မသည် ဤသားမှတပါး ဤသို့ သဘောရှိ ကုန်သော သားခုနစ်ယောက်တို့ကို အလိုရှိပါသေး သည်" ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏ —

မသာယာအပ်သော သဘောတရားသည် သာယာ ဖွယ် အသွင်သဘောဖြင့်၎င်း၊ မချစ်ခင်အပ်သော သဘော တရားသည် ချစ်ခင်ဖွယ် အသွင်သဘောဖြင့်၎င်း၊ ဆင်းရဲ သော သဘောတရားသည် ချမ်းသာဖွယ်အသွင်သဘော ဖြင့်၎င်း၊ မေ့လျော့နေသူကို လွှမ်းမိုးဖိစီး၏။

၉—ဝိသာခါသုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ပုဗ္ဗာရုံကျောင်း မိဂါရမာတာ ဝိသာခါ၏ ပြာသာဒ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မိဂါရမာတာ ဝိသာခါ၏ တခုသော ကိစ္စရပ်သည် ပသေနဒီ ကောသလမင်းနှင့် စပ်ဆိုင်နေ၏။ ထိုကိစ္စကို ပသေနဒီ ကောသလမင်းသည် ဝိသာခါ အလိုအတိုင်း မပြီးစေ။

ထိုနောက် မိဂါရမာတာ ဝိသာခါသည် နေ့လယ်ခေါင်အ ချိန်၌ပင် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တခုသောအရပ်၌ ထိုင်နေ၏။ တခုသောအရပ်၌ ထိုင် နေသော မိဂါရမာတာ ဝိသာခါကိုမြတ်စွာဘုရားသည် "ဝိသာခါ သင်သည် ယခုနေ့လယ် အချိန်၌ အဘယ်မှလာသနည်း" ဟုမိန့် တော်မူ၏။

"အရှင်ဘုရား" ကျွန်ုပ်၏ တခုသော ကိစ္စရပ်သည် ပသေနဒီကောသလမင်းနှင့် စပ်ဆိုင်နေ၏။ ထိုကိစ္စကို ပသေနဒီ ကောသလမင်းသည် ကျွန်ုပ်အလိုအတိုင်း မပြီးပါစေဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော် မူ၏—

သူတပါး အလို လိုက်ရမှု ဟူသမျှသည် ဆင်းရဲ၏။ အစိုးရမှု ဟူသမျှသည် ချမ်းသာ၏။ မှန်လှ၏။ ယောဂ လေးပါးမှ လွန်နိုင်ခဲသောကြောင့် သတ္တဝါတို့သည် သူတပါးတို့နှင့် ဆက်ဆံရာ၌ ပင်ပန်းကြရကုန်၏။

၁၀—ဘဒ္ဒိယသုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် အနုပိယမြို့ သရက်တော၌ သတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ သာကီဝင်မင်းသမီးကာဠိဂေါဓာ၏ သားဖြစ်သော အရှင် ဘဒ္ဒိယသည် တော၌နေသည်ဖြစ်စေ၊ သစ်ပင်ရင်း၌နေသည်ဖြစ်စေ ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်၌ နေသည်ဖြစ်စေ "ဩော် ချမ်းသာပေစွ၊ ဩော် ချမ်းသာပေစွ" ဟု မပြတ် ဥဒါန်းကျူးရင့်၏။

ယင်းသို့ မပြတ် ဥဒါန်းကျူးရင့်သည်ကို များစွာသော ရဟန်းတို့ကြားကြ၍ ထိုရဟန်းတို့အား ဤသို့ အကြံဖြစ်၏။ "ငါ့ရှင်တို့၊ မချွတ်ကေန် ကာဠိဂေါဓာ၏ သား အရှင်ဘဒ္ဒိယသည် မမွေ့လျော်ပဲ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်၏။ ထိုအရှင် ဘဒ္ဒိယသည် လူ့ဘဝက ခံစားခဲ့ဘူးသော မင်းစည်းစိမ်ကို အစဉ်အောက်မေ့လျက် တော၌ နေသည်ဖြစ်စေ၊ သစ်ပင်ရင်း၌ နေသည်ဖြစ်စေ၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်၌ နေသည် ဖြစ်စေ ဩော်

ချမ်းသာပေစွ၊ သြော် ချမ်းသာပေစွဟု မပြတ် ဥဒါန်းကျူးရင့်၏”ဟု ဤအကြံသည် ဖြစ်၏။

ထို့နောက် များစွာသော ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တခုသော အရပ်၌ ထိုင်ကြကုန်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်ကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတပါးကိုခေါ်၍ “ရဟန်းလာလော့၊ ငါ၏ စကားဖြင့် ဘဒ္ဒိယရဟန်းကို ‘ငါ့ရှင် ဘဒ္ဒိယသင့်ကို မြတ်စွာဘုရား ခေါ်တော်မူ၏’ ဟု ခေါ်ချေလော့”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“အရှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ”

ထိုရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားတော်ကို ဝန်ခံ၍ အရှင်ဘဒ္ဒိယထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ပြောကြား၏။ အရှင်ဘဒ္ဒိယသည် ထိုရဟန်း၏ စကားကို ဝန်ခံ၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တခုသော အရပ်၌ ထိုင်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် “ဘဒ္ဒိယ သင်သည် တော၌ နေသည်ဖြစ်စေ၊ သစ်ပင်ရင်း၌ နေသည် ဖြစ်စေ၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်၌ နေသည်ဖြစ်စေ ‘သြော် ချမ်းသာပေစွ၊ သြော် ချမ်းသာပေစွ’ ဟု မပြတ် ဥဒါန်းကျူးရင့်၏ဟု ငါကြားရခြင်းသည် မှန်သလော” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“အရှင်ဘုရား မှန်ပါ၏ ဟု လျှောက်ထား၏”

“ဘဒ္ဒိယ သင်သည် အဘယ်အကြောင်းကို သိမြင်သော ကြောင့် ဥဒါန်းကို ကျူးရင့်သနည်း”

"အရှင်ဘုရား တပည့်တော်သည် ရှေးလူအဖြစ်ဖြင့် မင်းပြုစဉ် နန်းတော်တွင်း နန်းတော်ပြင် ၌လည်း အစောင့် အရှောက်ကို ကောင်းစွာ စီရင်အပ်ပါ၏။ မြို့တွင်းမြို့ပြင်၌လည်း အစောင့် အရှောက်ကို ကောင်းစွာစီရင်အပ်ပါ၏။ ဇနပုဒ်အတွင်း ဇနပုဒ် အပြင်၌လည်း အစောင့်အရှောက်ကို ကောင်းစွာ စီရင်အပ်ပါ၏။ အရှင်ဘုရား ထိုတပည့်တော်သည် ဤသို့စောင့်ရှောက်အပ် လုံခြုံ စေအပ်သည် ဖြစ်သော်လည်း ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်သည်ဖြစ်၍ နေရပါ၏။ အရှင်ဘုရား တပည့်တော်သည် ယခုအခါ၌မူကား တော၌နေသည်ဖြစ်စေ၊ သစ်ပင်ရင်း၌ နေသည်ဖြစ်စေ၊ ဆိတ်ငြိမ် ရာအရပ်၌ နေသည်ဖြစ်စေ မကြောက်မရွံ့မထိတ်မလန့်သည်ဖြစ်၍ တယောက်တည်း ကြောင့်ကြမဲ့ ကြက်သီးမွေးညင်း မထပဲ သူ တပါးနှင့် စပ်သော အသက်မွေးခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ သားသမင် စိတ်ထားဖြင့် နေရပါ၏။ အရှင်ဘုရားတပည့်တော်သည် ဤ အ ကြောင်းကို သိမြင်သည်ဖြစ်၍ တော၌ နေသည်ဖြစ်စေ၊ သစ်ပင် ရင်း၌ နေသည် ဖြစ်စေ၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်၌ နေသည်ဖြစ်စေ 'ချမ်းသာပေစွ၊ ချမ်းသာပေစွ' ဟု မပြတ် ဤ ဥဒါန်းကို ကျူးရင့်ပါ၏"

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိ တော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော် မူ၏—

> အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်၏ အတွင်းစိတ်၌ အမျက်ဒေါသတို့
> သည်မရှိကုန်၊ ဤသို့ပြည့်စုံခြင်း ပျက်စီးခြင်းကိုလည်းလွန်
> မြောက်၏၊ ဘေးကင်း၍ ချမ်းသာသော ကြောင့်ကြကွာ
> သော ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို နတ်တို့သည်ပင် မြင်ရန် မစွမ်းနိုင်
> ကုန်။

၃။ နန္ဒဝဂ်

၁—ကမ္မဝိပါကဇသုတ်

အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်။

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ရဟန်းတပါးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ မနီးမဝေး၌ ကိုယ်ကိုဖြောင့်မတ်စွာ ထား၍ တင်ပလ္လင် ခွေပြီးလျှင် ရှေးကံ၏ အကျိုးကြောင့်ဖြစ်သော၊ထက်မြက်ကြမ်းတမ်း စပ်ရှားသော ဆင်းရဲဝေဒနာကို သည်းခံလျက် အမှတ်ရမှုသတိ၊ ဆင်ခြင်ဉာဏ် သမ္ပဇဉ် ရှိသည်ဖြစ်၍ မပင်မပန်း ထိုင်နေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းကို မြင်တော်မူ၏—

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသောအခါ၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

ကံအလုံးစုံကို စွန့်ပယ်ပြီး၍ ရှေးကပြုဘူးသော ရာဂစသော မြူကို ခါထုတ်လျက် ငါ ငါဟု မစွဲလမ်းပဲ

တည်သော တာဒိဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား မိမိကို လုပ်ကျွေးပြုစုရန်အတွက် လူအပေါင်းကို ပြောဆိုခြင်းငှာ အလိုမရှိ။

၂ – နန္ဒသုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား၏ညီ မိထွေးတော်၏သားဖြစ်သော အရှင်နန္ဒသည် များစွာသောရဟန်းတို့အား 'ငါ့ရှင်တို့ ငါသည် မပျော်ရွှင်ပဲ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်နေရပါ၏။ မြတ်သော အကျင့်ကို အပြည့်အစုံ ဆောင်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်တော့ပါ။ သိက္ခာချ၍ လူထွက်တော့အံ့' ဟုပြောဆို၏။

ထိုအခါ ရဟန်းတပါးသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတပါးကိုခေါ်၍ "ရဟန်းသလော့၊ ငါဘုရား၏ စကားဖြင့် နန္ဒရဟန်းကို 'ငါ့ရှင်နန္ဒ မြတ်စွာဘုရားသည် သင့်ကို ခေါ်တော်မူ၏' ဟု ခေါ်ချေလော့" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

"အရှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ"

ထိုရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားကို ဝန်ခံ၍ အရှင်နန္ဒထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် အရှင်နန္ဒကို "ငါ့ရှင်နန္ဒ သင့်ကို မြတ်စွာဘုရား ခေါ်တော်မူ၏" ဟု ဤသို့ ပြောဆို၏။

"ငါ့ရှင် ကောင်းပါပြီ"

အရှင်နန္ဒသည် ထိုရဟန်း၏ စကားကို ဝန်ခံ၍ မြတ်စွာဘုရား ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တခုသော နေရာ၌ ထိုင်၏။

တခုသော နေရာ၌ ထိုင်သော အရှင်နန္ဒကို "နန္ဒ သင်သည် သိက္ခာချ၍ 'လူထွက်တော့အံ့' ဟု ဤသို့ ပြောဆို၏ ဟု ငါကြား ရသည်ကား မှန်သလော" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

"အရှင်ဘုရား မှန်ပါ၏" ဟု လျှောက်၏။

"နန္ဒ သင်သည် အဘယ်ကြောင့်နည်း"

"အရှင်ဘုရား တဝက်သာ ဖီးပြီးသော ဆံပင်တို့ဖြင့် သာကီ ဝင် မင်းသမီး ဇနပဒကလျာဏီသည် တပည့်တော်အိမ်မှ ထွက် လာစဉ် တပည့်တော်ကို စောင်းငဲ့ကြည့်ရှုလျက် 'အရှင့်သား လျင်မြန်စွာ ပြန်လာခဲ့ပါ' ဟု ဤသို့ ပြောဆိုပါ၏။ အရှင်ဘုရား ထိုတပည့်တော်သည် ထိုစကားကို မပြတ် အောက်မေ့သော ကြောင့် မပျော်မွေ့ပဲ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်နေရပါ၏။ မြတ် သောအကျင့်ကို အပြည့်အစုံ ဆောင်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ပါ၊ သိက္ခာချ၍ လူထွက်ပါအံ့" ဟု လျှောက်ထား၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်နန္ဒ၏ လက်မောင်းကို ကိုင်လျက် အားရှိသော ယောကျ်ားသည် ကွေးသောလက်ကို ဆန့်တန်းသကဲ့သို့ငှင်း၊ ဆန့်တန်းသော လက်ကို ကွေးသကဲ့သို့ငှင်း ဤအတူပင် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်မှ ကွယ်ခဲ့လျက် တာဝတိံ သာနတ်ဘုံတို့၌ ထင်ရှား ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ခိုခြေအဆင်းရှိကုန်သော နတ်သမီးငါးရာတို့သည် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းထံသို့ ခစားရန်လာကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်နန္ဒကို "နန္ဒ သင်သည် ခိုခြေအဆင်းရှိ

ကုန်နေသော ဤနတ်သမီး ငါးရာတို့ကို မြင်၏လော”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“အရှင်ဘုရား၊ မြင်ပါ၏”ဟု လျှောက်ထား၏။

“နန္ဒ ထိုအရာကို သင် အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ သာကီဝင် မင်းသမီး ဇနပဒ ကလျာဏီနှင့် ခိုခြေအဆင်းရှိသော ဤနတ်သမီးငါးရာတို့သည် အဘယ်ကပို၍ အဆင်းလှပသနည်း၊ ပို၍ ရှုချင်ဖွယ်ရှိသနည်း၊ ပို၍ နှစ်သက်ဖွယ်ရှိသနည်း”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“အရှင်ဘုရား၊ နား နှာခေါင်း ပြတ်ကာ ကိုယ်အင်္ဂါပျက်စီးသော မျောက်မကဲ့သို့ ဤအတူ ဤနတ်သမီး ငါးရာတို့ကို ထောက်ဆလျှင် သာကီဝင်မင်းသမီး ဇနပဒကလျာဏီသည် မိန်းမဟူသော အရေအတွက်သို့ပင် မဝင်ပါ၊ တစိတ်မျှ မမှီပါ၊ မနှိုင်းစာလောက်ပါ၊ စင်စစ်မှာကား ဤနတ်သမီးငါးရာတို့ကသာ ပို၍ အဆင်လှပါကုန်၏၊ ပို၍ ရှုချင်ဖွယ်ရှိပါကုန်၏၊ ပို၍ နှစ်သက်ဖွယ်ရှိပါကုန်၏”ဟု လျှောက်၏။

“နန္ဒ သာသနာတော်၌ ပျော်ရွှင်စွာနေလော့၊ နန္ဒ ပျော်ရွှင်စွာနေလော့၊ ခိုခြေအဆင်းရှိသော နတ်သမီးငါးရာတို့ကို ရဘို့ရန်အတွက် ငါ တာဝန်ယူ၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“အရှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် တပည့်တော်အတွက် ခိုခြေအဆင်းရှိသော နတ်သမီးငါးရာတို့ကို ရဘို့ရန် မြတ်စွာဘုရား တာဝန်ယူနိုင်ပါမူ တပည့်တော်သည် သာသနာတော်တွင်းဝယ် ဘုရားရှင်ထံတော်၌ ပျော်ရွှင်စွာနေပါတော့မည်”ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်နန္ဒ၏ လက်မောင်းကို ကိုင်၍ တာဝတိံသာ နတ်တို့ပြည်မှ ကွယ်ခဲ့လျက် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ ထင်ရှား ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့သည် "မြတ်စွာဘုရား၏ညီ မိထွေးတော်၏ သား ဖြစ်သော အရှင် နန္ဒသည် နတ်သမီးတို့ကို ရလိုမှုကြောင့် မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်၏။ ထိုအရှင် နန္ဒအား ခိုခြေအဆင်းရှိသော နတ်သမီးငါးရာတို့ကို ရဘို့ရန် မြတ်စွာဘုရားက တာဝန်ယူသတတ်" ဟု ကြားကြကုန်၏။

အရှင်နန္ဒ၏ အပေါင်းအဖော် ရဟန်းတို့သည် အရှင်နန္ဒကို "အရှင်နန္ဒသည် နတ်သမီးတို့ကို ရလိုမှုကြောင့် မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်သတဲ့၊ ထိုအရှင်နန္ဒအတွက် ခိုခြေအဆင်းရှိသော နတ်သမီးငါးရာတို့ကို ရဘို့ရန် မြတ်စွာဘုရားက တာဝန်ယူခဲ့သတဲ့၊ အရှင်နန္ဒသည် ကြေးစားဖြစ်လေစွတကား၊ အရှင်နန္ဒသည် ကုန်ဝယ်သူ ဖြစ်လေစွတကား" ဟု သူခစား ဟူသောစကားလုံးဖြင့်၎င်း ကုန်ဝယ်သူ ဟူသော စကားလုံးဖြင့်၎င်း ကျီစယ်ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ အရှင်နန္ဒသည် အပေါင်းအဖော် ရဟန်းတို့၏ သူခစား ဟူသော ကျီစယ်ချက် ကုန်ဝယ်သူ ဟူသော ကျီစယ်ချက်ကြောင့် ငြီးငွေ့ ရှက်နိုး စက်ဆုတ်သည်ဖြစ်၍ တယောက်တည်း ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်လျက် မမေ့မလျော့ ပြင်းထန်သော ဝီရိယရှိသည်ဖြစ်၍ နိဗ္ဗာန်သို့ စေလွှတ်ထားသော စိတ်ရှိလျက် နေသည်ရှိသော် မကြာမြင့်မီပင်လျှင် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်း ဘောင်သို့ ဝင်ရောက် ရဟန်းပြုကြသော အမျိုးသားများ အလိုရှိအပ်သော အတုမရှိ မြတ်သောအကျင့်၏အဆုံး အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက် ဘဝ၌သာလျှင် ကိုယ်တိုင်ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုလျက် ကပ်ရောက်ကာနေ၏။

"ပဋိသန္ဓေနေမှု ကုန်ပြီ၊ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်သုံးပြီးပြီ၊ ပြုဖွယ် ကိစ္စကိုပြုပြီးပြီ၊ ဤကိစ္စအလို့ငှာ တပါးသော ပြုဖွယ်မရှိ

ပြီ”ဟု သိ၏။ အရှင်နန္ဒသည် ရဟန္တာတို့တွင် တပါး အပါအဝင် ဖြစ်၏။

ထိုအခါ နတ်သားတယောက်သည် ညဥ့်သန်ကောင် လွန်ပြီး သောအခါ အလွန် နှစ်သက်ဖွယ်သော အဆင်းအရောင်ရှိသည် ဖြစ်၍ ဇေတဝန်ကျောင်းတခုလုံးကို တောက်ပစေလျက် မြတ်စွာ ဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တခုသော အရပ်၌ ရပ်တည်လျက် မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤစကား ကို လျှောက်၏။

“အရှင်ဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား၏ညီ မိထွေးတော်၏သား အရှင် နန္ဒသည် အာသဝေါတရား ကုန်ခြင်းကြောင့် အာသဝေါမရှိ သော ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်သော အရဟတ္တဖိုလ်စိတ်နှင့် အရဟတ္တဖိုလ် ပညာကို မျက်မှောက်ဘဝ၌သာလျှင် ကိုယ်တိုင် ထူးသောဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုလျက် ရောက်၍နေ၏။

ထိုအကြောင်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ဉာဏ်တော်၌လည်း သင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ အရှင်နန္ဒသည် ထိုညဥ့်ကို လွန်သောအခါ မြတ်စွာ ဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တခုသော အရပ်၌ထိုင်နေကာ မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏။

“အရှင်ဘုရား တပည့်တော်အတွက် ခိုခြေအဆင်းရှိကုန်သော နတ်သမီးငါးရာတို့ကို ရဘို့ရန် မြတ်စွာဘုရား တာဝန်ယူပါ၏။ အရှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားကို တပည့်တော်သည် ထိုတာဝန်ကို ယူခြင်းမှ လွတ်ပါပြီ”

“နန္ဒ အကြင်အခါ သင်၏စိတ်သည် စွဲလမ်းမှုကင်းလျက် အာသဝေါတို့မှ လွတ်၏။ ထိုအခါ ငါသည် ထိုတာဝန်ယူခြင်းမှ လွတ်ပြီ”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

အကြင်ရဟန်းအား ကိလေသာညွန်ကို ကူးမြောက်အပ်၏၊ ကာမဟူသော ဆူးငြောင့်ကို နှင်းနယ်ချိုးဖျက်အပ်၏၊ တွေဝေခြင်း မောဟ ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ချမ်းသာဆင်းရဲတို့ကြောင့် မတုန်လှုပ်

၃—ယသောဇသုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ယသောဇအမှူးရှိသော ရဟန်းငါးရာတို့သည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမျှော်ရန် ရောက်လာကုန်၏။ ထိုအာဂန္တု ရဟန်းတို့သည် ကျောင်းနေရဟန်းတို့နှင့်အတူ အတုံ့အပြန် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်ကြလျက် အိပ်ရာနေရာတို့ကို ခင်းစေကြပြီးလျှင် သပိတ်သင်္ကန်းတို့ကို သိုမှီး သိမ်းဆည်းကြလျက် ဆူညံသော အသံကျယ်လောင်သောအသံရှိကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်အာနန္ဒာကို "အာနန္ဒာ၊ ငါးလုရာ၌ တံငါတို့ကဲ့သို့ ထိုဆူညံသောအသံ ကျယ်လောင်သော အသံရှိသော ထိုသူတို့ကား အဘယ်သူတို့နည်း"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

"အရှင် ဘုရား၊ သာဝတ္ထိပြည်သို့ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် လာရောက်သော ယသောဇ အမှူးရှိသော ရဟန်းငါးရာတို့ပါတည်း"ဟု လျှောက်၏။

"အာနန္ဒာ၊ သို့ဖြစ်လျှင် ငါ၏စကားဖြင့် ထိုရဟန်းတို့ကို 'အရှင်ဘုရားတို့ကို မြတ်စွာဘုရား ခေါ်တော်မူ၏'ဟု ပြောဆိုလော့"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

"အရှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ"

အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရား၏စကားကို ဝန်ခံ၍ ထို ရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ထိုရဟန်းတို့ကို "အရှင်ဘုရားတို့ကို မြတ်စွာဘုရား ခေါ်တော်မူ၏" ဟု လျှောက်၏။

"ငါ့ရှင် ကောင်းပါပြီ"

ထိုရဟန်းတို့သည် အရှင်အာနန္ဒာ၏ စကားကို ဝန်ခံ၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တခုသော အရပ်၌ ထိုင်နေကုန်၏။

"ရဟန်းတို့၊ သင်တို့သည် တံငါသည်တို့ ကဲ့သို့ အဘယ့်ကြောင့် ဆူညံသော အသံ၊ ကျယ်လောင်သော အသံ ရှိကုန်သနည်း" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် အရှင် ယသောဇသည် မြတ်စွာဘုရားကို "အရှင်ဘုရား၊ ဤရဟန်းငါးရာတို့သည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမျှော်ရန် ရောက်လာကုန်၏။ ထိုအာဂန္တုရဟန်းတို့သည် ကျောင်းနေရဟန်းတို့နှင့်အတူ အတုံ့အပြန်ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာနှုတ်ဆက်ကြလျက် အိပ်ရာနေရာတို့ကို ခင်းစေကြပြီးလျှင် သပိတ်သင်္ကန်းတို့ကို သိုမှီးသိမ်းဆည်းကြလျက် ဆူညံသော အသံ၊ ကျယ်လောင်သော အသံ ရှိကြပါကုန်၏" ဟု လျှောက်၏။

"ရဟန်းတို့ သွားကြကုန်လော့၊ သင်တို့ကို ငါနှင်၏။ သင်တို့သည် ငါ့အထံ၌ မနေရ" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

"အရှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ"

ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားကို ဝန်ခံ၍ နေရာမှထပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် အရိုအသေပြုကာ အိပ်ရာနေရာကို သိုမှီးသိမ်းဆည်း၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူဆောင်ပြီး

လျှင် ဝဇ္ဇီတိုင်းသို့ ဒေသစာရီကြွကြကုန်၏။ ဝဇ္ဇီတိုင်းတို့၌ အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ လှည့်လည်ကြသော် ဝဂ္ဂုမုဒါမြစ်သို့ ရောက်၍ ဝဂ္ဂုမုဒါမြစ်ကမ်းနား၌ သစ်ရွက်မိုးကျောင်းတို့ကို ဆောက်လျက် ဝါဆိုကြကုန်၏။

အရှင်ယသောဇသည် ဝါဆိုသော ရဟန်းတို့ကို "ငါ့ရှင်တို့ အကျိုးစီးပွားကို လိုလား၍ သနားတော်မူတက်သော မြတ်စွာဘုရားသည် သနားတော်မူခြင်းကြောင့် ငါတို့ကို နှင်ထုတ်အပ်ကုန်၏။ ငါ့ရှင်တို့၊ မြတ်စွာဘုရား နှစ်သက်တော်မူသည့်အတိုင်း ငါတို့ နေကြကုန်အံ့"ဟု မိန့်ဆို၏။

"ငါ့ရှင် ကောင်းပါပြီ"

ထိုရဟန်းတို့သည် အရှင် ယသောဇ၏ စကားကို ဝန်ခံကုန်၏၊ ထို့နောက်ရဟန်းတို့သည် ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ကပ်၍ မမေ့မလျော့ ပြင်းစွာအားထုတ်လျက် နိဗ္ဗာန်သို့စေလွှတ်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ နေကြကုန်သော် ထိုဝါတွင်း၌ပင် အလုံးစုံသော ရဟန်းတို့သည် ဝိဇ္ဇာသုံးပါးတို့ကို မျက်မှောက်ပြုကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည်၌ အလိုတော်ရှိသရွေ့ နေပြီးလျှင် ဝေသာလီပြည်သို့ ဖဲကြွတော် မူ၏။ အစဉ်အားဖြင့် ဒေသစာရီ လှည့်လည်တော်မူသည်ရှိသော် ဝေသာလီပြည်သို့ ဆိုက်ရောက်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဝေသာလီပြည် မဟာဝုန်တော ပြာသဒ်ဆောင်ပေါက်သောကျောင်း၌ နေတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဝဂ္ဂုမုဒါ မြစ်ကမ်းနား၌ နေကုန်သော ရဟန်းတို့၏ စိတ်ကို စိတ်ဖြင့် ပိုင်းခြားသိ၍ အရှင် အာနန္ဒာကို မိန့်တော်မူ၏။ "အာနန္ဒာ၊ ရဟန်းတို့နေသော ဝဂ္ဂုမုဒါမြစ်ကမ်းနားအရပ်သည် အလင်းရောင်ကဲ့သို့ ငါ့အား ထင်၏။ ငါသွားရန်

နှလုံးသွင်းရန် နှစ်သက်တော်မူ၏။ အာနန္ဒာ၊ သင်သည် ဝဂ္ဂုမုဒါ မြစ်ကမ်းနား၌ နေကုန်သော ရဟန်းတို့၏ အထံသို့ 'အရှင်ဘုရားတို့ကို မြတ်စွာဘုရားခေါ်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်ဘုရားတို့ကို ရှုမြင်ခြင်းငှာ အလိုရှိ၏'ဟု တမန် စေလွှတ်လော့"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

"အရှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ"

အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားကို ဝန်ခံ၍ ရဟန်းတပါးထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် "ငါ့ရှင်လာလော့။ ဝဂ္ဂုမုဒါ မြစ်ကမ်းနား၌ နေသော ရဟန်းတို့သို့ ချဉ်းကပ်၍ ဤသို့ဆိုလော့။ 'ငါ့ရှင်တို့ကို မြတ်စွာဘုရား ခေါ်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့ရှင်တို့ကို ရှုမြင်ခြင်းငှာ အလိုရှိ၏'ဟု ဤသို့ ပြောလော့"ဟု မိန့်ဆို၏။

"ငါ့ရှင် ကောင်းပါပြီ"

ထိုရဟန်းသည် အရှင်အာနန္ဒာ၏ စကားကို ဝန်ခံ၍ အားရှိသော ယောကျ်ားသည် ကွေးသောလက်ကို ဆန့်တန်းသကဲ့သို့ငှင်း ဆန့်တန်းသောလက်ကို ကွေးသကဲ့သို့ငှင်း ဤအတူ မဟာဝုန်တော ပြသာဒ်ဆောင်ပေါက်သော ကျောင်းမှ ကွယ်ခဲ့၍ ဝဂ္ဂုမုဒါမြစ်ကမ်းနား ထိုရဟန်းတို့၏ ရှေ့၌ ထင်ရှားဖြစ်၏။ ထို့နောက် ထိုရဟန်းသည် ဝဂ္ဂုမုဒါမြစ်ကမ်းနား၌ နေကုန်သော ရဟန်းတို့ကို 'အရှင်ဘုရားတို့ကို မြတ်စွာဘုရား ခေါ်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်တို့အား တွေ့လို၏' ဟု ပြောဆို၏။

"ငါ့ရှင် ကောင်းပါပြီ"

ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်း၏ စကားကို ဝန်ခံ၍ ကျောင်းအိပ်ရာ နေရာတို့ကို သိမ်းဆည်း၍ သပိတ်သင်္ကန်းတို့ကို ယူဆောင်လျက် အားရှိသော ယောကျ်ားသည် ကွေးသောလက်ကို

ဆန့်တန်းသကဲ့သို့ငင်း၊ ဆန့်တန်းသော လက်ကို ကွေးသကဲ့သို့ ငင်း ဤအတူသာလျှင် ဝဂ္ဂုမုဒါ မြစ်ကမ်းနားမှကွယ်ခဲ့၍ မဟာဝုန်တော ပြာသာဒ်ဆောင် ပေါက်သောကျောင်း မြတ်စွာဘုရား၏ မျက်မှောက်တော်၌ ထင်ရှားဖြစ်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် မတုန်မလှုပ်သော အရဟတ္တဖိုလ်သမာဓိဖြင့် နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့အား 'မြတ်စွာဘုရားသည် ယခုအခါ အဘယ်နေခြင်းဖြင့် နေတော်မူသနည်း' ဟု ဤအကြံသည်ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့အား 'မြတ်စွာဘုရားသည် မတုန်မလှုပ်သော အရဟတ္တဖိုလ်သမာဓိဖြင့် နေတော်မူ၏' ဟု ကြံပြီးသော် အလုံးစုံသော ရဟန်းတို့သည် မတုန်မလှုပ်သော အရဟတ္တဖိုလ် သမာဓိဖြင့် နေကုန်၏။

ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာသည် ညဉ့်၏ ပဌမယံ လွန်လတ်သော် နေရာမှထလျက် လက်ဝဲတဖက် ပခုံးထက်၌ သင်္ကန်းကို တင်၍ မြတ်စွာဘုရားရှိရာသို့ လက်အုပ်ချီပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့လျှောက်၏။

"အရှင်ဘုရား ညဉ့်၏ ပထမယံ လွန်ပါပြီ၊ အာဂန္တုရဟန်းတို့ ထိုင်နေရသည်မှာ ကြာပါပြီ၊ အရှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် အာဂန္တုရဟန်းတို့နှင့် အတူ့အပြန် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်တော်မူပါ"

ဤသို့ လျှောက်သော် မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေတော်မူ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း အရှင်အာနန္ဒာသည် ဤသို့ လျှောက်၏။ "အရှင်ဘုရား၊ ညဉ့်၏ မဇ္ဈိမယံ လွန်ပါပြီ" နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေတော်မူ၏။

သုံးကြိမ်မြောက်လည်း အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့ လျှောက်၏။

"အရှင်ဘုရား အလွန်နှစ်သက်ဖွယ်ရှိသော ညဉ့်၏ ပဌမယံ လွန်ပါပြီ၊ အာရုဏ်တက်ပါပြီ၊ ညဉ့်သည် နှစ်သက်ဖွယ်ရှိသော မျက်နှာကဲ့သို့ ရှိပါပြီ၊ အာဂန္တုရဟန်းတို့သည် ထိုင်နေရသည်မှာ ကြာပါကုန်ပြီ၊ အရှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် အာဂန္တုရဟန်းတို့နှင့် အတုံ့အပြန် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်တော်မူပါ"

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသမာဓိမှထ၍ "အာနန္ဒာ သင်သည် အကယ်၍ သိခဲ့မူ ဤမျှလောက်ကိုပင် သင်သည် မလျှောက်ရာ၊ အာနန္ဒာ ငါသည်၎င်း အလုံးစုံသော ဤရဟန်းငါးရာတို့သည်၎င်း မတုန်မလှုပ်သော စတုတ္ထစျာန်နှင့်ယှဉ်သော အရဟတ္တဖိုလ် သမာဓိဖြင့် နေကုန်၏" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

> အကြင်ရဟန်းအား ကာမဆူးငြောင့်ကို၎င်း ဆဲရေးခြင်းကို၎င်း သတ်ဖြတ်ခြင်းကို၎င်း နှောင်ဖွဲ့ခြင်းကို၎င်း အောင်နိုင်၏၊ ထိုရဟန်းသည် တောင်ကဲ့သို့ မတုန်မလှုပ်တည်၏။ ထိုရဟန်းသည် ချမ်းသာဆင်းရဲတို့ကြောင့် မတုန်လှုပ်

၄ — သာရိပုတ္တသုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတြာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ မနီးမဝေး၌ ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာ ထား၍ တင်ပလ္လင် ခွေပြီးလျှင် ရှေးရှု သတိကို ဖြစ်စေလျက် ထိုင်

နေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသို့ ထိုင်နေသော အရှင်●သာရိပုတြာကို မြင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

ကျောက်တောင်ကြီးသည် မတုန်မလှုပ်၊ ကောင်းစွာတည်သကဲ့သို့ ဤအတူ ရဟန်းသည် မောဟကုန်ခြင်းကြောင့် ကျောက်တောင်ကြီးကဲ့သို့ မတုန်မလှုပ် တည်လေသည်။

၅—မဟာမောဂ္ဂလာနသုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ မနီးမဝေး၌ ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာထား၍ တင်ပလ္လင်ခွေပြီးလျှင် မိမိ၏ အဇ္ဈတ္တ သန္တာန်၌ ကောင်းစွာထင်သော ကာယဂတာသတိဖြင့် ထိုင်နေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသို့ ထိုင်နေသော အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ကို မြင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

အကြင် ရဟန်းအား ကာယဂတာသတိသည် ကောင်းစွာ ထင်၏။ ထိုရဟန်းသည် ဖဿာယတန ခြောက်ပါးတို့၌ စောင့်စည်းကာ အမြဲမပြတ် တည်ကြည်သော သမာဓိရှိသည်ဖြစ်၍ မိမိ၏ ကိလေသာ ချုပ်ငြိမ်းမှုကို ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ်ဖြင့် သိနိုင်ရာ၏။

၆–ပိလိန္ဒဝစ္ဆသုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဥ့်နက်တို့အား အစာကျွေးရာဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အရှင် ပိလိန္ဒဝစ္ဆသည် ရဟန်းတို့ကို သူယုတ်ဟု ပြောဆိုခြင်းဖြင့် ခေါ်ဝေါ် ပြောဆို၏။ ထိုအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တခုသော အရပ်၌ ထိုင်နေကြပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား "အရှင်ဘုရား၊ အရှင်ပိလိန္ဒဝစ္ဆသည် ရဟန်းတို့ကိုသူယုတ်ဟု ခေါ်ဝေါ် ပြောဆိုခြင်းဖြင့် ခေါ်ဝေါ် ပြောဆိုပါသည်" ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတပါးကို "ရဟန်းလာလော့။ သင်သည် ငါ၏ စကားဖြင့် ပိလိန္ဒဝစ္ဆရဟန်းကို 'ငါ့ရှင် ပိလိန္ဒဝစ္ဆ သင့်ကို မြတ်စွာဘုရား ခေါ်တော်မူ၏'ဟု ပြောချေလော့" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

"အရှင်ဘုရား၊ ကောင်းပါပြီ"

ထိုရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားတော်ကိုဝန်ခံ၍ အရှင်ပိလိန္ဒဝစ္ဆထံ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် အရှင်ပိလိန္ဒဝစ္ဆကို "ငါ့ရှင် ပိလိန္ဒဝစ္ဆ၊ သင့်ကို မြတ်စွာဘုရား ခေါ်တော်မူ၏" ဟု ဆို၏။

"ကောင်းပါပြီ"

အရှင် ပိလိန္ဒဝစ္ဆသည် ထိုရဟန်း၏ စကားကို ဝန်ခံ၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တခုသော အရပ်၌ ထိုင်နေ၏။ အရှင်ပိလိန္ဒဝစ္ဆကို မြတ်စွာဘုရားသည် "ဝစ္ဆ၊ သင်သည် ရဟန်းတို့ကို 'သူယုတ်ဟူသော ခေါ်ဝေါ်

ပြောဆိုခြင်းဖြင့် ခေါ်ဝေါ် ပြောဆို၏’ ဟု ကြားရသည်မှာ မှန်သလော” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“အရှင်ဘုရား၊ မှန်ပါ၏” ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင် ပိလိန္ဒဝစ္ဆ၏ ရှေး၌ နေဘူးသော ခန္ဓာအစဉ်ကို နှလုံးသွင်းတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့၊ သင်တို့သည် ဝစ္ဆရဟန်းအား မကဲ့ရဲ့ကြကုန်လင့်။ ရဟန်းတို့၊ ဝစ္ဆသည် ဒေါသစိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ရဟန်းတို့တို့ သူယုတ်ဟု ခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုခြင်းဖြင့် ခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုသည် မဟုတ်။ ရဟန်းတို့၊ ဝစ္ဆရဟန်းသည် ဘဝငါးရာတို့ပတ်လုံး ပုဏ္ဏားမျိုး၌ အဆက်မပြတ် ဖြစ်ခဲ့ဘူး၏။ ထိုဝစ္ဆရဟန်းသည် ထိုသူယုတ်ဟု ခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုခြင်းကို ညဉ့်နေ့ရှည်စွာ လေ့ကျက်ခဲ့ဘူး၏။ ထို့ကြောင့် ဤဝစ္ဆရဟန်းသည် ရဟန်းတို့ကို သူ ယုတ်ဟုခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုခြင်းဖြင့် ခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုနေ၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် လှည့်ပတ်မှုမာယာ ထောင်လွှားမှု
မာနမရှိ။ လောဘကင်း၏။ မြတ်နိုးမှု မရှိ။ တောင့်တမှု
အာသာ မရှိ။ အမျက်ဒေါသကို ပယ်နုတ်ပြီး ဖြစ်၏။ ငြိမ်း
အေးပြီးသော စိတ်ရှိ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် မကောင်းမှုမှ
အပပြုပြီးသူ ဗြာဟ္မဏလည်း မည်၏။ မကောင်းမှုမှ ငြိမ်း
အေးပြီးသူ သမဏလည်း မည်၏။ ကိလေသာကို ဖျက်
ဆီးပြီးသူ ဘိက္ခုလည်း မည်၏။

၇–သက္ကုဒါနသုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အရှင်မဟာကဿပသည် ပိပ္ပလိလိုဏ်ဂူ၌ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး တင်ပလ္လင်ခွေကာ တခုသောသမာဓိကို ဝင်စားလျက် တထိုင်တည်း နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အရှင်မဟာကဿပသည် ထိုခုနစ်ရက်ကို လွန်သဖြင့် သမာဓိမှ ထတော်မူပြီး 'ငါသည် ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းခံဝင်ရမူကောင်းလေစွ' ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုအခါ နတ်သမီးငါးရာတို့သည် အရှင်မဟာကဿပ ဆွမ်းရရေးအတွက် ကြောင့်ကြစိုက်နေကြကုန်၏။ ထိုအခါ အရှင်မဟာကဿပသည် ထိုနတ်သမီးငါးရာတို့ကို ဆွမ်းမလောင်းရန် တားမြစ်၍ နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်ပြီးလျှင် သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူဆောင်လျက် ရာဇဂြိုဟ်မြို့သို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် အရှင်မဟာကဿပအား ဆွမ်းလှူလိုရကား ရက်ကန်းသည် အသွင်ကို ဖန်ဆင်း၍ ရက်ကန်းရက်နေ၏။ အသုရာ၏သမီး သုဇာသည် ရက်ဖောက်ရောက်၏။ ထိုအခါ အရှင်မဟာကဿပသည် ရာဇဂြိုဟ်မြို့၌ အိမ်စဉ်အတိုင်း ဆွမ်းခံလှည့်လည်လတ်သော် သိကြားမင်း၏ နေအိမ်သို့ ချဉ်းကပ်၏။ သိကြားမင်းသည် ကြွလာသော အရှင်မဟာကဿပကို အဝေးကပင် မြင်၍ အိမ်မှ ထွက်ပြီးလျှင် ခရီးဦးကြိုဆို၍ လက်မှ သပိတ်ကို ယူပြီးလျှင် အိမ်သို့ဝင်ကာ ထမင်းအိုးမှ ထမင်းကို ခူး၍ သပိတ်ကို ပြည့်စေလျက် အရှင်မဟာကဿပအား ပေးလှူ၏။

ထိုဆွမ်းသည် အမျိုးမျိုးသော ဟင်း၊ အထူးထူးအပြားပြားသော လက်သုပ်ဟင်းလျာ အရသာ အမျိုးမျိုးရှိသော စားမဲ

ပင်းလျှာရှိ၏။ ထိုအခါ အရှင်မဟာကဿပအား 'ဤသို့သဘော ရှိသော တန်ခိုးအာနုဘော်ရှိသည့် ဤပုဂ္ဂိုလ်ကားအဘယ်သူနည်း' ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထို့နောက် အရှင် မဟာကဿပအား 'ဤပုဂ္ဂိုလ်ကား နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းတည်း' ဟု သိ၍ သိကြားမင်းကို "ကောသိယ၊ သင်သည် ဤအမှုကို ပြုဘိ၏။ ဤသို့သော သဘော ရှိသော အမှုကို နောက်တဖန် မပြုလင့်" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

"အရှင်ဘုရားကဿပ၊ တပည့်တော်တို့သည်လည်း ကုသိုလ် ကောင်းမှုကို အလိုရှိကြပါ၏။တပည့်တော်တို့သည်လည်း ကုသိုလ် ကောင်းမှုကို ပြုထိုက်ပါသေးသည်"ဟု လျှောက်၏။

ထို့နောက် သိကြားမင်းသည် အရှင်မဟာကဿပကို ရှိခိုးပြီး လျှင် အရိုအသေပြုကာ ကောင်းကင်သို့ပျံတက်ပြီးလျှင် ဟင်းလင်း အပြင် ကောင်းကင်ထက်ဝယ် "အရှင်မဟာကဿပ၌ ကောင်းစွာ တည်သော ဒါနသည် အံ့ဩဘွယ် ဒါနပါပေတည်း။ မြတ်သော ဒါနပါပေတည်း။ အရှင်မဟာကဿပ၌ တည်သော ဒါနသည် အံ့ဩဘွယ် ဒါနပါပေတည်း။ မြတ်သော ဒါနပါပေတည်း၊ အရှင်မဟာကဿပ၌ တည်သော ဒါနသည် အံ့ဩဘွယ် ဒါန ပါပေတည်း။ မြတ်သော ဒါနပေတည်း" ဟု သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ဥဒါန်းကျူးရင့်၏။

သိကြားမင်း၏ ဥဒါန်းကျူးရင့်သံကို လူတို့၏ နားအကြားကို လွန်သော နတ်တို့၏ သောတ ပသာဒနှင့်တူသော စင်ကြယ်သော ဒိဗ္ဗသောတ အဘိညာဉ်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ကြားတော်မူ၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤ အကြောင်း အရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အခါ၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော် မူ၏—

'ပိဏ္ဍပါတ် ဓုတင်ကို ဆောင်ကာ မိမိကိုယ်ကို မွေးမြူသော သူတပါးတို့ မွေးမြူမှုကို မခံမူ၍ အမြဲမပြတ် သတိရှိသော ကိလေသာ ငြိမ်းအေး၍ တာဒိဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား နတ်တို့ ချစ်မြတ်နိုးကုန်၏။

၈—ပိဏ္ဍပါတိကသုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဆွမ်းစားပြီးနောက် ဆွမ်းခံရွာမှ ဖဲကြကုန်၍ ရေခံတကပ်ပင်ရောက်ရာ ကရေရိ တန်ဆောင်းဝန်း၌ စုဝေး ထိုင်နေကြကုန်သော များစွာသော ရဟန်းတို့အား ဤကြားညှပ်စကားသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

"ငါ့ရှင်တို့၊ ဆွမ်းခံလှည့်လည်သော ပိဏ္ဍပါတ်ဓုတင်ဆောင် ရဟန်းသည် ရံဖန်ရံခါ နှစ်သက်ဖွယ် ရူပါရုံတို့ကို မျက်စိဖြင့်မြင်ရ၏။ နှစ်သက်ဖွယ် အသံတို့ကို နားဖြင့်ကြားရ၏။ နှစ်သက်ဖွယ် အနံ့တို့ကို နှာခေါင်းဖြင့် နမ်းရ၏။ နှစ်သက်ဖွယ် ရသာရုံတို့ကို လျှာနှင့် လျက်ရ၏။ နှစ်သက်ဖွယ် ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံတို့ကို ကိုယ်ဖြင့် တွေ့ထိရ၏။ ငါ့ရှင်တို့၊ ပိဏ္ဍပါတ်ဓုတင်ဆောင် ရဟန်းသည် ရိုသေမှု အလေးပြုမှု မြတ်နိုးမှု ပူဇော်မှု တုပ်ဝပ်မှုကို ခံယူကာ ဆွမ်းခံလှည့်သည်၏။ ငါ့ရှင်တို့၊ ယခု ငါတို့သည်လည်း ပိဏ္ဍပါတ်ဓုတင်ဆောင်ကြကုန်အံ့"

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ညနေချမ်းအခါ တပါးတည်းကိန်းအောင်းရာမှ ထ၍ ရေခံတကပ်ပင်ရောက်ရာ ကရေရိ တန်ဆောင်းဝန်းသို့ ချဉ်းကပ်လျက် ခင်းထားသောနေရာ၌ ထိုင်တော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့၊ ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့်

စုဝေးနေထိုင်ကြကုန်သနည်း။ သင်တို့၏ မပြီးပြတ်သေးသော ကြားညှပ်စကားသည် အဘယ်နည်း”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“ငါ့ရှင်တို့၊ယခု ငါတို့သည်လည်း ပိဏ္ဍပါတ်ဓုတင် ဆောင်ကြကုန်အံ့။ ငါတို့သည်လည်း ရံဖန်ရံခါ နှစ်သက်ဖွယ် ရူပါရုံတို့ကို မျက်စိဖြင့် မြင်ရကုန်အံ့။ နှစ်သက်ဖွယ် အသံတို့ကို နားဖြင့် ကြားရကုန်အံ့။ နှစ်သက်ဖွယ် အနံ့တို့ကို နှာခေါင်းဖြင့် နမ်းရကုန်အံ့။ နှစ်သက်ဖွယ် ရသာရုံတို့ကို လျှာဖြင့် လျက်ရကုန်အံ့။ နှစ်သက်ဖွယ် ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံတို့ကို ကိုယ်ဖြင့်တွေ့ထိရကုန်အံ့။ငါတို့သည်လည်းရိုသေမှု အလေးပြုမှု မြတ်နိုးမှု ပူဇော်မှု တုပ်ဝပ်မှုကို ခံယူကြကာ ဆွမ်းခံလှည့်လည်ကြကုန်အံ့”

“အရှင်ဘုရား၊ဤစကားသည် တပည့်တော်တို့၏ မပြီးပြတ်သေးသော ကြားညှပ်စကားပါတည်း။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား ကြွရောက်လာပါ၏”ဟု လျှောက်ကုန်၏။

“ရဟန်းတို့၊ ယုံကြည်မှု သဒ္ဓါတရားဖြင့် လူ့ဘောင်မှထွက်၍ ရဟန်းဘောင်၌ ရဟန်းပြုကြသော အမျိုးကောင်းသားတို့အား ဤသို့သဘောရှိသော စကားကို ပြောဆိုခြင်းသည် မလျောက်ပတ်။ ရဟန်းတို့၊ စုဝေးနေထိုင်ကြကုန်သော သင်တို့အား တရားနှင့်စပ်သော စကားကိုသော်၎င်း၊ မြတ်သော ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းကိုသော်၎င်း ဤနှစ်ပါးကိုသာ ပြုသင့်၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

ရဟန်းသည် မျက်မှောက် မျက်ကွယ်၌ ချီးမွမ်း ကျော်စောသံကို မှီသူ အကယ်၍ မဖြစ်ခဲ့မူ ပိဏ္ဍပါတ် ဓုတင်ကို ဆောင်ကာ မိမိကိုယ်ကို မွေးမြူသော သူတပါးတို့ မွေးမြူ

မှုကို မခံမူ၍ တာဒိဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား နတ်တို့ ချစ်မြတ်နိုးကုန်၏။

၉—သိပ္ပသုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဆွမ်းစားပြီးနောက် ဆွမ်းခံရွာမှ ဖဲကြကုန်၍ တန်ဆောင်းဝန်း၌ စုဝေးနေထိုင်ကြကုန်သော ရဟန်းတို့အား "ငါ့ရှင်တို့၊ အဘယ်သူသည် အတတ်ကို သိသနည်း။ အဘယ်သူသည် အဘယ်အတတ်ကို သင်ယူသနည်း။ အတတ်တို့တွင် အဘယ်အတတ်သည် အမြတ်ဆုံးနည်း" ဟူ၍ ကြားကြားညပ်စကားသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ထိုရဟန်းတို့တွင် ရဟန်းအချို့တို့က 'အတတ်တို့တွင် ဆင်အတတ်သည် အမြတ်ဆုံး' ဟု ဆိုကြကုန်၏။

အချို့တို့က 'မြင်းအတတ်သည် အမြတ်ဆုံး' ဟု ဆိုကြကုန်၏။

အချို့တို့က 'ရထားအတတ်သည် အမြတ်ဆုံး' ဟု ဆိုကြကုန်၏။

အချို့တို့က 'လေးအတတ်သည် အမြတ်ဆုံး' ဟု ဆိုကြကုန်၏။

အချို့က 'သန်လျက်စသော လက်နက်အတတ်သည် အမြတ်ဆုံး' ဟု ဆိုကြကုန်၏။

အချို့တို့က 'လက်ဆစ်ချိုး ရေတွက်ခြင်းအတတ်သည်အမြတ်ဆုံး' ဟု ဆိုကြကုန်၏။

အချို့တို့က 'ဂဏန်းအတတ်သည် အမြတ်ဆုံး' ဟု ဆိုကြကုန်၏။

အချို့တို့က 'အပေါင်းကိုန်းဖြင့် ရေတွက်ခြင်း အတတ်သည် အမြတ်ဆုံး'ဟု ဆိုကြကုန်၏။

အချို့တို့က 'အက္ခရာ စာရေးအတတ်သည် အမြတ်ဆုံး'ဟု ဆိုကြကုန်၏။

အချို့တို့က 'ကဗျာဖွဲ့ခြင်းအတတ်သည် အမြတ်ဆုံး'ဟုဆိုကြကုန်၏။

အချို့တို့က 'လောကာယတ ကျမ်းအတတ်သည် အမြတ်ဆုံး' ဟုဆိုကြကုန်၏။

အချို့တို့က 'မင်းမှုရေးရာ နီတိကျမ်းအတတ်သည် အမြတ်ဆုံး'ဟု ဆိုကြကုန်၏။

ထိုရဟန်းတို့အား မပြီးပြတ်သေးသော ဤကြားညှပ်စကားသည် ဖြစ်ပေါ်၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ညချမ်းအခါ တပါးတည်း ကိန်းအောင်းရာမှထလျက် တန်ဆောင်းဝန်းသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ခင်းထားသော နေရာ၌ထိုင်တော်မူပြီးသော် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့၊ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စုဝေးထိုင်နေကြကုန်သနည်း။ သင်တို့၏ မပြီးပြတ်သေးသော ကြားညှပ်စကားသည် အဘယ်နည်း" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

"အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့အား 'အဘယ်သူသည် အတတ်ကို တတ်သနည်း၊အဘယ်သူသည် အဘယ်အတတ်ကို သင်သနည်း။ အတတ်တို့တွင် အဘယ်အတတ်သည် အမြတ်ဆုံး ဖြစ်သနည်း' ဟု ဤကြားညှပ် စကားသည် ဖြစ်ပေါ်၏" ဟု လျှောက်ထားကုန်၏။

"ရဟန်းတို့၊ယုံကြည်မှု သဒ္ဓါတရားဖြင့် လူ့ဘောင်မှ ထွက်၍ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ရဟန်းပြုကြသော သင်အမျိုးကောင်း

သားတို့အား ဤသဘောရှိသော စကားကို ပြောဆိုခြင်းသည် မလျောက်ပတ်။ ရဟန်းတို့၊ စုဝေး နေထိုင်ကြကုန်သော သင်တို့ အား တရားနှင့်စပ်သော စကားကိုသော်၎င်း၊ မြတ်သော ဆိတ် ဆိတ်နေခြင်းကိုသော်၎င်း ဤနှစ်ပါးကိုသာ ပြုသင့်၏”ဟု မိန့် တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော် မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် အတတ်ကို မှီ၍ အသက်မွေးလေ့ မရှိ။ ပေါ့ပါး၏။ အကျိုးစီးပွားကို အလိုရှိ၏။ ဣန္ဒြေကို စောင့်စည်း၏။ ဘဝအလုံးစုံတို့မှ ကင်းလွတ်၏။ အာယတန ခြောက်ပါးတို့၌ သက်ဝင်သောစိတ် မရှိ။ မြတ်နိုးမှု မရှိ။ တောင့်တမှု မရှိ၊ မာနကို စွန့်၍ တယောက်တည်း ကျင့် ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်သာ ဘိက္ခုမည်၏။

၁၀—လောကသုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်ခါစ ဥရုဝေလ တော နေရဉ္ဇရာ မြစ်ကမ်းနား ဗောဓိပင်ရင်း၌ နေတော်မူ၏။ ထို အခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး တင်ပလ္လင်ခွေကာ ဝိမုတ္တိသုခကို ခံစားလျက် တထိုင်တည်း နေတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုခုနစ်ရက်ကိုလွန်သဖြင့် ထိုသမာဓိမှထ ၍ ဗုဒ္ဓစက္ခုဖြင့် လောကကို ကြည့်ရှုတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား သည် ဗုဒ္ဓစက္ခုဖြင့် ကြည့်ရှုလတ်သော် ရာဂကြောင့်လည်းဖြစ် ကုန်၊ ဒေါသကြောင့်လည်းဖြစ်ကုန်၊ မောဟကြောင့်လည်းဖြစ်ကုန် သော များစွာသော ပူပန်ခြင်းတို့ဖြင့် ပူပန်ကြကုန်သော၊ များ

စွာသော ပူလောင်ခြင်းတို့ဖြင့် ပူလောင်ကုန်သော သတ္တဝါတို့ကို မြင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

ဤလောကသည် ပူလောင်မှု ဖြစ်ခဲ့၏။ တွေ့ထိမှုဖြင့် နှိပ်စက်၏။ အနာရောဂါကို အတ္တဟူ၍ ပြောဆို၏။ လူအပေါင်းသည် အကြင်အကြင် အကြောင်းဖြင့် မှတ်ထင်၏။ ထိုအကြောင်းသည် ထိုအောက်မေ့သည်မှ တပါးသော အခြင်းအရာအားဖြင့် ဖြစ်၏။

ဘဝ၌ ကပ်ငြိသော လောကသည် တပါးသော အခြင်းအရာအားဖြင့် ဖြစ်လေ့ရှိကာ ဘဝဖြင့် နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်လျက် ဘဝကိုပင် နှစ်သက်၏။ အကြင်ဘဝကို နှစ်သက်၏။ ထိုဘဝသည် ဘေးဖြစ်၏။ အကြင် ဇရာစသည်မှ ကြောက်၏။ ထိုဇရာသည် ဆင်းရဲမည်၏။ ဘဝကို ပယ်ခြင်းငှာသာလျှင် ဤဗြဟ္မစရိယကို ကျင့်သုံး၏။

ဘဝဖြင့် ဘဝမှ လွတ်ခြင်းကို ဆိုကြသူ သမဏ ဗြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် ဘဝမှ မလွတ်မြောက်ကုန်ဟု ငါဆို၏။ ဘဝ ကင်းပြတ်မှုဖြင့် ဘဝမှ ထွက်မြောက်ခြင်းကို ဆိုကြသူ သမဏ ဗြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် ဘဝမှ မထွက်မြောက်ကုန်ဟု ငါဆို၏။

မှန်၏၊ ခန္ဓာငါးပါးဟူသော ဥပဓိကိုစွဲ၍ ဤဆင်းရဲသည် ဖြစ်၏။ အလုံးစုံ စွဲလမ်းအပ်သော ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် ဆင်းရဲဖြစ်ပေါ်မှု မရှိ။ ဤလောကကို ကြည့်လော့။ အဝိဇ္ဇာဖြင့် နှိပ်စက်အပ်ကုန်သော သတ္တဝါများစွာတို့သည် သား မယားတို့၌ မွေ့လျော်ကုန်သည်

ဖြုန်း၍ ဘဝမှ မလွတ်နိုင်ကုန်။ ခပ်သိမ်းသောအရပ်၌ ခပ်သိမ်းသော အပြားအားဖြင့် ဘဝတို့သည် ရှိကုန်၏။ မမြဲကုန်။ ဆင်းရဲကုန်၏။ ဖောက်ပြန်ခြင်းသဘော ရှိကုန်၏။

ဤသဘောကို ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ ကောင်းသော ဝိပဿနာပညာဖြင့် ရှုသူသည် ဘဝတဏှာကို ပယ်နိုင်၏။ ဘဝကင်းပြတ်မှု ဥစ္ဆေဒကို မနှစ်သက်။ အချင်းခပ်သိမ်း တဏှာတို့၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် အကြွင်းမဲ့ ရာဂကင်းချုပ်ရာသည် နိဗ္ဗာန် မည်၏။

ထိုကိလေသာငြိမ်းအေးပြီးသော ရဟန်းအား စွဲလမ်းမှု မရှိသောကြောင့် ဘဝသစ် မဖြစ်။မာရ်မင်းကို နှိပ်စက်၍ အောင်အပ်ပြီး စစ်မြေပြင်ရှိ၏။ တာဒိဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည် ဘဝအလုံးစုံတို့ကို ကောင်းစွာ လွန်နိုင်၏။

၄။ မေဃိယဝဂ်

၁—မေဃိယသုတ်

အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ကြားနာခဲ့ရပါသည်။

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် စာလိကာမြို့ စာလိကတောင်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား၏ အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော အရှင်မေဃိယသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တခုသောအရပ်၌ ရပ်တည်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားကို "အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်သည် ဇန္တုရွာ၌ ဆွမ်းခံဝင်ရန် အလိုရှိပါ၏" ဟု လျှောက်၏။

"မေဃိယ၊ ယခုသွားရန်အချိန်ကို သင်သိ၏" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ အရှင်မေဃိယသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကိုပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူဆောင်လျက် ဇန္တုရွာသို့ ဆွမ်းခံဝင်၏။ ဇန္တုရွာ၌ ဆွမ်းခံလှည့်လည်ပြီး၍ ဆွမ်းစားပြီးနောက် ဆွမ်းခံရွာမှ ဖဲခဲ့ပြီးသော် ကိမိကာဠာ မြစ်ကမ်းသို့ ချဉ်းကပ်၍ ကိမိကာဠာမြစ်ကမ်း၌ အညောင်းပြေ စင်္ကြံလျှောက်စဉ် စိတ်

ကြည်လင်ဖွယ်ကို ဆောင်သော၊နှစ်သက်ဖွယ် နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ် ရှိသော သရက်ဥယျာဉ်ကို မြင်လေ၏။ ထိုသို့ မြင်သောကြောင့် ထိုအရှင် မေဃိယအား 'ဤသရက်ဥယျာဉ်သည် စိတ်ကြည်လင်ဖွယ်ကို ဆောင်ပေစွတကား။ နှစ်သက်ဖွယ် နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ် ရှိပေစွတကား။ ဤသရက်ဥယျာဉ်သည် တရားအားထုတ်လိုသော အမျိုးကောင်းသားအား တရားအားထုတ်ရန် သင့်တော်လေစွတကား။ ငါ့ကို မြတ်စွာဘုရားခွင့်ပြုပါမူ ငါသည် သရက်ဥယျာဉ်သို့ တရားအားထုတ်ရန် လာလို၏'ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထို့နောက် အရှင်မေဃိယသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တခုသောအရပ်၌ ထိုင်နေပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏။

ဤသို့လျှောက်သော် မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်မေဃိယအား "မေဃိယ၊ ငါတပါးတည်းသာ ဖြစ်နေ၍ တစုံတယောက်သော ရဟန်း လာသည့်တိုင်အောင် ဆိုင်းငံ့ဦးလော့"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း အရှင်မေဃိယသည် မြတ်စွာဘုရားအား "အရှင်ဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရားအား ပိုလွန်၍ တစုံတခုပြုဖွယ်ကိစ္စမရှိတော့ပါ။ ပြုပြီးသည်ကို တဖန်ပြန်၍ ပွားများရန်လည်း မရှိတော့ပါ။ အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်မှာမူ အလွန်အကဲ ပြုဖွယ်ကိစ္စ ရှိပါသေး၏။ ပြုပြီးသည်ကို တဖန်ပြန်၍ ပွားများရန်လည်း ရှိပါသေး၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် တပည့်တော်အား အကယ်၍ ခွင့်ပြုပါမူ တပည့်တော်သည် ထိုသရက်ဥယျာဉ်သို့တရားအားထုတ်ရန် သွားလိုပါ၏"ဟု လျှောက်၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်မေဃိယအား "မေဃိယ၊ ငါတပါးတည်းသာ ဖြစ်နေ၍ တစုံ တယောက်သော

ရဟန်း လာသည့် တိုင်အောင် ဆိုင်းငံ့ ဦးလော့”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

သုံးကြိမ်မြောက်လည်း အရှင်မေဃိယသည် မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ကြား၏။

“မေဃိယ၊ တရားအားထုတ်ရန်ဟု ပြောဆိုသူကို အဘယ်သို့ ပြောဆိုနိုင်ကုန်အံ့နည်း။ မေဃိယ၊ ယခုသွားရန်အချိန်ကို သင်သိ၏။ သွားရန်မှာ သင်၏ အလိုအတိုင်း ဖြစ်၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ အရှင်မေဃိယသည် နေရာမှထကာ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အရိုအသေပြုလျက် သရက်ဥယျာဉ်သို့ ချဉ်းကပ်ဝင်ရောက်ကာ တခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ နေ့သန့်စင်ရန် ထိုင်နေ၏။ ထိုအခါ သရက်ဥယျာဉ်၌နေသောအရှင်မေဃိယအား ကာမနှင့်စပ်ယှဉ်သော ကြံစည်မှု ကာမဝိတက်၊ ဖျက်ဆီးလိုခြင်းနှင့် စပ်ယှဉ်သော ကြံစည်မှု ဗျာပါဒဝိတက်၊ ညှဉ်းဆဲလိုခြင်းနှင့် စပ်ယှဉ်သော ကြံစည်မှု ဝိဟိံသာဝိတက် ဟူသော ယုတ်ညံ့သော အကုသိုလ် ဝိတက် သုံးပါးတို့သည် များသော အားဖြင့် ဖြစ်ပွားကုန်၏။

ထိုအခါ အရှင်မေဃိယသည် ညနေချမ်းအခါ တပါးတည်းကိန်းအောင်ရာမှ ထလျက် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တခုသောအရပ်၌ ထိုင်နေပြီးသော မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကိုလျှောက်၏။ “အရှင်ဘုရား၊ထိုသရက်ဥယျာဉ်၌နေသောတပည့်တော်အားကာမဝိတက်၊ဗျာပါဒဝိတက်၊ ဝိဟိံသာဝိတက် ဟူသော ယုတ်ညံ့သော အကုသိုလ် ဝိတက်သုံးပါးတို့သည် များသောအားဖြင့် ဖြစ်ပါကုန်၏။အရှင်ဘုရား ထိုတပည့်တော်အား အချင်းတို့ အံ့ဩဖွယ်ရှိပေစွ တကား၊ အချင်းတို့

မဖြစ်ဘူးမြဲ ဖြစ်ပေစွတကား၊ ယုံကြည်မှု သဒ္ဓါတရားဖြင့် လူ့ဘောင်မှထွက်၍ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက် ရဟန်းပြုသူဖြစ်ပါလျက် ယုတ်ညံ့သော ဤအကုသိုလ် ဝိတက်သုံးပါးတို့ဖြင့် ကပ်ငြိ ခံရကုန်၏ဟု၍အကြံအစည်သည် ဖြစ်ပါ၏”ဟုလျှောက်၏။

“မေဃိယ၊တရားငါးမျိုးတို့သည် မရင့်ကျက်သေးသော စိတ်၏ ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်မှု စေတောဝိမုတ္တိကို ရင့်ကျက်စေရန် ဖြစ်ကုန်၏။ အဘယ်ငါးပါးတို့နည်းဟူမူ မေဃိယ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည်

“၁။ မိတ်ဆွေကောင်း အဖော် သူငယ်ချင်းကောင်းရှိသူ သူတော်ကောင်း၌ ကိုင်းရှိုင်းသော စိတ်ရှိသူဖြစ်၏။ မေဃိယ၊ ဤပထမတရားသည် မရင့်ကျက်သေးသော စေတောဝိမုတ္တိကို ရင့်ကျက်စေရန်ဖြစ်၏။

“၂။ မေဃိယ၊ နောက်တမျိုးကား ရဟန်းသည် သီလရှိသူ ပါတိမောက္ခ သံဝရသီလကို စောင့်ရှောက်လျက် အကျင့်အာစာရ ကျက်စားရာ ဂေါစရနှင့်ပြည့်စုံသူဖြစ်၍နေ၏။ အနည်းငယ်သော အပြစ်တို့၌သော်လည်း ဘေးဟုရှု၍ သိက္ခာပုဒ်တို့၌ ဆောက်တည်လျက် ကျင့်၏။ မေဃိယ၊ ဤဒုတိယတရားသည် မရင့်ကျက်သေးသော စေတောဝိမုတ္တိကို ရင့်ကျက်စေရန်ဖြစ်၏။

“၃။ မေဃိယ၊ နောက်တမျိုးကား အကြင်စကားသည် အလွန်ကိလေသာ ခေါင်းပါးမှုနှင့် စပ်ယှဉ်၏။ စိတ်ကို ဖွင့်လှစ်သော သမထ ဝိပဿနာအား လျော်ကပ်၏။ စင်စစ်ငြီးငွေ့ခြင်းငှာ၊ တပ်ခြင်းကင်းခြင်းငှာ၊ ချုပ်ခြင်းငှာ၊ ငြိမ်းအေးခြင်းငှာ၊ ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိခြင်းငှာ၊ သစ္စာလေးပါး ထိုးထွင်း၍သိခြင်းငှာ၊နိဗ္ဗာန် အကျိုးငှာဖြစ်၏။ ဤစကားတို့ကား အဘယ်နည်း။ အလိုနည်းမှုနှင့် စပ်သောစကား၊ ရောင့်ရဲမှုနှင့် စပ်သော စကား၊ဆိတ်ငြိမ်မှုနှင့်

စပ်သော စကား၊ မရောပြွမ်းမှုနှင့် စပ်သော စကား၊ ဝီရိယကို အားထုတ်မှုနှင့် စပ်သော စကား၊ သီလနှင့် စပ်သော စကား၊ သမာဓိနှင့်စပ်သော စကား၊ ပညာနှင့်စပ်သော စကား၊ မဂ် ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်နှင့် စပ်သော စကား ပစ္စဝေက္ခဏာ ဉာဏ်နှင့် စပ်သော စကားတို့တည်း။ ရဟန်းသည် ဤသို့သဘောရှိသော စကားကို အလိုရှိတိုင်း ရ၏။ မငြိုမငြင်ပဲ ရ၏။ မပင်မပန်းပဲ ရ၏။ မေဃိယ၊ ဤတတိယတရားသည် မရင့်ကျက်သေးသော စေတော ဝိမုတ္တိကို ရင့်ကျက်စေရန် ဖြစ်၏။

"၄။ မေဃိယ၊ နောက်တမျိုးကား ရဟန်းသည် အကုသိုလ် တရားကိုပယ်ရန် ကုသိုလ်တရားကို ပြည့်စုံစေရန် ထက်သန်သော လုံ့လရှိသူ၊ အားအစွမ်းရှိသူ၊ မြဲမြံသော လုံ့လရှိသူ၊ ကုသိုလ် တရားတို့၌ တာဝန်ကို ချမထားသူဖြစ်၍ နေ၏။ မေဃိယ၊ ဤ စတုတ္ထတရားသည် မရင့်ကျက်သေးသော စေတောဝိမုတ္တိကို ရင့် ကျက်စေရန် ဖြစ်၏။

"၅။ မေဃိယ၊ နောက်တမျိုးကား ရဟန်းသည် ပညာရှိ၏။ အဖြစ်အပျက်ကို သိသော၊ ကိလေသာကို ခွဲဖျက်နိုင်သော၊ အ ကြွင်းမဲ့ ဆင်းရဲကုန်ရာသို့ ရောက်ကြောင်းဖြစ်သော ဖြူစင်သော ပညာနှင့် ပြည့်စုံ၏။ မေဃိယ၊ ဤပဉ္စမ တရားသည် မရင့်ကျက် သေးသော စေတောဝိမုတ္တိကို ရင့်ကျက်စေရန် ဖြစ်၏။ မေဃိယ၊ ဤတရား ငါးမျိုးတို့သည် မရင့်ကျက်သေးသော စေတော ဝိမုတ္တိ ကို ရင့်ကျက်စေရန် ဖြစ်ကုန်၏။

"မေဃိယ၊ မိတ်ဆွေကောင်း အဖော် သူငယ်ချင်းကောင်းရှိ၍ သူတော်ကောင်း၌ ကိုင်းရှိုင်းသော စိတ်ရှိသည့် ရဟန်းအား သီလရှိသူဖြစ်လိမ့်မည်။ ပါတိမောက္ခ သံဝရသီလကို စောင့် ရှောက်သူ ဖြစ်လိမ့်မည်။ အကျင့် အာစာရ ကျက်စားရာ ဂေါ

စရနှင့် ပြည့်စုံ၍ အနည်းငယ်မျှသော အပြစ်တို့၌ ဘေးဟုရှုလျက် သိက္ခာပုဒ်တို့၌ ဆောက်တည်၍ ကျင့်နိုင်လိမ့်မည်ဟူသော ထိုအလုံးစုံကို မချွတ် ရလိမ့်မည်ဟု မြှော်လင့်အပ်၏။

"မေဃိယ၊ အကြင်စကားသည် အလွန် ကိလေသာ ခေါင်းပါးမှုနှင့် စပ်ယှဉ်၏။ စိတ်ကို ဖွင့်လှစ်သော သမထ ဝိပဿနာအား လျှောက်ပတ်၏။ စင်စစ်ညည်းငွေ့ခြင်းငှာ၊ ဘပ်ခြင်းကင်းခြင်းငှာ၊ ချုပ်ခြင်းငှာ၊ ငြိမ်းအေးခြင်းငှာ၊ ထူးသောဉာဏ်ဖြင့် သိခြင်းငှာ၊ သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်း၍သိခြင်းငှာ၊ နိဗ္ဗာန်အကျိုးငှာဖြစ်၏။ ဤစကားတို့ကား အဘယ်နည်း၊ အလိုနည်းမှုနှင့် စပ်သောစကား၊ ရောင့်ရဲလွယ်မှုနှင့် စပ်သောစကား၊ ဆိတ်ငြိမ်မှုနှင့်စပ်သောစကား၊ မရောပြွမ်းမှုနှင့် စပ်သော စကား၊ ဝီရိယကို အားထုတ်မှုနှင့် စပ်သော စကား၊ သီလနှင့်စပ်သော စကား၊ သမာဓိနှင့် စပ်သော စကား၊ ပညာနှင့်စပ်သော စကား၊ မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်နှင့် စပ်သော စကား၊ ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ်နှင့် စပ်သော စကားတို့တည်း။ မိတ်ဆွေကောင်း အဖော်သူငယ်ချင်းကောင်းရှိ၍ သူတော်ကောင်း၌ ကိုင်းရှိုင်းသော စိတ်ရှိသူ ရဟန်းအား ဤသို့ သဘောရှိသော စကားကို အလိုရှိတိုင်းရသူ၊ မငြိုမငြင်ရသူ၊ မပင်မပန်းရသူ ဖြစ်လိမ့်မည် ဟူသော ဤအလုံးစုံကို မချွတ်ရလိမ့်မည်ဟု မြှော်လင့်အပ်၏။

"မေဃိယ၊ မိတ်ဆွေကောင်း အဖော်သူငယ်ချင်းကောင်းရှိ၍ သူတော်ကောင်း၌ ကိုင်းရှိုင်းသော စိတ်ရှိသည့် ရဟန်းအား အကုသိုလ်တရားကိုပယ်ရန် ကုသိုလ်တရားကို ပြည့်စုံစေရန် ထက်သန်သော လုံ့လရှိသူ အားအစွမ်းရှိသူ မြဲမြံသော အားထုတ်မှု

ရှိသူ ကုသိုလ်တရားတို့၌ တာဝန်ကို ချမထားသူဖြစ်၍ နေလိမ့်မည်ဟူသော ဤအလုံးစုံကို မချွတ်ရလိမ့်မည်ဟု မြှော်လင့်အပ်၏။

"မေဃိယ၊ မိတ်ဆွေကောင်း အဖော်သူငယ်ချင်းကောင်းရှိ၍ သူတော်ကောင်း၌ ကိုင်းရှိုင်းသော စိတ်ရှိသည့် ရဟန်းအား ပညာရှိ၍ အဖြစ်အပျက်ကို သိသော ကိလေသာကို ဖောက်ခွဲနိုင်သော အကြွင်းမဲ့ ဆင်းရဲကုန်ရာသို့ ရောက်ကြောင်း ဖြစ်သော ဖြူစင်သော ပညာနှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်လိမ့်မည် ဟူသော ဤအလုံးစုံကို မချွတ်ရလိမ့်မည်ဟု မြှော်လင့်အပ်၏။

"မေဃိယ၊ ထိုရဟန်းသည် ဤတရားငါးပါးတို့၌ တည်ပြီးလျှင် တဆင့်တက်၍ တရားလေးပါးတို့ကို ပွားများရန် ရာဂကို ပယ်နိုင်ရန် အသုဘကိုပွားများရမည်။ ဗျာပါဒကို ပယ်နိုင်ရန် မေတ္တာကို ပွားများရမည်။ ဝိတက်ကို ဖြတ်တောက်နိုင်ရန် အာနာပါနဿတိကို ပွားရမည်။ ငါဟူသောမာန်ကို ပယ်နိုင်ရန်အနိစ္စသညာကို ပွားများရမည်။ မှန်၏ မေဃိယ၊ အနိစ္စသညာရှိသူအား အနတ္တသညာသည် ထင်၏၊ အနတ္တ သညာ ထင်သူသည် ငါဟူသော မာန်ကို ပယ်ခွာခြင်းသို့ ရောက်နိုင်၏၊ ယခုဘဝ၌ပင် နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်နိုင်၏" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

ယုတ်ညံ့သောဝိတက်၊ သိမ်မွေ့သော ဝိတက်တို့သည်
စိတ်သို့ အစဉ်လိုက်တတ်ကုန်၏။ စိတ်ပေါ်လွင် တက်ကြွမှုကို ပြုတတ်ကုန်၏။ ဤမနောဝိတက်တို့ကို မသိသူသည်
စိတ်မတည်တံ့ပဲ အာရုံတခုမှ အာရုံတခုသို့ ပြေးသွားတတ်၏။

ထိုမနောဝိတက်တို့ကို သိ၍ ကိလေသာကို ပူပန်စေတတ်သော လုံ့လနှင့် သတိရှိသူ အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်သည် စိတ်သို့ အစဉ်လိုက်တတ် စိတ်ပေါ်လွင်တက်ကြွမှုကို ပြုတတ်သော ဝိတက်တို့ကို ပိတ်ဆို့နိုင်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် သစ္စာလေးပါးကို သိသည်ဖြစ်၍ ထိုကာမ ဝိတက်စသည်တို့ကို အကြွင်းမဲ့ ပယ်စွန့်နိုင်၏။

၂—ဥဒ္ဓတသုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် ကုသိနာရ မြို့အကွေ့ မလ္လာမင်းတို့၏ အင်ကြင်းဥယျာဉ်တော၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် ပျံ့လွင့်ကုန်၊မာနတက်ကုန်၊ လျှပ်ပေါ်ကုန်၊ နှုတ်ကြမ်းကုန်၊ ပြန့်ကျဲသောစကားရှိကုန် သတိကင်းကုန်၊ ဆင်ခြင်ဉာဏ်မဲ့ကုန်၊ မတည်ကြည်ကုန်၊တုန်လှုပ်သောစိတ်ရှိကုန်၊မစောင့်စည်းသော ဣန္ဒြေရှိကုန်လျက် မြတ်စွာဘုရား၏ မနီးမဝေးသော အရပ်ဖြစ်သော တောကျောင်း၌ နေကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းတို့ကို မြင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

မစောင့်ရှောက် အပ် သော ကိုယ်အမူအရာဖြင့်၎င်း၊ မိစ္ဆာအယူ နှိပ်စက်အပ် ထိနမိဒ္ဓ လွှမ်းမိုးအပ်သော စိတ်ဖြင့်၎င်း နေသောရဟန်းသည် မာရ်၏ အလိုသို့ လိုက်ရ၏၊ ထို့ကြောင့် ရဟန်းသည် စောင့်ရှောက်အပ်သော ကိုယ်စိတ်ရှိသူ ဖြစ်ရာ၏။ မှန်ကန်သော ကြံစည်မှု သမ္မာသင်္ကပ္ပလျှင် ကျက်စားရာ အာရုံရှိသူ ဖြစ်ရာ၏။ မှန်ကန်သော အယူကို ရှေ့သွားပြုသူ ဖြစ်ရာ၏။ သင်္ခါရတို့၏ ဖြစ်ပျက်မှု

ကို သိ၍ ထိနမိဒ္ဓကို နှိမ်နင်းကာ ဒုက္ခသုံးမျိုးတို့ အနှိပ်စက် ခံနေရသော ဂတိအားလုံးတို့ကို စွန့်ပယ်နိုင်ရာ၏။

၃—ဂေါပါလကသုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသလတိုင်း၌ များစွာသော ရဟန်းသံဃာနှင့် အတူ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူလတ်သော် လမ်းခရီးမှ ဖဲ၍ တခုသော သစ်ပင်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ကာ ခင်းထားသောနေရာ၌ ထိုင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တခုသောအရပ်၌ ထိုင်သော နွားကျောင်းသားကို မြတ်စွာဘုရားသည် တရားစကားဖြင့် အကျိုးစီးပွားကို ကောင်းစွာပြလျက် တရားကို ဆောက်တည်စေကာ တရားကျင့်သုံးရန် ထက်သန် ရွှင်လန်းစေ၏။

နွားကျောင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရားအား "အရှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် နက်ဖန်တပည့်တော်၏ဆွမ်းကို ရဟန်းသံဃာနှင့်တကွ လက်ခံတော်မူပါ" ဟု လျှောက်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် လက်ခံတော်မူ၏။ ထို့နောက် ထိုနွားကျောင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရား လက်ခံတော်မူသည်ကိုသိ၍ နေရာမှထကာ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ အရိုအသေပြုလျက် ဖဲသွား၏။

ထို့နောက် ထိုနွားကျောင်းသားသည် ထိုညဉ့်ကို လွန်သောအခါ၌ မိမိနေအိမ်ဝယ် ရေမပါသော များစွာသော နို့ဃနာဆွမ်းကိုရင်း ထောပတ်သစ်ကိုရင်း စီရင်စေ၍ မြတ်စွာဘုရားအား "အရှင်ဘုရားအချိန်တန်ပါပြီ၊ ဆွမ်းပြင်ပြီးပါပြီ" ဟုလျှောက်၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကိုပြင် ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကိုယူဆောင်လျက် ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ ထိုနွားကျောင်းသားအိမ်သို့ ချဉ်းကပ်လျက် ခင်းထားသောနေရာ ၌ ထိုင်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ထိုနွားကျောင်းသားသည် မြတ်စွာ ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာကို ခရမပါသော နို့ဃနာ ဆွမ်းဖြင့်၎င်း၊ ထောပတ်သစ်ဖြင့်၎င်း ရောင့်ရဲသည့်တိုင်အောင် တားမြစ်သည့်တိုင်အောင်ကိုယ်တိုင်လုပ်ကျွေး၏။

ထို့နောက်နွားကျောင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရားဆွမ်းစားပြီး၍ သပိတ်မှ လက်ကိုဖယ်ပြီးသောအခါ နိမ့်သော ထိုင်စရာတခုကိုယူ ပြီးလျှင် တခုသောအရပ်၌ ထိုင်နေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် တရား စကားဖြင့် အကျိုးစီးပွားကို ကောင်းစွာပြလျက် ဆောက်တည် စေကာ တက်သန်ရွှင်လန်းစေတော်မူပြီးလျှင် နေရာမှထလျက် ပါကြွတော်မူ၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရား ကြွသွား၍မကြာမီထိုနွားကျောင်း သားကို ယောကျ်ားတယောက်သည် ရွာအကြား၌ ဇီဝိတိန္ဒြေမှ ချ၏။

ထိုအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တခုသော အရပ်၌ထိုင်နေ ကြပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား "အရှင်ဘုရား၊ ယနေ့ မြတ်စွာ ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာကို ခရမပါသော နို့ဃနာဆွမ်း ဖြင့်၎င်း ထောပတ်သစ်ဖြင့်၎င်း ရောင့်ရဲသည့်တိုင်အောင် တားမြစ် သည့်တိုင်အောင် ကိုယ်တိုင်လုပ်ကျွေးသော နွားကျောင်းသားကို ယောကျ်ားတယောက်သည် ရွာအကြား၌ ဇီဝိတိန္ဒြေမှ ချအပ် ပါသတတ်"ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသောအခါ၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

ခိုးသူသည် ခိုးသူကိုမြင်၍ ရန်သူသည်မူလည်း ရန်သူကို မြင်၍ ထိုသူ၏ ပျက်စီးခြင်းကို ပြုရာ၏၊ ဖောက်ပြန်၍ ဆောက်တည်သောစိတ်သည်ထိုစိတ်ရှိသူကိုထိုခိုးသူ ရန်သူ တို့ထက်ပင် ယုတ်မာအောင် ပြုနိုင်၏။

၄—ယက္ခပဟာရသုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့အား အစာကျွေး၍ မွေးရာဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတြာနှင့် အရှင်မဟာ မောဂ္ဂလာန်တို့သည် ကပေါတ ကန္ဒရမည်သော ကျောင်း၌ နေကြကုန်၏။ ထိုအခါ၌ ဆံပင်ရိပ်ပြီးစဖြစ်သော အရှင်သာရိပုတြာသည် လဆန်းပက္ခ ညဉ့်အခါတွင် လွင်တီးခေါင် ၌ တခုသော သမာဓိကို ဝင်စားလျက် နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဘီလူးနှစ်ယောက်တို့သည် မြောက်အရပ်မှ တောင်အရပ်သို့ တခုသော ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့် သွားကုန်စဉ် လဆန်းပက္ခ ညဉ့်အခါ လွင်တီးခေါင်၌ တခုသော ဥပေက္ခာ ဗြဟ္မဝိဟာရ သမာဓိကို ဝင်စားလျက် ထိုင်နေတော်မူသော ဆံရိတ်ပြီးစ ဖြစ်သည့် အရှင်သာရိပုတြာကို မြင်ကုန်၏။ မြင်ပြီး၍ ဘီလူးတယောက်သည် အဖော်ဘီလူးကို "မိတ်ဆွေ၊ ငါသည် ဤရဟန်း၏ ဦးခေါင်းကို ရိုက်ပုတ်လို၏" ဟု ပြောဆို၏။ ဤသို့ ပြောဆိုလတ်သော် ထိုအဖော်ဘီလူးသည် ထိုဘီလူးကို "မိတ်ဆွေ မသင့်။ ရဟန်းကို မရိုက်ပုတ်ပါလင့်။ မိတ်ဆွေ၊ ထိုဟန်း

သည် မြင့်မြတ်လှပေ၏။ တန်ခိုး အာနုဘော် ကြီးလှပေ၏”ဟု ပြောဆို၏။

ထိုဘီလူးသည် ထိုအဖော်ဘီလူး၏ စကားကို မနာယူပဲ အရှင်သာရိပုတြာ၏ ဦးခေါင်းကို ရိုက်ပုတ်လေ၏။ ရိုက်ပုတ်ခြင်းသည် အလွန်ပြင်းထန်လှ၏၊ ထိုရိုက်ပုတ်ခြင်းကြောင့် ခုနစ်တောင် ခုနစ်တောင့်ထွာရှိသော ဆင်ကိုသော်လည်း မြေသို့ နစ်မြုပ်စေရာ၏။ တောင်ထွဋ်ကြီးကိုမူလည်း အစိတ်စိတ် ပြိုကွဲစေရာ၏။ ထိုခဏ၌ပင် ထိုဘီလူးသည် “ငါပူလောင်၏၊ ငါပူလောင်၏”ဟု ဆိုလျက် ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် ငရဲကြီး၌ ကျရောက်၏။

အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် သန့်ရှင်း ကြည်လင်၍ လူတို့၏ မျက်စိအမြင်ကို လွန်သော နတ်မျက်စိနှင့် တူသော ဒိဗ္ဗစက္ခုဖြင့် အရှင်သာရိပုတြာ ဦးခေါင်း၌ ဘီလူးရိုက်ပုတ်သည်ကို မြင်၍ အရှင်သာရိပုတြာထံသို့ ချဉ်းကပ်လျက် အရှင်သာရိပုတြာကို “ငါ့ရှင် သင် ခန့်ကျန်းပါ၏လော။ မျှတပါ၏လော။ သင့်အား တစုံတခုသော ဆင်းရဲမရှိပါ၏လော”ဟု လျှောက်၏။

“ငါ့ရှင် မောဂ္ဂလန် ငါခန့်ကျန်းပါ၏။ မျှတပါ၏။ သို့ရာတွင် ငါ၏ဦးခေါင်း၌ အနည်းငယ် နာကျင်သကဲ့သို့ ဖြစ်၏”ဟု မိန့်ဆို၏။

“ငါ့ရှင် သာရိပုတြာ၊ အံ့သြဘွယ်ရှိပါပေ၏။ ငါ့ရှင် သာရိပုတြာ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်ပါပေ၏။ သင်သည် တန်ခိုးအာနုဘော်ကြီး၏။ ငါ့ရှင် သာရိပုတြာ၊ ယနေ့ သင့်အား ဘီလူးတယောက်သည် ဦးခေါင်းကို ရိုတ်ပုတ်၏။ ရိုက်ပုတ်ခြင်းသည် အလွန် ပြင်းထန်လှ၏”

မြတ်စွာဘုရားသည် သန့်ရှင်းကြည်လင်သော လူတို့၏ နားအကြားကိုလွန်သော နတ်တို့၏နားနှင့်တူသော ဒိဗ္ဗသောတဖြင့်

ထိုရဟန္တာကြီးနှစ်ပါးတို့ ဤသို့သဘောရှိသော စကား ပြောဆိုမှုကို ကြားတော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အခါ၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

အကြင် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်၏ စိတ်သည် ကျောက်တောင်နှင့်တူသည်ဖြစ်၍ တည်၏။ မတုန်လှုပ်။ တပ်စွန်းဖွယ်အာရုံတို့၌ တပ်ခြင်းကင်း၏။ အမျက်ထွက်ဖွယ် အာရုံ၌ အမျက်မထွက်။ အကြင်ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်၏ စိတ်သည် ဤသို့ ပွားများပြီးဖြစ်၏။ ယင်းသို့ စိတ်ကိုပွားများပြီးသောရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သို့ ဆင်းရဲသည် အဘယ်မှာ ကပ်ရောက်နိုင်ပါမည်နည်း။

၅—နာဂသုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသမ္ဗီပြည် ဃောသိတာရုံ ကျောင်း၌ သီတင်း သုံးနေတော် မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းယောကျ်ား၊ ရဟန်းမိန်းမ၊ ဥပါသကာယောကျ်ား၊ ဥပါသကာ မိန်းမ၊ မင်း၊ မင်းအမတ်၊ တိတ္ထိ၊ တိတ္ထိတပည့်တို့နှင့် ရောပြွမ်းလျက် နေရသည်ဖြစ်၍ ဆင်းရဲ၏၊ ချမ်းသာစွာ မနေရ။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် 'ငါသည် ပရိသတ်အပေါင်းမှ တယောက်တည်း ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်လျက်နေရပါမူ ကောင်းလေစွ'ဟု အကြံသည်ဖြစ်၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူဆောင်လျက် ကောသမ္ဗီပြည်သို့ ဆွမ်းခံ ဝင်တော်မူ၏။ ကောသမ္ဗီပြည်၌ ဆွမ်းခံ လှည့်လည်၍ ဆွမ်းစားပြီးနောက် ဆွမ်းခံရွာမှ ဖဲကြွလျက် ကိုယ်တိုင် ကျောင်း

အိပ်ရာနေရာကို သိမ်းဆည်း၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူဆောင်လျက် အလုပ်အကျွေးကိုလည်း မခေါ်၊ ရဟန်း သံဃာကိုလည်း မပန်ကြား၍ အဖော်မပါ တပါးတည်း ပါလိလေယျက တောအုပ်သို့ ဒေသစာရီ ကြွတော်မူ၏။ အစဉ်သဖြင့် ဒေသစာရီ ကြွတော်မူလတ်သော် ပါလိလေယျက တောအုပ်သို့ ဆိုက်ရောက်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုပါလိလေယျကရွာ ရက္ခိတ တောအုပ် အင်ကြင်ပင်ပျိုအနီး၌ နေတော်မူ၏။

ဆင်ပြောင်ကြီး တကောင်သည်လည်း ဆင်ပေါက်၊ ဆင်မ၊ ဆင်ရွှေ၊ နို့စို့ဆင်ငယ်တို့နှင့် ရောပြွမ်းသည်ဖြစ်၍ အညွန့်ပြတ်ပြီးသော မြက်တို့ကိုလည်း စားရ၏။ ထို ဆင်ပြောင်ကြီး ချိုး၍ ချိုး၍ ချသော သစ်ခက် သစ်ကိုင်းကိုလည်း စားကုန်၏။ နောက်ကျုကုန်သော ရေတို့ကိုလည်း သောက်ရ၏။ ရေဆိပ်မှတက်သော ထိုဆင်ပြောင်ကြီး၏ ကိုယ်ကိုလည်း ဆင်မတို့သည် တိုးဝှေ့လျက် သွားကုန်၏။ ရောပြွမ်းသည်ဖြစ်၍ ဆင်းရဲ၏။ ချမ်းသာစွာ မနေရ၊ ထိုအခါ ထိုဆင်ပြောင်ကြီးအား 'ငါသည် ဆင်အုပ်မှ ထွက်၍ ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ကပ်လျက် နေရမူ ကောင်းလေစွ' ဟု ကြံအကြံသည်ဖြစ်၏။

ထို့နောက် ထိုဆင်ပြောင်ကြီးသည် ဆင်အုပ်မှ ဖဲ၍ ပါလိလေယျကရွာ ရက္ခိတတောအုပ် အင်ကြင်းပင်ပျိုအနီး၌ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍နေ၏။ ထိုအခါ ထိုဆင်ပြောင်ကြီးသည် မြတ်စွာဘုရား နေတော်မူရာ အရပ်ကိုလည်း စိမ်းစိုသော မြက်သစ်ပင်မရှိအောင် ပြု၏။ နှာမောင်းဖြင့်လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ သောက်ရေ သုံးဆောင်ရေကို တည်ထား၏။

ထိုနောက် ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်လျက် တပါးတည်း ကိန်းအောင်းတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားအား 'ငါသည် ယခုအခါ၌

ရဟန်းယောကျ်ား၊ရဟန်းမိန်းမ၊ဥပါသကာယောကျ်ား၊ ဥပါသိ
ကာ မိန်းမ၊မင်း၊မင်းအမတ်၊ တိတ္ထိ၊ တိတ္ထိတပည့်တို့နှင့်မရောပြွမ်းပဲ
နေသောကြောင့် ချမ်းသာစွာ နေရ၏။’ဟု စိတ်အကြံဖြစ်၏။

ထိုဆင်ပြောင်ကြီးအားလည်း ‘ငါသည် ယခုအခါ ဆင်ထီး၊
ဆင်မ၊ ဆင်ပေါက်၊ ဆင်ငယ်တို့နှင့် မရောပြွမ်းပဲနေ၏။ အဖျား
မပြတ်သော မြက်တို့ကိုလည်း စားရ၏။ ငါချိုး၍ ချိုး၍ချအပ်
သော သစ်ခက် သစ်ကိုင်း တို့ကိုလည်း ဆင်ငယ် တို့သည် မစား
ကုန်။ ကြည်လင်သော ရေတို့ကိုလည်း သောက်ရ၏။ ဆိပ်ကမ်း
မှတက်သော ငါ၏ကိုယ်ကိုလည်း ဆင်မတို့သည် တိုးဝှေ့လျက်
မသွားကုန်။ မရောပြွမ်းသောကြောင့် ချမ်းသာစွာ နေရ၏’ ဟု
ဤသို့ စိတ်အကြံသည်ဖြစ်၏။

ထို့နောက်မြတ်စွာဘုရားသည် မိမိ၏ ကာယဝိဝေကကိုသိ၍
ထိုဆင်ပြောင်ကြီး စိတ်အကြံကိုလည်း မိမိစိတ်ဖြင့် သိတော်မူ၍
ထိုသိသော အချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

ဘုရားတည်းဟူသော ဆင်ပြောင်ကြီးသည် တပါး
တည်းတော၌ မွေ့လျော်ကုန်သကဲ့သို့ ဤဆင်ပြောင်ကြီး
သည်လည်း တစီးတည်း တော၌မွေ့လျော်၏။ မြတ်စွာ
ဘုရားတည်းဟူသော ဆင်ပြောင်ကြီး၏ ထိုတပါးတည်း
မွေ့လျော်သော စိတ်သည် လှည်းစွယ်ရန်းနှင့် တူသော
အစွယ်ရှိသော ဆင်ပြောင်ကြီး၏ တစီးတည်းမွေ့လျော်
သော စိတ်နှင့် တူမျှ၏။

၆—ပိဏ္ဍောလသုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်
ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အရှည်ကင် ဓုတင်

ပိဏ္ဍပါတ် ဓုတင်၊ ပံသုကူ ဓုတင်၊ တိစိဝရိတ် ဓုတင် ဆောင်ကာ အလိုနည်းသူ၊ ရောင့်ရဲလွယ်သူ၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ကပ်သူ၊ မရောနှောသူ၊ ထက်သန်သော ဝီရိယရှိသူ၊ ဓုတင်တရားကို ဟောပြောတတ်သူ၊ လွန်ကဲသော အရဟတ္တဖိုလ် သမာဓိကို စိတ်မပြတ်အားထုတ်သူ၊ အရှင် ပိဏ္ဍောလ ဘာရဒွာဇသည် မြတ်စွာဘုရား၏ မနီးမဝေး၌ ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာထားလျက် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင် ပိဏ္ဍောလ ဘာရဒွာဇကို မနီးမဝေး၌ ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာ ထားလျက် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေသည်ကို မြင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကိုသိတော်မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

တစုံတယောက်ကိုမျှ နှုတ်ဖြင့် မစွပ်စွဲခြင်းငှင်း၊ ကိုယ်ဖြင့် မညှဉ်းဆဲခြင်းငှင်း၊ ပါတိမောက္ခ သီလ၌ စောင့်စည်းခြင်းငှင်း၊ ဘောဇဉ်၌ အတိုင်းအရှည်ကို သိခြင်းငှင်း၊ ဆိတ်ငြိမ်သော ကျောင်း၊ အိပ်ရာ နေရာ၌ နေခြင်းငှင်း၊ လွန်ကဲသော စိတ်၌ အားထုတ်ခြင်းငှင်း ဤကား မြတ်စွာဘုရားတို့၏ အဆုံးအမတည်း။

၇—သာရိပုတ္တသုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အလိုနည်းသူ၊ ရောင့်ရဲလွယ်သူ၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်သူ၊ မရောနှောသူ၊ ထက်သန်သော ဝီရိယရှိသူ၊ လွန်ကဲသော စိတ်ကို မပြတ် အားထုတ်သူ၊ အရှင် သာရိပုတြာသည်

မြတ်စွာဘုရား၏ မနီးမဝေး၌ ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာ ထားလျက် ထက်ဝယ် ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်သာရိပုတြာကို မနီးမဝေး၌ ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာထားလျက် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေထိုင်နေသည်ကို မြင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်း အရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

လွန်ကဲသောစိတ်ရှိလျက် မမေ့မလျော့မူ၍ အရဟတ္တမဂ် ဉာဏ်၏ လမ်းကြောင်း တရားတို့၌ ကျင့်ကာ ငြိမ်သက်စွာသော အခါခပ်သိမ်း သတိရှိသော၊ တာဒိဂုဏ်နှင့်ပြည့်စုံသော၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်အား စိုးရိမ်သောကတို့သည် မဖြစ်ကုန်။

၈—သုန္ဒရီသုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အရိုအသေပြုမှု၊ အလေးပြုမှု၊ မြတ်နိုးမှု၊ ပူဇော်မှု၊ တုပ်ဝပ်မှုကိုခံယူလျက် သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်း သူနာတို့၏ အထောက်အပံ့ဖြစ်သော ဆေးအသုံးအဆောင်တို့ကို ရရှိ၏။ ရဟန်းသံဃာသည်လည်း ရရှိ၏၊ သာသနာတော်မှ ပြင်ပဖြစ်သော တိတ္ထိ ပရိဗိုဇ်တို့သည်ကား အရိုအသေပြုမှု၊ အလေးပြုမှု၊ မြတ်နိုးမှု၊ ပူဇော်မှု၊ တုပ်ဝပ်မှုကို မခံယူကြကုန်ပဲ သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်း သူနာတို့၏ အထောက်အပံ့ဖြစ်သော ဆေးအသုံးအဆောင်တို့ကို မရရှိကုန်။

ထိုအခါ သာသနာတော် ပြင်ပမှုဖြစ်သော ထိုတိတ္ထိ ပရိဗိုဇ် တို့သည် မြတ်စွာဘုရားအားရင်း၊ ရဟန်း သံဃာအားရင်း၊ အရို အသေပြု ခံရသည်ကို သည်းမခံနိုင်ကြသောကြောင့် သုန္ဒရီ ပရိဗိုဇ် မထံသို့ ချဉ်းကပ်လျက် သုန္ဒရီ ပရိဗိုဇ်မကို "နှမ၊ သင်သည် ဆွေ မျိုးတို့၏ အကျိုးကိုပြုခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်၏" ဟု ပြောကုန်၏။

"အရှင်တို့၊ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ပြုရပါမည်နည်း။ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်ကိုပြုခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ပဲ ရှိပါမည်နည်း။ ဆွေမျိုးတို့၏အကျိုးငှာ အကျွန်ုပ်၏အသက်ကို စွန့်နိုင်ပါ၏" ဟု ပြောဆို၏။

"နှမ၊ သို့ဖြစ်လျှင် ဇေတဝန်ကျောင်းသို့ မပြတ်သွားပါ" ဟု ပြောကုန်၏။

"အရှင်တို့၊ ကောင်းပါပြီ"

သုန္ဒရီ ပရိဗိုဇ်မသည် ထိုသာသနာ ပြင်ပဖြစ်သော တိတ္ထိ ပရိဗိုဇ်တို့၏ စကားကိုဝန်ခံ၍ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ မပြတ် သွား၏။

သာသနာ ပြင်ပဖြစ်သော ထိုတိတ္ထိ ပရိဗိုဇ်တို့သည် သုန္ဒရီ ပရိဗိုဇ်မ ဇေတဝန်ကျောင်းသို့ မပြတ်သွားသည်ကို လူအများမြင် ၏ဟု သိကြသောအခါ ထိုသုန္ဒရီ ပရိဗိုဇ်မကို သတ်၍ ထိုအရပ်၌ ပင်လျှင် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်အနီး မြောင်းထဲ၌ ပစ်ချထား ပြီးလျှင် ပသေနဒီ ကောသလ မင်း ထံ သို့ ချဉ်းကပ်လျက် ပသေနဒီ ကောသလမင်းကို "မင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်တို့ သုန္ဒရီ ပရိဗိုဇ် မကို မတွေ့မြင်ရတော့ပါ" ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

"အရှင်တို့သည် အဘယ်အရပ်၌ ယုံမှားကြပါသနည်း" ဟု မေး၏။

"မင်းကြီး၊ ဇေတဝန်ကျောင်း၌ ယုံမှားကြပါကုန်၏"ဟု ဆိုကြကုန်၏။

"သို့ဖြစ်လျှင် ဇေတဝန်ကျောင်းကို ရှာဖွေကြကုန်လော့"ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ သာသနာပြင်ပ ဖြစ်သော တိတ္ထိပရိဗိုဇ် တို့သည် ဇေတဝန်ကျောင်းကို စူးစမ်းရှာဖွေ၍ ပစ်ချထားခဲ့သော အလောင်းကောင်ကို မြောင်းတွင်းမှထုတ်လျက် ညောင်စောင်း ငယ်သို့တင်ပြီးလျှင် သာဝတ္ထိမြို့တွင်းသို့ သွင်းကြ၍ လမ်းမတခုမှ လမ်းမတခုသို့၊ လမ်းဆုံတခုမှ လမ်းဆုံတခုသို့ ချဉ်းကပ်လျက် သူတို့ကို ကဲ့ရဲ့စေကုန်၏။

"အမောင်တို့၊ သာကီဝင်မင်းသား ရဟန်းတို့၏အမှုကို ကြည့်ကုန်လော့။ ဤသာကီဝင်မင်းသား ရဟန်းတို့သည် အရှက် မရှိကုန်။ သီလ မရှိကုန်။ ယုတ်ညံ့သော သဘောရှိကုန်၏။ မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုကုန်၏။ မမြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်ကြကုန်၏။ သို့စင်လျက် ဤရဟန်းတို့သည် တရားကျင့်ကုန်၏။ ကိုယ်ကျင့်ကောင်းကုန်၏။ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်ကြကုန်၏။ အမှန်ကို ပြောဆိုကြကုန်၏။ သီလရှိကုန်၏။ ကောင်းသော သဘောရှိကုန်၏ဟု ဝန်ခံကြကုန်ဘိသေး၏။ ဤရဟန်းတို့အား ရဟန်း၏အကျင့်သည် မရှိ။ မြတ်သောအကျင့်သည်မရှိ။ ဤရဟန်းတို့အား ရဟန်းအကျင့်သည် ပျောက်ကင်း၏။ မြတ်သောအကျင့်သည် ပျောက်ကင်း၏။ ဤရဟန်းတို့အား ရဟန်းအကျင့်သည် အဘယ်မှာ ရှိအံ့နည်း၊ မြတ်သောအကျင့်သည် အဘယ်မှာ ရှိအံ့နည်း။ ဤရဟန်းတို့သည် ရဟန်းအကျင့်မှ ကင်းကုန်၏။ ဤရဟန်းတို့သည် မြတ်သောအကျင့်မှ ကင်းကုန်၏။ ယောကျ်ား၏အမှုကို ပြုပြီးလျှင် မိန်းမကို အဘယ့်ကြောင့် သတ်ရဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့စေကုန်၏။

ထိုအခါ၌ သာဝတ္ထိမြို့တွင်းဝယ် လူတို့သည် ရဟန်းတို့ကိုမြင်လျှင် မလျော်သော၊ ကြမ်းတမ်းသော စကားတို့ဖြင့် ဆဲရေးကုန်၏၊ရေရွတ်ကုန်၏။ ချုတ်ချယ်ကုန်၏။ ညှဉ်းဆဲကုန်၏။ ယောကျ်ားသည် ယောကျ်ား၏ အမှုကိုပြုပြီးလျှင် မိန်းမကို အဘယ့်ကြောင့်သတ်ရဘိသနည်းဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။

ထိုအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကိုပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူဆောင်လျက် သာဝတ္ထိမြို့သို့ဆွမ်းခံဝင်ကုန်၏။ သာဝတ္ထိမြို့၌ ဆွမ်းခံလှည့်လည်၍ ဆွမ်းစားပြီးနောက် ဆွမ်းခံရွာမှ ဖဲကြကုန်လျက် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တခုသောအရပ်၌ ထိုင်နေကြပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့လျှောက်ကုန်၏။

"အရှင်ဘုရား၊ယခုအခါ သာဝတ္ထိမြို့၌ လူတို့သည်ရဟန်းတို့ကိုမြင်လျှင် မလျော်သော၊ ကြမ်းတမ်းသော စကားတို့ဖြင့် ဆဲရေးပါကုန်၏။ ရေရွတ်ပါကုန်၏။ ချုတ်ချယ်ပါကုန်၏။ ညှဉ်းဆဲပါကုန်၏"

"ရဟန်း၊ ထိုအသံသည် ကြာမြင့်စွာ မဖြစ်နိုင်။ခုနစ်ရက်မျှသာဖြစ်လိမ့်မည်။ ခုနစ်ရက်လွန်လျှင် ကွယ်ပျောက်လိမ့်မည်။ ရဟန်းတို့ ထိုသို့ဖြစ်မူ ရဟန်းတို့ကိုမြင်လျှင် မလျော် ကြမ်းတမ်းသောစကားတို့ဖြင့် ဆဲရေးကုန်၊ရေရွတ်ကုန်၊ချုတ်ချယ်ကုန်၊ညှဉ်းဆဲကုန်သော လူတို့ကို'မဟုတ်မမှန်ပြောလေ့ရှိသူသည် ငရဲသို့ ကျရောက်ရ၏။ မကောင်းမှုပြုပြီးလျှင် ငါမပြုဟုဆိုသူသည်လည်း ငရဲသို့ကျရောက်ရ၏။ ယုတ်ညံ့သောအမှုရှိကြသည့်ထိုသူနှစ်ယောက်တို့သည် ဤဘဝမှ တပါးသော တမလွန်ဘဝ၌ တူမျှစွာ ဖြစ်ကြရကုန်၏'ဟု ပြန်လည်ချေပကြကုန်လော့"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထို့နောက် ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏အထံ၌ ဤစကားကိုသင်ပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို မြင်လျှင် မလျော်ကြမ်းတမ်းသော စကားတို့ဖြင့် ဆဲရေးကုန်၊ ရေရွတ်ကုန်၊ ချုတ်ချယ်ကုန်၊ ညှဉ်းဆဲကုန်သော ထိုလူတို့ကို ရဟန်းတို့သည် ပြန်လည်ချေပကြကုန်၏။

'ဤသာကီဝင်မင်းသား ရဟန်းတို့သည် အပြစ်မရှိကုန်၊ ဤသာကီဝင်မင်းသား ရဟန်းတို့သည် မပြုအပ်။ ဤသာကီဝင်မင်းသား ရဟန်းတို့သည် ကျိန်စာဆိုကြပေကုန်၏' ဟု လူတို့အား ဤအကြံသည်ဖြစ်၏။ ထိုအသံသည် ကြာမြင့်စွာ မဖြစ်တော့ပေ၊ ခုနစ်ရက်မျှသာလျှင် ဖြစ်၏။ ခုနစ်ရက် လွန်သောအခါ ကွယ်ပျောက်၏။

ထို့နောက် များစွာသော ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တခုသောအရပ်၌ ထိုင်နေပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား "အရှင်ဘုရား၊ အံ့ဩဘွယ်ကောင်းပါပေစွ။ အရှင်ဘုရား၊ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်ပါပေစွ။ အရှင်ဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရားသည် 'ရဟန်းတို့၊ ဤအသံသည် ကြာမြင့်စွာ မဖြစ်နိုင်၊ ခုနစ်ရက်မျှသာ ဖြစ်လိမ့်မည်၊ ခုနစ်ရက်လွန်လျှင် ကွယ်ပျောက်လိမ့်မည်' ဟူသော ဤစကားကို အလွန်ကောင်းစွာ ဆိုတော်မူပါပေ၏၊ အရှင်ဘုရား ထိုအသံသည် ကွယ်ပျောက်သွားပါပြီ" ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

စစ်မြေပြင်သို့ ရောက်သော ဆင်ပြောင်ကြီးကို မြား
လုံကန်တို့ဖြင့် ထိုးဆွသကဲ့သို့ ကိုယ်နှုတ် နှလုံး မစောင့်
စည်းသော လူတို့သည် သူတပါးတို့ကို နှုတ် လုံကန်ဖြင့်

ဗိုးဆွကုန်၏၊ ရဟန်းသည် သူတပါးတို့ ပြောဆိုအပ်သော ကြမ်းတမ်းသောစကားကို ကြားရသောကြောင့် ဒေါသစိတ် မရှိပဲ သည်းခံရာ၏။

၉–ဥပသေန သုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဝင်္ဂန္တ ပုဏ္ဏားဏ်သား အရှင်ဥပသေနအား တယောက်တည်း ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်သို့ ကိန်းအောင်းစဉ် 'ငါသည် အရတော်ပေစွ၊ ငါသည် ကောင်းစွာ ရအပ်ပေစွ၊ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ၏ဆရာပေတည်း။ ငါသည် လူ့ဘောင်မှ ထွက်ခဲ့၍ ကောင်းစွာ ဟောအပ်သော ဓမ္မဝိနယ သာသနာတော်၌ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်၏။ ငါ၏ သီတင်းသုံးဖော် တို့သည်လည်း သီလရှိကုန်၏။ ကောင်းသော သဘောရှိကုန်၏။ ငါသည် သီလသို့၌ ဖြည့်ကျင့်ရသူလည်း ဖြစ်၏။ ငါသည် ကောင်းစွာ တည်ကြည်၍ မပြန့်လွင့်သော စိတ်ရှိသူလည်း ဖြစ်၏။ ငါသည် အာသဝေါ ကုန်ခန်းသော ရဟန္တာလည်းဖြစ်၏။ ငါသည် ကြီးသော တန်ခိုး အာနုဘော်ရှိသူလည်း ဖြစ်၏။ ငါ့အား အသက်ရှင်ခြင်းသည်ငင်း သေရခြင်းသည်ငင်း ကောင်း၏' ဟု ဤသို့ စိတ်အကြံဖြစ်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝင်္ဂန္တ ပုဏ္ဏားဏ်သား အရှင်ဥပသေန၏ စိတ်အကြံကို မိမိ စိတ်ဖြင့် ပိုင်းခြားသိ၍ ထိုသိသော အချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏–

အကြင် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ကို ရှိနေဆဲအသက်သည်လည်း မနှိပ်စက်နိုင်။ အကြင် ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်သည် သေခါနီး

အခါ၌လည်း မစိုးရိမ်။ နိဗ္ဗာန်ကို မြင်ပြီးသော ပညာရှိသော ထိုရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်သည် စိုးရိမ်သူတို့အလယ်၌ မစိုးရိမ်ရတော့ပေ။

ဘဝတဏှာ ပြတ်တောက်ပြီး၍ ငြိမ်သက်သော စိတ်ရှိသူ ရဟန်းအား ဇာတိတည်းဟူသော သံသရာသည် ကုန်ခဲ့ပြီ၊ ထိုရဟန်းအား တဖန် ဘဝအသစ် မရှိတော့ပြီ။

၁၀—သာရိပုတ္တဥပသမသုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတြာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ မနီးမဝေးအရပ်၌ မိမိ၏ ကိလေသာငြိမ်းအေးမှုကို ဆင်ခြင်လျက် ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာ ထားပြီး လျှင် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေ၏။

မိမိ၏ ကိလေသာ ငြိမ်းအေးခြင်းကိုဆင်ခြင်လျက် မနီးမဝေး၌ ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာ ထားပြီးလျှင် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေသော အရှင်သာရိပုတြာကို မြင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

ငြိမ်းအေး ငြိမ်သက်သော စိတ်ရှိ၍ ဘဝတဏှာ ပြတ်ပြီးသော ရဟန်းအား ဇာတိတည်းဟူသော သံသရာသည် ကုန်ခဲ့ပြီ။ ထိုရဟန်းသည် မာရ်၏ အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်လေတော့၏။

၅။ ကောသလဝဂ်

၁—ပိယတရသုတ်

အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်။

အခါတပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ပသေနဒီ ကောသလမင်းသည် မလ္လိကာမိဖုရားနှင့်အတူ မြတ်သော ပြာသာဒ်ထက်၌ တည်နေ၏။ ထိုအခါ ပသေနဒီ ကောသလမင်းသည် မလ္လိကာမိဖုရားအား "မလ္လိကာ၊ သင့်အားမိမိထက် ချစ်မြတ်နိုးသူ တစုံတယောက် ရှိသေးသလော" ဟု ပြောဆို၏။

"မင်းကြီး၊ ငါ့အား မိမိထက် ချစ်မြတ်နိုးသူ တစုံတယောက်မျှ မရှိပါ။ မင်းကြီး၊ အရှင်မင်းကြီးအားမူ မိမိထက် ချစ်မြတ်နိုးသူ တစုံတယောက် ရှိပါသေးသလော"ဟု မေး၏။

"မလ္လိကာ၊ ငါ့အားလည်း မိမိထက် ချစ်မြတ်နိုးသူ တစုံတယောက်မျှ မရှိ"

ထို့နောက် ပသေနဒီ ကောသလမင်းသည် ပြာသာဒ်မှ သက်ဆင်း၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တခုသောအရပ်၌ ထိုင်နေပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား မလ္လိကာမိဖုရားနှင့် မိမိတို့ ပြောဆိုခဲ့သည်တို့ကို ပြန်၍ လျှောက်ကြား၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

အလုံးစုံအရပ်တို့သို့ စိတ်ဖြင့်အစဉ်လျှောက်၍ ရှာဖွေသော်လည်း မိမိထက် ချစ်မြတ်နိုးသူ တစုံတယောက်ကိုမျှ မရနိုင်။ ဤသို့ သူတပါးတို့ထက် မိမိကိုယ်ကို အသီးအခြား ချစ်၏။ ထို့ကြောင့် မိမိ အကျိုးစီးပွား လိုလားသူသည် သူတပါးကို မညှဉ်းဆဲရာ။

၂—အပ္ပါယုကသုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာသည် ညနေချမ်းအခါ တယောက်တည်း ကိန်းအောင်းရာမှ ထလျက် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကိုရှိခိုးလျက် တခုသောအရပ်၌ ထိုင်နေပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား "အရှင်ဘုရား၊ အံ့သြဘွယ်ရှိပါပေစွ။ အရှင်ဘုရား၊ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်ပါပေစွ။ အရှင်ဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား၏ မယ်တော်သည် အလွန်နည်းသော အသက်ရှိ၏။ မြတ်စွာဘုရား မွေးဖွားပြီးနောက် ခုနစ်ရက်မြောက်၌ ကွယ်လွန်၍ တုသိတာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်ပါ၏" ဟု လျှောက်၏။

"အာနန္ဒာ၊ဟုတ်ပေ၏။အာနန္ဒာ၊ဘုရားလောင်း မယ်တော်တို့သည် နည်းသောအသက်ရှိကုန်၏။ ဘုရားလောင်းကို ဖွားမြင်ပြီးနောက် ခုနစ်ရက်မြောက်၌ ကွယ်လွန်ကြ၍ တုသိတာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်ကြရကုန်၏" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

> အကြင် သတ္တဝါတို့သည် ဖြစ်ဆဲ ဖြစ်ကုန်၏။ အကြင် သတ္တဝါတို့သည်လည်း နောင်ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ ထိုသတ္တဝါ အားလုံးသည် ခန္ဓာကိုယ်ကိုပယ်စွန့်၍သွားကြကုန်လတ္တံ့။ လိမ္မာသူ ပညာရှိသည် ထိုအလုံးစုံ ပျက်စီးဆုံးရှုံးခြင်းကို သိမြင်၍ ပြင်းထန်သော လုံ့လရှိလျက် မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်ရာ၏။

၃—သုပ္ပဗုဒ္ဓကုဋ္ဌိသုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ သုပ္ပဗုဒ္ဓမည်သော လူနူသည် လူတကာတို့ထက် ဆင်းရဲသူ၊ အထီးကျန်သူ၊ ချို့တဲ့သူ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော ပရိသတ်ခြံရံ၍ တရားဟောလျက် နေတော်မူ၏။

သုပ္ပဗုဒ္ဓလူနူသည် စုဝေးနေသော ထိုလူအပေါင်းကို အဝေးကပင်မြင်၍ 'ဤအရပ်၌ တစုံတခုသော ခဲဘွယ်ကိုငင်း၊ စားသောက်ဖွယ်ကိုငင်း မချွတ်ကေန် ဝေခြမ်းနေဟန်ရှိသည်။ အကယ်၍ ငါသည် ထိုလူအပေါင်းသို့ ချဉ်းကပ်ရမူ ဤအရပ်၌ တစုံတခုသော ခဲဘွယ်ကိုငင်း၊ စားဖွယ်ကိုငင်း ရနိုင်ကောင်းတန်ရာ၏' ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုနောက် သုပ္ပဗုဒ္ဓလူနာသည် လူအပေါင်းရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်လေသော် များစွာသော ပရိသတ်ခြံရံ၍ တရားဟောနေသော မြတ်စွာဘုရားကို မြင်သဖြင့် ‘ဤအရပ်၌ တစုံတခုသော ခဲဘွယ်ကိုဖင်း၊ စားဘွယ်ကိုဖင်း ဝေခြမ်းနေသည် မဟုတ်။ ဤရဟန်းဂေါတမသည် ပရိသတ်၌ တရားဟောနေ၏။ ငါသည်လည်း တရားနာရမူကောင်း၏’ဟု ကြံပြီးလျှင် ထိုအရပ်၌ပင် ‘ငါသည်လည်း တရားနာအံ့’ဟု တခုသောအရပ်၌ ထိုင်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် လူမျိုးစုံပါဝင်သော ပရိသတ်ကို စိတ်တော်ဖြင့် စိတ်ကိုပိုင်းခြားသိ၍ ‘ဤပရိသတ်၌ အဘယ်သူသည် တရားကို သိထိုက်သနည်း’ဟု နှလုံးသွင်းတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုပရိသတ်၌ ထိုင်နေသော သုပ္ပဗုဒ္ဓလူနာကိုမြင်၍ ‘ဤပရိသတ်၌ ဤသုပ္ပဗုဒ္ဓသည် တရားကိုသိခြင်းငှာ ထိုက်၏’ဟု ကြံပြီးလျှင် သုပ္ပဗုဒ္ဓလူနာကို အကြောင်းပြု၍ အစဉ်အတိုင်းသော တရားကို ဟောတော်မူ၏။

ဤအစဉ်အတိုင်းသောတရားစကားဟူသည်အဘယ်နည်း။ ဒါနနှင့်စပ်သောစကား၊ သီလနှင့်စပ်သောစကား၊ နတ်ပြည်နှင့်စပ်သောစကား၊ ကာမဂုဏ်တို့၏ အပြစ်၊ ယုတ်ညံ့ခြင်း၊ ညစ်ညူးခြင်းနှင့်စပ်သောစကား၊ ကာမဂုဏ်တို့မှ ထွက်မြောက်ခြင်း၌ အကျိုးနှင့်စပ်သောစကားတို့တည်း။ ထိုစကားများကို ထင်ရှားပြတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် သုပ္ပဗုဒ္ဓလူနာ၌ ခန့်သောစိတ်၊ နူးညံ့သောစိတ်၊ အပိတ်အပင် နီဝရဏမှ ကင်းသောစိတ်၊ တက်ကြွသောစိတ်၊ ယုံကြည်သောစိတ်ရှိသည်ကို သိတော်မူသောအခါ မြတ်စွာဘုရားတို့၏ ကိုယ်တိုင် ထုတ်ဖော် သိမြင်အပ်သော သာမုက္ကံသိကတရားဒေသနာတော်ဖြစ်သောဆင်းရဲကိုဖင်း၊ ဆင်းရဲဖြစ်ကြောင်းကိုဖင်း၊ ဆင်းရဲချုပ်ရာကိုဖင်း၊ ဆင်းရဲချုပ်ရာသို့ ရောက်ကြောင်း လမ်းစဉ်

ကိုရင်း ပြတော်မူ၏။ မည်းနက်ခြင်းကင်း၍ စင်ကြယ်သော အဝတ်သည် ဆိုးရည်ကို ကောင်းစွာ ခံယူသကဲ့သို့ ဤအတူသာလျှင် သုပ္ပဗုဒ္ဓလူနူအား ထိုနေရာ၌ပင်လျှင် 'ဖြစ်ခြင်းသဘောရှိသော တရားသည် ချုပ်ခြင်းသဘော ရှိ၏' ဟု ကိလေသာ မြူအညစ်အကြေးကင်းသော ဘရားမျက်စိသည် ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်၏။

ထို့နောက် သုပ္ပဗုဒ္ဓလူနူသည် တရားသို့ ရောက်ပြီးသည်ဖြစ်၍၊ တရားကိုသိပြီးသည်ဖြစ်၍၊ တရားသို့သက်ဝင်ပြီးသည်ဖြစ်၍၊ ယုံမှားခြင်းကို ကူးမြောက်ပြီးသည်ဖြစ်၍၊ တွေးတောခြင်း ကင်းပြီးသည်ဖြစ်၍၊ မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာ၌ ရဲရင့်ခြင်းသို့ ရောက်ပြီးသည်ဖြစ်၍၊ သူတပါးကို အားထား၍ယုံကြည်သည် မဟုတ်ပဲ ကိုယ်တိုင်ပင် သိမြင်ပြီးဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားမှတပါး ယုံကြည်ကိုးစားထိုက်သူ မရှိရကား နေရာမှထကာ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တခုသောအရပ်၌ ထိုင်နေပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားကို

"အရှင်ဘုရား၊ အလွန် နှစ်သက်ဖွယ်ရှိပါပေ၏။ အရှင်ဘုရား၊ အလွန်နှစ်သက်ဖွယ်ရှိပါပေ၏။အရှင်ဘုရား၊ဥပမာအားဖြင့်မှောက်ထားသောဝတ္ထုကို လှန်ဘိသကဲ့သို့ရင်း၊ဖုံးလွှမ်းအပ်သောဝတ္ထုကို ဖွင့်လှစ်ဘိသကဲ့သို့ရင်း၊ မျက်စိလည်သောသူအား လမ်းမှန်ကို ပြောကြားဘိသကဲ့သို့ရင်း၊ အမိုက်မှောင်၌ ဆီမီးတန်ဆောင်ကို ညှိထွန်းသကဲ့သို့ရင်း ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် တရားတော်ကိုပြတော်မူပါပေ၏။ အရှင်ဘုရား၊ အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားကိုရင်း၊ တရားတော်ကိုရင်း၊ ရဟန်းသံဃာကိုရင်း ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်အကျွန်ုပ်ကို ယနေ့မှစ၍အသက်ထက်ဆုံး ဘုရား တရား

သံဃာတော်ကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သူဟု မှတ်တော်မူပါ''ဟူ၍ လျှောက်၏။

ထို့နောက် သုပ္ပဗုဒ္ဓလူနာသည် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အရိုအသေပြုကာ ဖဲသွားလေ၏။ ထို့နောက် ဖဲသွား၍ မကြာသေး သော သုပ္ပဗုဒ္ဓလူနာကို နို့စို့နွားငယ်ရှိသော နွားမသည် ဝှေ့၍ သတ်လေ၏။

ထိုအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တခုသောအရပ်၌ထိုင်နေ ကြကုန်ပြီးသော် ''မြတ်စွာဘုရား၊ တရားစကားဖြင့် အကျိုးစီး ပွားကို ကောင်းစွာပြလျက် ဆောက်တည်စေကာ ထက်သန်ရွှင် လန်းစေအပ်သော သုပ္ပဗုဒ္ဓလူနာသည် ကွယ်လွန်ပါပြီ။ ထိုသုပ္ပဗုဒ္ဓ လူနာ၏ လားရာဂတိကား အဘယ်ပါနည်း။ တမလွန်ဘဝကား အဘယ်ပါနည်း''ဟု လျှောက်ကုန်၏။

''ရဟန်းတို့၊ သုပ္ပဗုဒ္ဓလူနာသည် ပညာရှိ၏။ တရားအားလျော် သောအကျင့်ကို ထိုးထွင်း၍သိ၏။ တရားတည်းဟူသောအကြောင်း ကြောင့် ငါဘုရားကို မပင်ပန်းစေ။ ရဟန်းတို့၊ သုပ္ပဗုဒ္ဓလူနာသည် သံယောဇဉ်သုံးပါးတို့၏ကုန်ခြင်းကြောင့်ဖရိုဖရဲပျက်စီးကျရောက် ခြင်း သဘောမရှိသော၊ ကိန်းသေမြဲသောအထက်မဂ်သုံးပါးလျှင် လည်းလျောင်းရာရှိသော သောတာပန်ဖြစ်၏''ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် ရဟန်းတပါးသည် မြတ်စွာဘုရားကို ''အရှင်ဘုရား၊ သုပ္ပဗုဒ္ဓလူနာသည် လူတကာတို့ထက် ဆင်းရဲရခြင်း၊ အထီးကျန်ရခြင်း၊ ချို့တဲ့ရခြင်းအကြောင်းကားအဘယ်ပါနည်း။ အထောက်အပံ့ကား အဘယ်ပါနည်း''ဟု လျှောက်၏။

''ရဟန်းတို့၊ ရှေး၌ဖြစ်ဖူးသည်ကား သုပ္ပဗုဒ္ဓလူနာသည် ဤရာဇ ဂြိုဟ်ပြည်၌ပင် သူဌေးသားဖြစ်ဖူး၏။ ထိုသူဌေးသားသည်ဥယျာဉ်

သို့ ထွက်လတ်သော် ရာဇဂြိုဟ်မြို့သို့ ဆွမ်းခံဝင်သော တ[redacted]သိခ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကိုမြင်၍ 'ဤသူသည် အဘယ်သူနည်း။ လူနူသည် လူနူအဝတ်ဖြင့် လှည့်လည်၏' ဟု ကြံစည်ပြီးလျှင် တံထွေးထွေး ကာ အရိုအသေမပြုပဲ ဖဲသွား၏။ ထိုသူဌေးသားသည် ထိုကံ၏ အကျိုးကြောင့် အနှစ်အရာ အနှစ်အထောင် အနှစ်အသောင်းတို့ ပတ်လုံး ငရဲ၌ ကျရောက်၏။ ထိုကံ၏အကျိုးကြွင်းကြောင့်ပင်လျှင် ဤရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ လူတကာတို့ထက် ဆင်းရဲသော၊ အထီးကျန် သော၊ချို့တဲ့သော လူနူဖြစ်၏။

"ထိုလူနူသည် မြတ်စွာဘုရား ဟောအပ်သော သုတ် အဘိဓမ္မာ ဝိနည်းကို မှီငြမ်းပြု၍ ယုံကြည်မှု သဒ္ဓါကို ဆောက်တည်သော ကြောင့် စောင့်ထိန်းမှု သီလကို၊ အကြားအမြင် သုတကို၊ စွန့်ကြဲမှု စာဂကို၊ပညာကို ဆောက်တည်သောကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်ပျက်စီး၍ သေသည်မှ နောက်၌ ကောင်းသောလားရာဖြစ်သော တာဝတိံသာနတ်တို့၏ အပေါင်းအဖော်ဖြစ်သော နတ်ပြည်သို့ရောက်၏။ ထိုသုပ္ပဗုဒ္ဓလူနူသည် ထိုတာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ အဆင်းဖြင့်၎င်း၊ အခြံအရံဖြင့်၎င်း တပါးသောနတ်တို့ထက် လွန်၍တင့်တယ်၏" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

မျက်စိအမြင်ရှိသူသည် လုံ့လဝိရိယရှိလတ်သော် မညီ ညွတ်သောအရပ်တို့ကို ရှောင်ကြဉ်သကဲ့သို့ ဤအတူ သတ္တ လောက၌ ပညာရှိသောသူသည် မကောင်းမှုတို့ကို ကြဉ် ရှောင်ရာ၏။

၄။ ကုမာရကသုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ များစွာသော သူငယ်တို့သည် သာဝတ္ထိပြည်နှင့်ဇေတဝန်ကျောင်းတော်အကြား၌ ငါးဖမ်းနေကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည်နံနက်အချိန်၌သင်္ကန်းကိုပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူဆောင်လျက် သာဝတ္ထိပြည်သို့ဆွမ်းခံဝင်တော်မူ၏။မြတ်စွာဘုရားသည်သာဝတ္ထိပြည်နှင့်ဇေတဝန်ကျောင်းတော်အကြား၌ ငါးဖမ်းနေကြကုန်သော များစွာသော သူငယ်တို့ကို မြင်၍ သူငယ်တို့ထံသို့ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင်သူငယ်တို့ကို"သူငယ်တို့၊သင်တို့သည် ဆင်းရဲကို မနှစ်သက်ကြမူ၍ ဆင်းရဲမှ ကြောက်ကြကုန်၏လော"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

"မှန်ပါသည် အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့သည် ဆင်းရဲကို မနှစ်သက်ကြမူ၍ ဆင်းရဲမှ ကြောက်ကြပါကုန်၏"ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

> သင်တို့သည် အကယ်၍ ဆင်းရဲမှ ကြောက်ကြကုန်မူ၊ဆင်းရဲကို မနှစ်သက်ကြကုန်မူ မျက်မှောက်၌ဖြစ်စေ မျက်ကွယ်၌ဖြစ်စေ မကောင်းမှုကို မပြုကြကုန်လင့်။ သင်တို့သည် ယုတ်မာသော မကောင်းမှုကံကို ယခုလည်းပြု နောင်နောင်လည်းပြုမည်ဖြစ်ကြမူ ဖဲရှောင် ထွက်ပြေးကုန်သော်လည်း သင်တို့အား ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်မှု မရှိနိုင်။

၅–ဥပေါသထသုတ်

အခါတပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ပုဗ္ဗာရုံကျောင်း မိဂါရမာတာ ဝိသာခါ၏ ပြာသာဒ်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဥပုသ်နေ့၌ ရဟန်းသံဃာ ခြံရံလျက် နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာသည် ညဥ့်နက်သည်ဖြစ်၍ ပဌမယံလွန်လတ်သော် နေရာမှထကာ လက်ဝဲတဖက် ပခုံးထက်၌ ကောသီကို စမွယ်တင်၍ မြတ်စွာဘုရားရှိရာသို့ လက်အုပ်ချီလျက် ဤစကားကို လျှောက်၏“အရှင်ဘုရား၊ညဥ့်နက်ပါပြီ။ ပဌမယံလွန်ပါပြီ။ရဟန်းသံဃာသည် ထိုင်နေရသည်မှာ ကြာမြင့်ပါပြီ။ အရှင်ဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ပါတိမောက်ကို ပြတော်မူပါ”ဟု လျှောက်သော် မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေတော်မူ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း အရှင်အာနန္ဒာသည် “မဇ္ဈိမယံ လွန်ပါပြီ”ဟု လျှောက်၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေတော်မူ၏။

သုံးကြိမ်မြောက်လည်း အရှင်အာနန္ဒာသည် “အရှင်ဘုရား၊ ညဥ့်နက်ပါပြီ။ပစ္ဆိမယံလွန်၍ နှစ်သက်ဖွယ် မျက်နှာကဲ့သို့ အရုဏ်တက်ပါပြီ။ ရဟန်းသံဃာသည် ထိုင်နေရသည်မှာ ကြာမြင့်လှပါပြီ။အရှင်ဘုရား၊မြတ်စွာဘုရားသည်ရဟန်းတို့အား ပါတိမောက်ကို ပြတော်မူပါ”ဟုလျှောက်ထား၏။

“အာနန္ဒာ၊ ပရိသတ် မစင်ကြယ်သေး”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ‘မြတ်စွာဘုရားက အဘယ်သူကိုရည်၍ အာနန္ဒာ ပရိသတ် မစင်ကြယ်သေးဟု မိန့်တော်မူသနည်း’ ဟု အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်အား အကြံဖြစ်၏။ ထိုနောက်အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်

သည် အလုံးစုံပါဝင်သော ရဟန်းအပေါင်း၏စိတ်ကို မိမိစိတ်ဖြင့် ပိုင်းခြား၍ နှလုံးသွင်းတော်မူ၏။ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် ယုတ်ညံ့သော အကျင့်ရှိသော မစင်ကြွယ်သည်ဖြစ်၍ ယုံမှားတွေးတောဖွယ် အကျင့်ရှိသောအမှုကိုဖုံးကွယ်သော၊ ရဟန်းမဟုတ်ပဲ ရဟန်းဟု ဝန်ခံသော၊ မြတ်သောအကျင့်ကို မကျင့်ပဲ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်၏ဟု ဝန်ခံသော၊ အတွင်းပုပ်သော ကိလေသာ မိုးစွတ်သော၊ အမှိုက်သဖွယ်ဖြစ်သော ရဟန်းသံဃာအလယ်၌ ထိုင်နေသော ထို ဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်ကိုမြင်၍ နေရာမှထပြီးလျှင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်လျက် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို "ငါ့ရှင် ထလော့။ မြတ်စွာဘုရားသည် သင့်ကိုမြင်တော်မူ၏။ သင့်အား ရဟန်းတို့နှင့် အတူတကွ ပေါင်းသင်းမှုမရှိ"ဟု ဆိုသော်လည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။

သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။

ထိုအခါ အရှင်မဟာ မောဂ္ဂလာန်သည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို လက်မောင်း၌ကိုင်လျက် တံခါးမုခ်ပြင်ဖက်သို့ ဆွဲထုတ်ပြီးလျှင် တံခါးပိတ်ကာ မင်းတုတ်လျှို၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို "အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်သည် ထိုရဟန်းကို ထွက်သွားစေပါပြီ။ ပရိသတ် စင်ကြယ်ပါပြီ။ အရှင်ဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ပါတိမောက်ကို ပြတော်မူပါ"ဟု လျှောက်ထား၏။

"မောဂ္ဂလာန်၊ အံ့သြဖွယ်ရှိပေစွ။ မောဂ္ဂလာန်၊ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်ပေစွ။ ထို အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ားသည် လက်မောင်းကို ကိုင်ထုတ်ရသည့်တိုင်အောင် ဆိုင်းငံ့နေဘိသေး၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုနောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို မိန့်တော်မူ၏။ "ရဟန်းတို့၊ ယခုအခါ သင်တို့သာ ဥပုသ်ပြုကြကုန်လော့။ ပါတိမောက် ပြကြကုန်လော့။ ရဟန်းတို့၊ ယနေ့မှ အစပြု၍ ငါသည် ဥပုသ် မပြုတော့အံ့။ ပါတိမောက် မပြတော့အံ့။ ရဟန်းတို့၊ မစင်ကြယ်သော ပရိသတ်၌ မြတ်စွာဘုရား ဥပုသ်ပြုခြင်း၊ ပါတိမောက်ပြခြင်းသည် အကြောင်းမဟုတ်။ အခွင့်မဟုတ်။

သမုဒ္ဒရာ၏ အံ့ဖွယ်ရှစ်ပါး

"ရဟန်းတို့၊မဟာသမုဒ္ဒရာ၌အံ့သြဘွယ်သော၊ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်သော သဘောတို့သည်ဤရှစ်ပါးတို့တည်း။ယင်းအံ့ဘွယ်ဖြစ်သော၊မဖြစ်ဖူးမြဲဖြစ်သော သဘောတို့ကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ အသုရာတို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အလွန် မွေ့လျော်ကုန်၏။ အဘယ် ရှစ်ပါးတို့နည်း ဟူမူ

"၁။ ရဟန်းတို့၊ မဟာသမုဒ္ဒရာသည် အစ၌ ကမ်းပါးစောက်မရှိမူ၍ အစဉ်အတိုင်း နိမ့်၏။ အစဉ်အတိုင်း ကိုင်း၏။အစဉ်အတိုင်း ရှိုင်း၏။ ရဟန်းတို့၊ ယင်းသည် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ပဌမဖြစ်သော အံ့သြဘွယ်ဖြစ်သော၊ မဖြစ်ဘူးမြဲ ဖြစ်သော သဘောတည်း။

"၂။ ရဟန်းတို့၊ နောက်တမျိုးကား မဟာသမုဒ္ဒရာသည်တည်တံ့သော သဘောရှိ၏။ ကမ်းကို မလွန်။ ရဟန်းတို့ ယင်းသည်လည်း မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ ဒုတိယ အံ့သြဘွယ်ဖြစ်သော၊ မဖြစ်ဖူးမြဲဖြစ်သော သဘောတည်း။

"၃။ ရဟန်းတို့၊နောက်တမျိုးကားမဟာသမုဒ္ဒရာသည်အသေကောင်ပုပ်နှင့် မဆက်ဆံ။ မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အသေကောင်ပုပ် ရှိခဲ့မူ ထိုအသေကောင်ပုပ်ကို ကမ်းသို့ လျင်စွာ ပို့ဆောင်၏။ ကုန်း၌

တင်စေ၏။ ရဟန်းတို့၊ ယင်းသည်လည်း မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ တတိယ အံ့ဩဘွယ် ဖြစ်သော၊ မဖြစ်ဖူးမြဲဖြစ်သော သဘောတည်း။

"၄။ ရဟန်းတို့၊ နောက်တမျိုးကား ဂင်္ဂါမြစ်၊ ယမုနာမြစ်၊ အစိရဝတီမြစ်၊ သရဘူမြစ်၊ မဟီမြစ်ဟူသော မြစ်ကြီးအားလုံးတို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာသို့ ရောက်ခဲ့သော် ရှေးအမည်အနွယ်တို့ကို စွန့်ကုန်၍ မဟာသမုဒ္ဒရာဟူ၍သာ ခေါ်ဝေါ်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့၊ယင်းသည်လည်း မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ စတုတ္ထအံ့ဩဘွယ် ဖြစ်သော၊ မဖြစ်ဖူးမြဲဖြစ်သော သဘောတည်း။

"၅။ ရဟန်းတို့၊နောက်တမျိုးကား လောက၌ မဟာသမုဒ္ဒရာသို့ မြစ်ရေအယဉ်၏ စီးဝင်ခြင်း၊ ကောင်းကင်မှ မိုးရေအယဉ် ရွာချခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ယုတ်လျော့မှု၊ ပြည့်လျှံမှု မထင်ရှား။ ရဟန်းတို့၊ ယင်းသည်လည်း မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ ပဉ္စမအံ့ဩဘွယ်ဖြစ်သော၊ မဖြစ်ဖူးမြဲဖြစ်သော သဘောတည်း။

"၆။ ရဟန်းတို့၊ နောက်တမျိုးကား သမုဒ္ဒရာသည် ငန်သော အရသာတမျိုးတည်းသာ ရှိ၏။ ရဟန်းတို့ ယင်းသည်လည်း မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ ဆဋ္ဌမ အံ့ဩဘွယ် ဖြစ်သော၊ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်သော သဘောတည်း။

"၇။ ရဟန်းတို့၊နောက်တမျိုးကားမဟာသမုဒ္ဒရာသည် ပုလဲ၊ မြ၊ ကြောင်မြက်ရွဲ၊ ခရုသင်း၊ ကျောက်သလင်း၊ သန္တာ၊ ရွှေ၊ ငွေ၊ ပတ္တမြားပြောက် ဟူသော တပါးမက များသော ရတနာ ရှိ၏။ ရဟန်းတို့၊ ယင်းသည်လည်း မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ သတ္တမ အံ့ဩဘွယ် ဖြစ်သော၊ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်သော သဘောတည်း။

"၈။ ရဟန်းတို့၊နောက်တမျိုးကား မဟာသမုဒ္ဒရာသည် တိမိ မည်သောငါး၊တိမိင်္ဂလမည်သောငါး၊ တိမိတိမိင်္ဂလမည်သောငါး၊

အသုရာ၊ နဂါး၊ ဂန္ဓဗ္ဗနတ်ဟူကုန်သော သတ္တဝါကြီးတို့၏ နေရာဖြစ်၏။ မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ ယူဇနာတရာ၊ ယူဇနာနှစ်ရာ၊ ယူဇနာသုံးရာ၊ ယူဇနာလေးရာ၊ ယူဇနာငါးရာ၊ ခန္ဓာကိုယ် အတ္တဘောရှိသော သတ္တဝါတို့သည် ရှိနေကုန်၏။ ရဟန်းတို့၊ ယင်းသည်လည်း မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အဋ္ဌမ အံ့ဩဘွယ်ဖြစ်သော၊ မဖြစ်ဖူးမြဲဖြစ်သော သဘောတည်း။ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ အသုရာတို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အလွန် မွေ့လျော်ကုန်၏။

"ရဟန်းတို့၊ ဤအတူသာလျှင် ဤဓမ္မဝိနယ သာသနာတော်၌ အံ့ဩဘွယ်ဖြစ်သော၊ မဖြစ်ဖူးမြဲဖြစ်သော သဘောတို့သည် ဤရှစ်မျိုးတို့တည်း။ ယင်းသဘောရှစ်မျိုးတို့ကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ ရဟန်းတို့သည် ဤဓမ္မဝိနယ သာသနာတော်၌ အလွန်မွေ့လျော်ကုန်၏။ အဘယ်ရှစ်မျိုးတို့နည်းဟူမူ

"ရဟန်းတို့၊မဟာသမုဒ္ဒရာသည်အစဉ်၌ ကမ်းပါးစောက် မရှိမူ၍ အစဉ်အတိုင်း နိမ့်သကဲ့သို့၊ အစဉ်အတိုင်း ကိုင်းသကဲ့သို့၊ အစဉ်အတိုင်းရှိုင်းသကဲ့သို့ ဤအတူသာလျှင် အစဉ်၌ အရဟတ္တဖိုလ်ကို ထိုးထွင်းမသိမူ၍ ဤဓမ္မဝိနယသာသနာတော်၌ သိက္ခာစဉ် ရှိ၏။ လုပ်ငန်းစဉ် ရှိ၏။ ကျင့်စဉ်ရှိ၏။ ရဟန်းတို့၊ ယင်းသည် ဤဓမ္မဝိနယ သာသနာတော်၌ ပထမ အံ့ဩဘွယ်ဖြစ်သော၊ မဖြစ်ဖူးမြဲဖြစ်သော သဘောတည်း။

"ရဟန်းတို့၊မဟာသမုဒ္ဒရာသည်တည်တံ့သောသဘော၊ ကမ်းကို မလွန်သော သဘောရှိသကဲ့သို့ ဤအတူသာလျှင် ရဟန်းတို့ ငါသည် တပည့်တို့အတွက် ပညတ်ထားသော သိက္ခာပုဒ်ကို ငါ၏တပည့်တို့သည် အသက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်မျှလည်း မကျူးကျော်ကုန်။ ရဟန်းတို့၊ ယင်းသည်လည်း ဤဓမ္မဝိနယ

သာသနာတော်၌ ဒုတိယ အံ့ဩဘွယ်ဖြစ်သော၊ မဖြစ်ဖူးမြဲဖြစ်သော သဘောတည်း။

"ရဟန်းတို့၊ မဟာသမုဒ္ဒရာသည် အသေကောင်ပုပ်နှင့် မဆက်ဆံ။ မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အသေကောင်ပုပ်ရှိခဲ့မူ ထိုအသေကောင်ပုပ်ကို ကမ်းသို့ လျင်စွာပို့ဆောင်၍ ကုန်း၌တင်စေသကဲ့သို့ ဤအတူသာလျှင် သီလမရှိသော၊ ယုတ်ညံ့သော သဘောရှိသော၊ မစင်ကြယ်သော၊ တွေးတောဖွယ် အကျင့်ရှိသော၊ အမှုကိုဖုံးကွယ်သော၊ ရဟန်းမဟုတ်ပဲ ရဟန်းဟုဝန်ခံသော၊ မြတ်သောအကျင့်ကို မကျင့်ဘဲ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်၏ဟု ဝန်ခံသော၊ အတွင်းပုပ်သော ကိလေသာမိုးစွတ်သော၊ အမှိုက်သဖွယ်ဖြစ်သော ဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်နှင့် သံဃာသည် မဆက်ဆံ။ စင်စစ်မူကား စည်းဝေး၍ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို လျင်စွာနှင်ထုတ်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ရဟန်းသံဃာအလယ်၌ ထိုင်နေစေကာမူ သံဃာမှ ဝေးသည်သာတည်း။ သံဃာသည်လည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှ ဝေးသည်သာတည်း။ ရဟန်းတို့၊ ယင်းသည်လည်း ဤဓမ္မဝိနယ သာသနာတော်၌ တတိယ အံ့ဩဘွယ်ဖြစ်သော၊ မဖြစ်ဖူးမြဲဖြစ်သော သဘောတည်း။

"ရဟန်းတို့၊ ဂင်္ဂါမြစ်၊ ယမုနာမြစ်၊ အစိရဝတီမြစ်၊ သရဘူမြစ်၊ မဟီမြစ်ဟူသော မြစ်ကြီးအားလုံးတို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာသို့ရောက်ခဲ့သော် ရှေးအမည်အနွယ်တို့ကို စွန့်ကုန်၍ မဟာသမုဒ္ဒရာ ဟူ၍သာ ခေါ်ဝေါ်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သကဲ့သို့ ဤအတူသာလျှင် ရဟန်းတို့၊ မင်းမျိုး၊ ပုဏ္ဏားမျိုး၊ ကုန်သည်မျိုး၊ သူဆင်းရဲမျိုးဟူသော အမျိုးလေးပါးတို့သည် လူ့ဘောင်မှခွါ၍ မြတ်စွာဘုရားဟောကြားအပ်သော ဤဓမ္မဝိနယ သာသနာတော်၌ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သော် ရှေးဖြစ်သော အမည်အနွယ်တို့ကို စွန့်ကုန်၍ သာကီဝင်မင်းသား ရဟန်းတို့ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ခြင်းသို့

ရောက်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့၊ ယင်းသည်လည်း ဤဓမ္မဝိနယသာသနာ တော်၌ စတုတ္ထ အံ့သြဘွယ်ဖြစ်သော၊ မဖြစ်ဖူးမြဲဖြစ်သော သဘော တည်း။

"ရဟန်းတို့၊ လောက၌ မဟာသမုဒ္ဒရာသို့ မြစ်ရေအယဉ်၏ စီး ဝင်ခြင်း၊ ကောင်းကင်မှ မိုးရေအယဉ် ရွာချခြင်းကြောင့် မဟာ သမုဒ္ဒရာ၏ ယုတ်လျော့မှု၊ ပြည့်လျှံမှု မထင်ရှားသကဲ့သို့ ဤအတူ သာလျှင် များစွာသော ရဟန်းတို့သည် ခန္ဓာမကြွင်းကျန်သော နိဗ္ဗာနဓာတ်ဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုကုန်၏။ ယင်းပရိနိဗ္ဗာန် ပြုခြင်း ကြောင့် နိဗ္ဗာန်၌ ယုတ်လျော့မှု၊ ပြည့်လျှံမှုတို့သည် မထင်ရှား။ ရဟန်းတို့၊ ယင်းသည်လည်း ဤဓမ္မဝိနယ သာသနာတော်၌ ပဉ္စမ အံ့သြဘွယ်ဖြစ်သော၊ မဖြစ်ဖူးမြဲဖြစ်သော သဘောတည်း။

"ရဟန်းတို့၊မဟာသမုဒ္ဒရာသည်ငန်သောအရသာတမျိုးတည်း သာ ရှိသကဲ့သို့ ဤအတူသာလျှင် ဤဓမ္မဝိနယ သာသနာတော်၌ ကိလေသာမှလွတ်မြောက်မှု အရသာ တမျိုးတည်းသာ ရှိ၏။ ရဟန်းတို့၊ ယင်းသည်လည်း ဤဓမ္မဝိနယ သာသနာတော်၌ ဆဋ္ဌမ အံ့သြဘွယ်ဖြစ်သော၊ မဖြစ်ဖူးမြဲဖြစ်သော သဘောတည်း။

"ရဟန်းတို့၊ မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ များသော ပုလဲ၊ မြ၊ ကြောင် မျက်ရွဲ၊ ခရုသင်း၊ ကျောက်သလင်း၊ သန္တာ၊ ငွေ၊ ရွှေ၊ ပတ္တမြားနီ၊ ပတ္တမြားပြောက်ဟူသော၊ဘပါးမက များသော ရတနာရှိသကဲ့သို့ ဤအတူ ဤဓမ္မဝိနယ သာသနာတော်၌ သတိပဋ္ဌာန်လေးပါး၊ သမ္မပ္ပဓာန်လေးပါး၊ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါး၊ဣန္ဒြေငါးပါး၊ဗောဇ္ဈင်ခုနစ် ပါး၊ အရိယမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဟူသော ဘပါးမက များသော ရတနာ ရှိ၏။ ရဟန်းတို့ ယင်းသည်လည်း ဤဓမ္မဝိနယ သာသနာတော်၌ သတ္တမ အံ့သြဘွယ်ဖြစ်သော၊ မဖြစ်ဖူးမြဲဖြစ်သော သဘောတည်း။

ရဟန်းတို့၊ မဟာသမုဒ္ဒရာသည် တိမိငါး၊ တိမိင်္ဂလငါး၊ တိမိ တိမိင်္ဂလငါး၊ အသုရာနတ်၊ နဂါး၊ ဂန္ဓဗ္ဗနတ်ဟူသော သတ္တဝါတို့၏ နေရာဖြစ်၍ ယူဇနာတရာ၊ နှစ်ရာ၊ သုံးရာ၊ လေးရာ၊ ငါးရာ အတ္တဘောရှိသော သတ္တဝါတို့ရှိကုန်သကဲ့သို့ ဤအတူသာလျှင် ဤ ဓမ္မဝိနယ သာသနာတော်၌ သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်၊ သောတာပတ္တိဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုရန် ကျင့်သောပုဂ္ဂိုလ်၊ သကဒါဂါမိပုဂ္ဂိုလ်၊ သကဒါဂါမိဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုရန် ကျင့်သောပုဂ္ဂိုလ်၊ အနာဂါမိပုဂ္ဂိုလ်၊ အနာဂါမိဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုရန် ကျင့်သော ပုဂ္ဂိုလ်၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်၊ အရဟတ္တ ဖိုလ်အကျိုးငှာ ကျင့်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ဟူသော မြတ်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ နေရာဖြစ်၏။

"ရဟန်းတို့၊ယင်းသည်လည်း ဤဓမ္မဝိနယသာသာသနာတော်၌ ဆင္မမ အံ့ဩဘွယ်ဖြစ်သော၊ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်သော သဘောတည်း။

"ရဟန်းတို့၊ ဤဓမ္မဝိနယသာသနာတော်၌အံ့ဩဘွယ်ဖြစ်သော၊ မဖြစ်ဖူးမြဲဖြစ်သော ဤရှစ်ပါးသော သဘောတို့ကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ ရဟန်းတို့သည် ဤဓမ္မဝိနယသာသနာတော်၌ အလွန်မွေ့လျော်ကုန်၏" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသောအခါ၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

အာပတ်ကို ဖုံးလွှမ်းသူကို ကိလေသာမိုး စွတ်၏။
အာပတ်ကို ဖွင့်လှစ် ဖော်ပြသူကို ကိလေသာမိုး မစွတ်။
ထို့ကြောင့် ဖုံးလွှမ်းမှုကို ဖွင့်လှစ်ဖော်ပြကုန်လော့။ ဤသို့ ဖွင့်လှစ် ဖော်ပြသည်ရှိသော် ထိုသူကို ကိလေသာမိုး မစွတ်နိုင်ပေ။

၆—သောဏသုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အရှင်မဟာကစ္စည်းသည် အဝန္တီတိုင်း ကုရရဃရမြို့ ပဝတ္တတောင်၌ နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ကုဋေထိုက်သော၊ နားတန်ဆာကို ဝတ်ဆင်သော၊ သောဏမည်သော ဥပါသကာသည် အရှင်မဟာကစ္စည်း၏ အလုပ်အကျွေး ဖြစ်၏။

ထိုအခါ သောဏမည်သော ဥပါသကာအား ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်လျက် တယောက်တည်းနေစဉ် 'အရှင်မဟာကစ္စည်း ဟောတော်မူတိုင်းသော တရားတော်ကို လူ့ဘောင်၌နေသူသည် စင်စစ်ပြည့်စုံစင်ကြယ်၍ ခရုသင်း ပွတ်သစ်နှင့်တူသော ဤ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်ခြင်းငှာ မလွယ်ကူချေ။ ငါသည် ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ပယ်ပြီးလျှင် ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်ရုံ၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ဝင်ရောက်ရမူ ကောင်းလေစွ'ဟု ဤသို့ စိတ်အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုနောက် သောဏမည်သော ဥပါသကာသည် အရှင်မဟာကစ္စည်းထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးကာ တခုသောအရပ်၌ ထိုင်နေပြီးသော် အရှင်မဟာကစ္စည်းအား "အရှင်ဘုရား၊ အရှင်မဟာကစ္စည်းသည် တပည့်တော်ကို ရှင်ရဟန်း ပြုတော်မူပါ" ဟုလျှောက်၏။

ဤသို့လျှောက်လတ်သော် အရှင်မဟာကစ္စည်းသည် သောဏဥပါသကာကို "သောဏ၊ အသက်ထက်ဆုံး တထပ်တည်းသာ စားရသော၊ တယောက်တည်းသာ အိပ်ရသော မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်ခြင်းသည် ခဲယဉ်းလှ၏။ သောဏတိုက်တွန်း၏။ သင်သည် ထိုလူ့ဘောင်၌သာလျှင် လူအဖြစ်နှင့် အခါအားလျော်စွာ တထပ်

တည်းသာစားရ၊ တယောက်တည်းသာ အိပ်ရသော၊ ဘုရားရှင်တို့ အဆုံးအမဟု ဆိုအပ်သော မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်လော့”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ သောဏဥပါသကာ၏ ရဟန်းပြုအံ့ဟု အားထုတ်ခြင်းသည် ငြိမ်းလေ၏။

နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် လျှောက်သောအခါ အရှင် မဟာကစ္စည်းသည် ကုဋေထိုက်သော၊ နားတန်ဆာကို ဝတ်ဆင်သော သောဏဥပါသကာကို ရှင်ပြုပေးလေ၏။ ထိုအခါ၌ အဝန္တိတိုင်း ဒက္ခိဏာပထဇနပုဒ်သည် ရဟန်းနည်းပါး၏။ ထိုအခါ၌ အရှင်မဟာကစ္စည်းသည် သုံးနှစ်လွန်သဖြင့် ငြိုငြင်ပင်ပန်းစွာ ထိုထိုအရပ်မှ တကျိပ်အစုရှိသော ရဟန်းအပေါင်းကိုစည်းဝေးစေပြီးလျှင် အရှင်သောဏကို ပဉ္စင်းခံပေး၏။

ထိုအခါ အရှင်သောဏမထေရ်အား ဝါကျွတ်၍ ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်သို့ကပ်လျက် တယောက်တည်းနေစဉ်‘ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့သဘောရှိသော ရူပကာယ ကျေးဇူး၊ ဤသို့သဘောရှိသော မေ့ကာယကျေးဇူး ရှိတော်မူ၏ဟု ငါသည် ကြားဘူးရုံသာတည်း။ ငါသည် မျက်မှောက်ထင်ထင် မမြင်ရဘူးပေ။အကယ်၍ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် ငါ့ကို ခွင့်ပြုငြားအံ့။ငါသည် ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော၊ ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသောထိုမြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ခြင်းငှာ သွားလို၏’ဟု စိတ်အကြံ ဖြစ်၏။

ထို့နောက် အရှင်သောဏမထေရ်သည် ညနေ ချမ်း အ ခါ တယောက်တည်းကိန်းအောင်းရာမှ ထလျက် အရှင်မဟာကစ္စည်း ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် တခုသောအရပ်၌ ထိုင်ပြီးသော် အရှင်မဟာကစ္စည်းကို “အရှင်ဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် သွားလို၏ဟု ဤသို့စိတ်အကြံဖြစ်ပါသည်”ဟု လျှောက်၏။

"သောတာ၊ ကောင်းပေစွ၊ ကောင်းပေစွ။ သောတာ သင်သည် ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော၊ ကိုယ်တိုင် မှန်ကန်စွာသိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် သွားလော့။ သောတာ၊ သင်သည် ကြည်ညိုဘွယ်ပသာဒနီယဂုဏ်ကိုဆောင်လျက် ငြိမ်သက်သောဣန္ဒြေ၊ ငြိမ်းအေးသောစိတ်ရှိသော အလွန်အကဲ ဆုံးမခြင်း၊ အလွန်အကဲ ငြိမ်းအေးခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ ကိုယ်အမူအရာ ယဉ်ကျေးသော၊ နှုတ်အမူအရာကို စောင့်ရှောက်သော မနိန္ဒြေကို စောင့်စည်းတော်မူသော၊ ဆင်ပြောင်ကြီးသဖွယ်ဖြစ်သော ထိုမြတ်စွာဘုရားကိုဖူးမြော်ရလတ္တံ့။ ဖူးမြော်ပြီး၍ 'အရှင်ဘုရား၊ အကျွန်ုပ်၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဖြစ်သော အရှင်မဟာကစ္စည်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးခေါင်းဖြင့် ရှိခိုးလိုက်ပါ၏။ အနာမရှိခြင်း၊ ဆင်းရဲကင်းခြင်း၊ လျင်စွာ ထကြွနိုင်သော ခွန်အားရှိခြင်း၊ ချမ်းသာစွာ နေရခြင်းကိုလည်း မေးလျှောက်လိုက်ပါ၏'ဟု ငါ၏ စကားဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးခေါင်းဖြင့် ရှိခိုးလေလော့။ အနာမရှိခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်းကင်းခြင်း၊ လျင်စွာထကြွနိုင်သော ခွန်အားရှိခြင်း၊ ချမ်းသာစွာ နေရခြင်းကိုလည်း မေးလျှောက်လေလော့"ဟု မိန့်ဆို၏။

"အရှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ"

အရှင်သောတာသည် အရှင်မဟာကစ္စည်း ပြောဆိုသောစကားကို အလွန် နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်၍ နေရာမှထလျက် အရှင်မဟာကစ္စည်းကို ရှိခိုး၍ အရိုအသေပြုကာ ကျောင်းအိပ်ရာနေရာကိုသိမ်းဆည်းပြီးလျှင် သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူဆောင်လျက် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဒေသစာရီ ဖဲသွားလေ၏။ အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီလှည့်လည်သတ်သော် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးကာ တခုသော အရပ်၌ ထိုင်

ပြီးမယ် မြတ်စွာဘုရားကို “အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာဖြစ်သော အရှင်မဟာကစ္စည်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးခေါင်းဖြင့် ရှိခိုးလိုက်ပါ၏။ အနာမရှိခြင်း၊ ဆင်းရဲကင်းခြင်း၊ လျင်စွာ ထကြွနိုင်သော ခွန်အားရှိခြင်း၊ ချမ်းသာစွာနေရခြင်းကို မေးလျှောက်လိုက်ပါ၏” ဟု လျှောက်၏။

“ရဟန်း၊ ခံ့ကျန်း၏လော။ မျှတ၏လော။ မပင်ပန်းပဲ ခရီးကို လာခဲ့ရ၏လော။ ဆွမ်းဖြင့် ငြိုငြင်ခြင်း မဖြစ်ဘဲ ရှိပါ၏လော” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“မြတ်စွာဘုရား၊ ခံ့ကျန်းပါ၏။ မျှတပါ၏။ အရှင်ဘုရား တပည့်တော်သည် မပင်ပန်းဘဲ ခရီးကို လာခဲ့ရပါ၏။ ဆွမ်းဖြင့်လည်း ပင်ပန်းခြင်း မဖြစ်ပါ” ဟု လျှောက်၏။

ထိုနောက် မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်အာနန္ဒာကို “အာနန္ဒာ၊ ဤအာဂန္တု ရဟန်း၏ အိပ်ရာနေရာကို ခင်းလော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာအား “အကြင်ရဟန်းအတွက် မြတ်စွာဘုရားသည် ‘အာနန္ဒာ၊ အာဂန္တု ရဟန်း၏ အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းလော့’ ဟု ငါ့ကို စေခိုင်း၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းနှင့် အတူတကွ တကျောင်းတည်း နေလို၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်သောဏနှင့်အတူ တကျောင်းတည်း နေလို၏” ဟု အကြံဖြစ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရား နေတော်မူသော ကျောင်း၌ အရှင်သောဏ၏ အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းလေ၏။

ထိုနောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ညဉ့်နက်သည့် တိုင်အောင် လွင်တီးခေါင်၌ ထိုင်နေခြင်းဖြင့် လွန်စေလျက် ခြေတော်တို့ကို ဆေးပြီးလျှင် ဂန္ဓကုဋိ ကျောင်းတော်သို့ ဝင်တော်မူ၏။ အရှင်သောဏသည်လည်း ညဉ့်နက်သည့် တိုင်အောင် လွင်တီးခေါင်၌

ထိုင်နေခြင်းဖြင့် အချိန်ကို လွန်စေလျက်ခြေဆေးပြီးလျှင်[redacted] သို့ ဝင်၏။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ညဉ့်၏ မိုးသောက်ယံ အခါ၌ ထ၍ အရှင်သောဏကို "ရဟန်း၊ သင်သည် တရားဟော လော့" ဟု တိုက်တွန်းတော်မူ၏။

"အရှင်ဘုရား၊ ကောင်းပါပြီ"ဟု အရှင်သောဏသည် မြတ်စွာ ဘုရား၏ စကားကို ဝန်ခံ၍ အဋ္ဌကဝဂ်၌ပါသော တဆယ့်ခြောက် သုတ်လုံးတို့ကို အသံဖြင့် ရွတ်ဆို၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်သောဏ၏ သာယာစွာ ရွတ်ဆိုသည်၏ အဆုံး၌ "ရဟန်း၊ ကောင်းပေစွ၊ ကောင်းပေစွ။ ရဟန်း၊ သင်သည် အဋ္ဌကဝဂ်၌ပါသော တဆယ့်ခြောက်သုတ်လုံး တို့ကို ကောင်းစွာ သင်ထားပေ၏။ ကောင်းစွာ နှလုံးသွင်းထား ပေ၏။ ကောင်းစွာ ဆောင်ထားပေ၏။ သန့်ရှင်း၍ အပြစ်ကင်း သော အနက်ကို သိခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သော သာယာသော စကား နှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏"ဟု အနုမောဒနာပြုတော်မူ၍ "ရဟန်း၊ သင် သည် အဘယ်မျှလောက် ဝါရပြီနည်း" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

"မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့်တော်သည် တဝါသာရပါသေး၏" ဟု လျှောက်၏။

"ရဟန်း၊ သင်သည် အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ ကြာမြင့်မှ ရဟန်း ပြုသနည်း" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

"အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်သည် ကာမဂုဏ်တို့၌ အပြစ်ကို မြင်သည်ကား ကြာပါပြီ။ သို့သော်လည်း လူ့ဘောင်၌ နေရ ခြင်းသည် ကျဉ်းမြောင်းပါ၏။ များသောကိစ္စရှိပါ၏။ များသော ပြုဘွယ်ရှိပါ၏" ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော် မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

စင်ကြယ်သောသူသည် မကောင်းမှု၌ မမွေ့လျော် နိုင်။ ထို့ကြောင့် အရိယာပုဂ္ဂိုလ်သည် အလုံးစုံသော သင်္ခါရလောက၌ အပြစ်ကိုမြင်၍ ဥပဓိကင်းရာ နိဗ္ဗာန် တရားကို သိပြီးသောကြောင့် မကောင်းမှု၌မမွေ့လျော် တော့ပေ။

၇—ကင်္ခါရေဝတသုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း ၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အရှင်ကင်္ခါရေဝတသည် မြတ်စွာဘုရား၏ မနီးမဝေး၌ မိမိ၏ယုံမှားအားလုံးမှလွန်မြောက် ၍ ကိလေသာတို့မှ စင်ကြယ်သော အရိယမဂ်တရားကို ဆင်ခြင် လျက် ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာထားပြီးလျှင် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေထိုင် နေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် မနီးမဝေး၌ မိမိ၏ ယုံမှားအားလုံးမှလွန် မြောက်၍ ကိလေသာတို့မှ စင်ကြယ်သော အရိယမဂ်တရားကို ဆင်ခြင်လျက် ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာ ထားပြီးလျှင် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ ခွေ ထိုင်နေသော အရှင်ကင်္ခါရေဝတကို မြင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော် မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

ဤပစ္စုပ္ပန် အတ္တဘော၌ရင်း၊ အတိတ် အနာဂတ် အတ္တဘော၌ရင်း မိမိအတ္တဘော၌ ရအပ်သည်လည်းဖြစ် ကုန်သော၊ သူတပါးအတ္တဘော၌ ရအပ်သည် လည်း ဖြစ်ကုန်သော ယုံမှားခြင်း အားလုံးတို့သည် ရှိကုန်၏။ သမထဝိပဿနာဖြင့် မကောင်းမှု ဒုစရိုက်ကို ရှို့မြိုက် ကြပြီးလျှင် သမ္မပ္ပဓာန် လုံ့လရှိကြကုန်လျက် မဂ်တည်း

ဟူသော ဖြဟွဲ့မစရိယကို ကျင့်သုံးရရှိကြသူ ပုဂ္ဂိုလ်တို့[redacted] ထိုယုံမှားမှုအားလုံးတို့ကို ပယ်စွန့်နိုင်ကြကုန်၏။

၈—သံဃဘေဒသုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝ‌န်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာသည် ဥပုသ်နေ့တနေ့ နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကိုယူဆောင်လျက် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူ၏။

ဒေဝဒတ်သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်သော အရှင်အာနန္ဒာကိုမြင်၍ အရှင်အာနန္ဒာထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် အရှင်အာနန္ဒာအား "ငါ့ရှင်အာနန္ဒာ၊ ငါသည် ယနေ့မှအစပြု၍ မြတ်စွာဘုရားမှ၎င်း၊ ရဟန်းသံဃာမှ၎င်း အသီးအခြား ခွဲ၍သာလျှင် ဥပုသ်ကို၎င်း၊ သံဃကံတို့ကို၎င်း ပြုအံ့"ဟု ပြောဆို၏။

ထိုနောက် အရှင်အာနန္ဒာသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဆွမ်းခံလှည့်လည်၍ ဆွမ်းစားပြီးနောက် ဆွမ်းခံရွာမှ ဖဲခဲ့ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တခုသောဒရပ်၌ ထိုင်ပြီးသော် "အရှင်ဘုရား၊ ဒေဝဒတ်သည် 'ယနေ့မှ အစပြု၍ မြတ်စွာဘုရားမှ၎င်း၊ ရဟန်းသံဃာမှ၎င်း အသီးအခြားခွဲ၍သာလျှင် ဥပုသ်ကို၎င်း၊ သံဃကံတို့ကို၎င်း ပြုတော့အံ့'ဟု ပြောဆိုပါ၏"ဟု ဤသို့ လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

သူတော်ကောင်းသည် ကောင်းသောအမှုကို ပြုလွယ်၏။ သူယုတ်မာသည် ကောင်းသော အမှုကို ပြုနိုင်ခဲ၏။

သူယုတ်မာသည် မကောင်းသော အမှုကို ပြုလွယ်၏။ အရိယာ သူတော်ကောင်းတို့သည် မကောင်းသော အမှုကို ပြုဘို့ရန် ခဲယဉ်းလှ၏။

၉—သဓာယမာနသုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသလတိုင်းတို့၌ များစွာသော ရဟန်းအပေါင်းနှင့်အတူ ဒေသစာရီ လှည့်လည်တော်မူ၏။ ထိုအခါ များစွာသော လုလင်တို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ မနီးမဝေး၌ ပြက်ရယ်ပြောဆိုခြင်းသဘော ရှိကုန်လျက် ဖြတ်သန်းသွားကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် မနီးမဝေး၌ ပြက်ရယ်ပြောဆိုသော သဘောရှိသည်ဖြစ်၍ ဖြတ်သန်းသွားကြကုန်သော များစွာသော လုလင်တို့ကို မြင်သည်သာတည်း။

ထိုအခါမြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

သတိ လွတ်ကုန်သော၊ ပညာရှိယောင် ဆောင်ကုန်သော စကားသာ ကျက်စားရာရှိသူတို့သည် အလိုရှိသမျှ ခံတွင်းဟ၍ ပြောဆိုတတ်ကုန်၏။ အရှက်မရှိခြင်း မိမိကိုယ်ကို ပညာရှိဟု ထင်မှတ်မှုကို ဆောင်ကြောင်းဖြစ်သော သတိကင်းလွတ်မှု စသည်တို့ကိုမူ ထိုသူတို့ မသိကြလေကုန်။

၁၀—ဂူဠပန္ထကသုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာ ဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါအရှင်စူဠပန္ထကသည် မြတ်စွာဘုရား၏ မနီးမဝေး၌ သတိကို ရှေးရှုထင်စေပြီးလျှင် ကိုယ်ကိုဖြောင့်မတ်စွာ ထား၍ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် မနီးမဝေး၌ သတိကို ရှေးရှုထင်စေပြီး လျှင် ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာထား၍ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် မနီးမဝေး၌ ရှေးရှုထင်စေပြီးလျှင် ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာ ထားလျက် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေသော အရှင်စူဠပန္ထကကို မြင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌ ဤ ဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

ကောင်းစွာ ထားအပ်သောကိုယ်၊ ကောင်းစွာထားအပ်သောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ ရပ်သော်၎င်း၊ ထိုင်သော်၎င်း၊ ထိုမှတပါး လျောင်းသော်၎င်း ဤသို့ သတိကို ကောင်းစွာထားသော ရဟန်းသည် ရှေ့နောက်ဖြစ်သော အကျိုးထူးကို ရရာ၏။ ရှေ့နောက်ဖြစ်သော အကျိုးထူးကို ရသောကြောင့် သေမင်း မမြင်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်နိုင်ရာ၏။

၆။ ဇစ္စန္ဓဝင်

၁—အာယုသင်္ခါရောသဇ္ဇနသုတ်

အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ကြားနာခဲ့ရပါသည်။

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေသာလီပြည် မဟာဝုန်တော ပြာသာဒ်ဆောင်ပေါက်သော ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူဆောင်လျက် ဝေသာလီပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူ၏။ ဝေသာလီပြည်၌ ဆွမ်းခံ လှည့်လည်၍ ဆွမ်းစားပြီးနောက် ဆွမ်းခံရွာမှ ဖဲခဲ့ပြီးသော် "အာနန္ဒာ၊ နေရာထိုင် အခင်းကို ယူခဲ့လော့။ နေ့သန့်စင်ရန် စာပါလစေတီသို့ ချဉ်းကပ်ကုန်အံ့"ဟု အရှင်အာနန္ဒာအား မိန့်တော်မူ၏။

"အရှင်ဘုရား၊ ကောင်းပါပြီ"

အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားကို ဝန်ခံပြီးလျှင် နေရာထိုင် အခင်းကို ယူ၍ မြတ်စွာဘုရား၏နောက်မှ အစဉ်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် စာပါလစေတီသို့ ချဉ်းကပ်၍ ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်တော်မူပြီးသော် "အာနန္ဒာ၊ ဝေသာလီပြည်သည် မွေ့လျော်ဘွယ် ရှိ၏။ ဥဒေန နတ်ကွန်းသည် မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိ၏။ ဂေါတမက နတ်ကွန်းသည် မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိ၏။ သတ္တမ္ဗ နတ်ကွန်းသည် မွေ့လျော်ဘွယ် ရှိ၏။ ဗဟုပုတ္တ နတ်ကွန်းသည် မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိ၏။ သာရန္ဒဒ နတ်ကွန်းသည် မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိ၏။ စာပါလ နတ်ကွန်းသည် မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိ၏။

"အာနန္ဒာ၊ တစုံတယောက်သော သူသည် ပြီးစီးခြင်း၏ အခြေခံ ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါးတို့ကို ပွားများထား၏။ လေ့ကျင့်ထား၏။ ယာဉ်ကဲ့သို့ ပြုထား၏။ တည်ရာကဲ့သို့ ပြုထား၏။ ဆောက်တည်ထား၏။ ကောင်းစွာ ဆည်းပူးထား၏။ ကောင်းစွာအားထုတ်ထား၏။ ထိုသူသည် အလိုရှိခဲ့မူ အာယုကပ်ပတ်လုံးဖြစ်စေ၊ အာယုကပ်ထက်လွန်၍ ဖြစ်စေ တည်နိုင်ပေ၏။

"အာနန္ဒာ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်ကား ပြီးစီးခြင်း၏ အခြေခံ ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါးတို့ကို ပွားများထားပြီး ဖြစ်၏။ လေ့ကျင့်ထားပြီးဖြစ်၏။ ယာဉ်ကဲ့သို့ ပြုထားပြီး ဖြစ်၏။ တည်ရာကဲ့သို့ ပြုထားပြီးဖြစ်၏။ ဆောက်တည်ထားပြီး ဖြစ်၏။ ကောင်းစွာ ဆည်းပူးထားပြီးဖြစ်၏။ ကောင်းစွာ အားထုတ်ထားပြီး ဖြစ်၏။

"အာနန္ဒာ၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အလိုရှိခဲ့မူ အာယုကပ်ပတ်လုံး ဖြစ်စေ၊ အာယုကပ်ထက်လွန်၍ဖြစ်စေ တည်နိုင်ပေ၏" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အရှင်အာနန္ဒာသည်ကား မြတ်စွာဘုရားသည် ထင်ရှားသော နိမိတ် အရိပ်အရောင် ဤသို့ပင် ပြသော်လည်း မာရ်နတ် နှောင့်ယှက်ခံရသော စိတ်ရှိသောကြောင့် သဘောပေါက်ခြင်းငှာ မစွမ်း

နိုင်ချေ။ ထို့ကြောင့် "အရှင်ဘုရား [redacted] များ၏ စီးပွားချမ်းသာ အလို့ငှာ၊ လောကကို စောင့်ရှောက်ရန် အလို့ငှာ၊ နတ်လူတို့၏ အကျိုးစီးပွားနှင့် ချမ်းသာအလို့ငှာ၊ ဖုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် အာယုကပ် ပတ်လုံး တည်တော် မူပါလော့။ ကောင်းသောစကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် အာယုကပ်ပတ်လုံး သည်တော်မူပါလော့" ဟု မြတ်စွာဘုရားကို မတောင်းပန်မိချေ။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း၊ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်အာနန္ဒာအား မိန့်တော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထင်ရှားသော နိမိတ် အရိပ်အရောင်ကို ဤသို့ပင် ပြသော်လည်း မာရ်နတ် နှောင့်ရှက်ခံရသော စိတ် ရှိသော အရှင်အာနန္ဒာသည် သဘောပေါက်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ချေ။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် "အာနန္ဒာ၊ သင်သွားလော့။ ယခုအခါ၌ သွားရန် အချိန်ကို သင်သိ၏" ဟု အရှင်အာနန္ဒာအား မိန့်တော်မူ၏

"အရှင်ဘုရား၊ ကောင်းပါပြီ"

အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားကို ဝန်ခံပြီးလျှင် နေရာမှ ထကာ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် အရိုအသေပြု၍ မနီးမဝေး တခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ ထိုင်နေသေ၏။

ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာ ပဲကြွ၍ မကြာမီ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ တခုသောအရပ်၌ ရပ်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏။

"အရှင်ဘုရား၊ ဖုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ယခုအခါ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူပါ။ ကောင်းသောစကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ယခုအခါ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူ

ပါ။ အရှင်ဘုရား၊ ယခု [illegible] မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရန် အချိန်တန်ပါပြီ။ အရှင်ဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရားသည် 'မာရ်နတ်၊ ငါ၏ တပည့်ရဟန်း၊ ရဟန်းမိန်းမ၊ ဥပါသကာ၊ ဥပါသိကာမတို့သည် အကြင်မျှလောက် ကာလပတ်လုံး တတ်သိလိမ္မာ မရှိကြသေး။ ကောင်းစွာ ဆုံးမပြီး မဖြစ်ကြသေး။ မရဲရင့် ကြသေး။ အကြားအမြင် မများကြသေး။ တရားတော်ကို မဆောင်နိုင်ကြသေး။ တရားနှင့် လျော်သောတရားကို မကျင့်နိုင်ကြသေး။ လျော်သောအကျင့်ကို မကျင့်နိုင်ကြသေး။ တရားနှင့်လျော်စွာ မကျင့်နိုင်ကြသေး။ မိမိတို့ ဆရာ့ဝါဒကို သင်ယူ၍ မပြောနိုင်၊ မဟောနိုင်၊ မပြနိုင်၊ မတည်တံ့စေနိုင်၊ မဖွင့်ပြနိုင်၊ မဝေဖန်နိုင်၊ မပေါ်လွင်စေနိုင်ကြသေး။ ပေါ်ပေါက်လာသော သူတပါး၏ ဝါဒကို အကြောင်းမှန်ဖြင့် ကောင်းစွာ နှိပ်နင်း၍ အံ့ဘွယ်ရှိသော တရားကို မဟောပြနိုင်ကြသေး။ ထိုမျှလောက် ကာလပတ်လုံး ငါသည် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူမည် မဟုတ်'ဟု မိန့်တော်မူဘူးပါသည်။ အရှင်ဘုရား၊ ယခုအခါ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်ရဟန်း၊ ရဟန်းမိန်းမ၊ ဥပါသကာ၊ဥပါသိကာမတို့သည် တတ်သိလိမ္မာရှိကြပါပြီ။ ကောင်းစွာ ဆုံးမပြီး ဖြစ်ကြပါပြီ။ ရဲရင့်ကြပါပြီ။ အကြားအမြင် များကြပါပြီ။ တရားတော်ကို ဆောင်နိုင်ကြပါပြီ။ တရားနှင့် လျော်သော တရားကို ကျင့်နိုင်ကြပါပြီ။ လျော်သော အကျင့်ကို ကျင့်နိုင်ကြပါပြီ။တရားနှင့်လျော်စွာကျင့်နိုင်ကြပါပြီ။မိမိတို့ဆရာ့ဝါဒကိုသင်ယူ၍ပြောနိုင်၊ဟောနိုင်၊ပြနိုင်၊ တည်တံ့စေနိုင်၊ဖွင့်နိုင်၊ ဝေဖန်နိုင်၊ ပေါ်လွင်စေနိုင်ကြပါပြီ။ ပေါ်ပေါက်လာသော သူတပါး၏ဝါဒကို အကြောင်းမှန်ဖြင့် ကောင်းစွာနှိပ်နင်း၍ အံ့ဘွယ်ရှိသော တရားကို ဟောပြနိုင်ကြပါပြီ။ အရှင်ဘုရား၊ ဖုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ယခုအခါ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူပါ။

ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော [redacted] သည် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူပါ၊ အရှင်ဘုရား၊ ယခုအခါ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုရန် အချိန်တန်ပါပြီ။

"အရှင်ဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူဘူးပါသည်။ 'မာရ်နတ်၊ ငါ၏မြတ်သော အကျင့်ဟု ဆိုအပ်သော ဤသာသနာတော်သည် အကြွင်မဲ့လောကကာလပတ်လုံး နတ်လူတို့ ကောင်းစွာ ပြနိုင်သည့်တိုင်အောင် မပြည့်စုံသေး။ မစည်ပင်သေး။ မပြန့်ပွားသေး။ လူအများ မသိသေး။ များစွာ မဖြစ်ထွန်းသေး။ ထိုမျှလောက်ကာလပတ်လုံး ငါသည် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူမည် မဟုတ်'ဟု မိန့်တော် မူဘူးပါသည်။ အရှင်ဘုရား၊ ယခုအခါ မြတ်စွာဘုရား၏ မြတ်သောအကျင့်ဟု ဆိုအပ်သော သာသနာတော်သည် နတ်လူတို့ ကောင်းစွာ ပြနိုင်သည့် တိုင်အောင် ပြည့်စုံပါပြီ။ စည်ပင်ပါပြီ။ ပြန့်ပွားပါပြီ။ လူအများ သိပြီး ပါပြီ။ များစွာ ဖြစ်ထွန်းပါပြီ။ အရှင်ဘုရား၊ ဖုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ယခုအခါ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူပါလော့။ ကောင်းသောစကားကို ဆိုတော် မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူပါလော့။ အရှင်ဘုရား၊ ယခုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရန် အချိန်တန်ပါပြီ"ဟု လျှောက်၏။

ဤသို့လျှောက်သော် မြတ်စွာဘုရားသည် ယုတ်မာသော မာရ်နတ်အား ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏။ "မာရ်နတ်၊သင် မကြောင့်ကြလင့်။ မြတ်စွာဘုရား၏ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုခြင်းသည် မကြာမီဖြစ်လိမ့်မည်။ ဤနေ့မှ သုံးလလွန်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုလိမ့်မည်"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုနေ့၌ မြတ်စွာဘုရားသည် စာပါလနတ်ကွန်း၌ အောက်မေ့မှု သတိ၊ ဆင်ခြင်ဉာဏ် သမ္ပဇဉ်ရှိလျက် အသက်ရှည်ရန် ပြုပြင်မှု အာယုသင်္ခါရကို စွန့်လွှတ်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အသက်ရှည်ရန် အာယုသင်္ခါရ စွန့်လွှတ်တော် မူလိုက်သောအခါ ကြက်သီးမွေးညင်းထလျက် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ မြေငလျင်အကြီးအကျယ် လှုပ်လေပြီ။ တော်လည်းသံ တို့သည်လည်း တခြိမ့်ခြိမ့် မြည်ဟည်းကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

မြတ်စွာဘုရားသည် အတုမဲ့ နိဗ္ဗာန်နှင့် အဖန်ဖန်ဖြစ်မှုဘဝကို နှိုင်းချိန်လျက် ဘဝဖြစ်ရန် ပြုပြင်တတ်သောကံကို စွန့်ပယ်ခဲ့လေပြီ။ အဇ္ဈတ္တတရား၌ မွေ့လျော်ကာ ကောင်းစွာတည်ကြည်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ချပ်ဝတ်နှင့်တူသော မိမိသန္တာန်ရှိ ကိလေသာ ကွန်ရက်ကို ဖျက်ဆီးခဲ့လေပြီ။

၂—သတ္တဇဋိလသုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ပုဗ္ဗာရုံကျောင်း မိဂါရမာတာ ဝိသာခါ၏ ပြာသာဒ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ညနေချမ်းအခါတပါးတည်း ကိန်းအောင်းရာမှ ထတော်မူ၍ ပြာသာဒ်တံခါးမုခ်ပြင်ပ၌ နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ပသေနဒီ ကောသလမင်းသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။

ထိုအခါ ဆံကျစ်ရသေ့ ခုနစ်ယောက တူသည်ပု[illegible]ကြ တိတ္ထိ ခုနစ်ယောက်တို့သည်၎င်း၊ အဝတ်မဝတ်သော အစေလက ခုနစ်ယောက်တို့သည်၎င်း၊ အဝတ်တထည်သာဝတ်သော တိတ္ထိ ခုနစ်ယောက်တို့သည်၎င်း၊ ပရိဗိုဇ် ခုနှစ်ယောက် တို့သည်၎င်း ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ပေါက်ရောက်သော လက်ကတီးမွေး၊ ရှည်သော ခြေသည်းလက်သည်း၊ ကိုယ်ဒရအမွေးရှိကုန်လျက် အထူးထူးသော ထမ်းပိုးပရိက္ခရာတို့ကို ယူကုန်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ မနီးမဝေးမှ ဖြတ်သန်းသွားကြကုန်၏။

ပသေနဒီ ကောသလမင်းသည် ထိုသူတို့ကို မြင်၍ နေရာမှ ထလျက် လက်ဝဲတဖက် ပခုံးထက်၌ ကိုယ်ဝတ်ကို စမွယ်တင်၍ လကျ်ာပုဆစ်ဒူးဇာန်ကိုမြေ၌ထောက်လျက် ထိုသူတို့ထံသို့ လက်အုပ်ချီလျက်၊ "အရှင်ဘုရားတို့၊တပည့်တော်သည် ပသေနဒီကောသလမင်းပါတည်း" ဟု သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် အမည်ကို ပြောကြား၏။

ထို့နောက် ပသေနဒီကောသလမင်းသည် ထိုသူတို့ ဖဲသွား၍ မကြာမီ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တခုသောအရပ်၌ ထိုင်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား "အရှင်ဘုရား၊ လောက၌ အကြင် ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဟူ၍ သော်၎င်း၊ အရဟတ္တမဂ်သို့ ရောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဟူ၍သော်၎င်း ရှိကြသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်တပ်း အပါအဝင် ပါတည်း" ဟုလျှောက်၏။

"မင်းကြီး၊ ကာမစည်းစိမ် ခံစားသူ၊ သားမယားတို့ဖြင့် ကျဉ်းမြောင်းသော အိမ်ရာ၌နေထိုင်ကာ ကာသိတိုင်းဖြစ် စန္ဒကူးကို မပြတ်ခံစားလျက် ပန်းနံ့ သာ နံ့ သာပျောင်းကိုဆောင်သူ၊ ရွှေငွေကို သာယာသည့် လူဖြစ်သော သင်မင်းကြီးသည် ဤသူတို့ကား

ရဟန္တာဖြစ်လတ္တံ့တည်း။ ဤသူတို့ကား အရဟတ္တမဂ်သို့ ရောက်သူတို့တည်းဟု သိနိုင်ခဲ၏။

"မင်းကြီး၊ အတူတကွ နေထိုင်ခြင်းဖြင့်သာ သီလကိုသိနိုင်၏၊ ယင်းသီလကိုလည်း ရှည်ကြာစွာ အတူတကွ နေထိုင်ခြင်းဖြင့်သာ သိနိုင်၏။ တခဏမျှ နေထိုင်ခြင်းဖြင့် မသိနိုင်။ စဉ်းစားဆင်ခြင်သူမှသာ သိနိုင်၏။ မစဉ်းစားသူသည် မသိနိုင်။ ပညာရှိသူမှသာ သိနိုင်၏။ ပညာမဲ့သူသည် မသိနိုင်။

"မင်းကြီး၊အတူတကွစကားပြောခြင်းဖြင့်သာ စင်ကြယ်သည်၏ အဖြစ်ကို သိနိုင်၏။ ယင်းကိုလည်း ရှည်ကြာစွာ ပြောဆိုဘူးမှသာ သိနိုင်၏။ တခဏမျှ ပြောဆိုကာမျှဖြင့် မသိနိုင်။ စဉ်းစားဆင်ခြင်သူမှသာ သိနိုင်၏။ မစဉ်းစားမဆင်ခြင်သူသည် မသိနိုင်။ ပညာရှိသူမှသာ သိနိုင်၏။ ပညာမဲ့သူသည် မသိနိုင်။

"မင်းကြီး၊ ဘေးရန်တွေ့ကြုံသောအခါတို့၌ ဥဿာဟ်အားစွမ်းကို သိနိုင်၏။ ယင်းကိုလည်း အခါများစွာ ဘေးရန်တွေ့ကြုံမှသာ သိနိုင်၏။ တရံတခါ တွေ့ကြုံကာမျှဖြင့် မသိနိုင်။ စဉ်းစားဆင်ခြင်သူမှသာ သိနိုင်၏။ မစဉ်းစား မဆင်ခြင်သူသည် မသိနိုင်၊ ပညာရှိသူမှသာ သိနိုင်၏။ ပညာမဲ့သူသည် မသိနိုင်။

"မင်းကြီး၊ အတူတကွ တရားစကား ဆွေးနွေးခြင်းဖြင့်သာ ပညာကို သိနိုင်၏။ ယင်းကိုလည်း ကာလရှည်စွာ ဆွေးနွေးခြင်းဖြင့်သာ သိနိုင်၏။ တခဏမျှ ဆွေးနွေးခြင်းဖြင့် မသိနိုင်။ စဉ်းစားဆင်ခြင်သူမှသာ သိနိုင်၏။ မစဉ်းစား မဆင်ခြင်သူသည် မသိနိုင်။ ပညာရှိသူမှသာ သိနိုင်၏။ပညာမဲ့သူသည်မသိနိုင်ဟု မိန့်တော်မူ၏"

"အရှင်ဘုရား၊ အံ့ဩဘွယ်ရှိပါပေစွ။ အရှင်ဘုရား၊ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်ပါပေစွ။ အရှင်ဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို အလွန်ပင် ကောင်းစွာဆိုအပ်ပါ၏။

"အရှင်ဘုရား၊ဤသူတို့သည် တပည့်တော်၏ သူလျှိုယောကျ်ား တို့ပါတည်း။ ဇနပုဒ်ကို စုံစမ်းထောက်လှမ်းကုန်၍ သွားကြပါ ကုန်၏။ သူတို့ရှေးဦးစွာ စုံစမ်းထောက်လှမ်းပြီးသည်ကို တပည့် တော်က နောက်မှ ပြုလုပ် ဆောင်ရွက်ရပါ၏။ အရှင်ဘုရား၊ ယခုပင် ထိုသူတို့သည် ထိုမြူ အညစ်အကြေးကို ဆေးလျှော်ကုန် လျက် ကောင်းစွာ ရေချိုးကုန်၊ ကောင်းစွာ လိမ်းကျံကုန်၍ ဆံမုတ်ဆိတ် ပြုပြင်ကာ အဝတ်ဖြူကို ဝတ်ကုန်၍ ကာမဂုဏ် ငါး ပါးတို့ဖြင့် ကုံလုံပြည့်စုံစွာ ခံစားကြ ပေလိမ့်မည်" ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော် မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

ရဟန်းတို့၊မကောင်းမှု အလုံးစုံတို့၌ လုံ့လမပြုရာ။
ရဟန်း အသွင်အပြင်ဖြင့် သူတပါး၏ အခစား ယောကျ်ား
မဖြစ်ရာ။ သူတပါးကို မှီ၍ အသက်မမွေးရာ။တရားဟော
ခြင်းဖြင့် ကုန်သွယ်ခြင်းတို့ကို မပြုကျင့်ရာ။

၃—ပစ္စဝေက္ခဏသုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန် ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား သည် ပယ်အပ်ပြီး ဖြစ်ကုန်သော မိမိ၏များစွာသော အကုသိုလ် တရားယုတ်တို့ကိုငှ်း၊ ပွားများမှု ဘာဝနာ၏ ပြည့်စုံခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သော များစွာသော ကုသိုလ်တရားတို့ကိုငှ်း ဆင်ခြင် လျက် နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ပယ်အပ်ပြီးဖြစ်ကုန်သော မိမိ၏ များစွာသော အကုသိုလ်တရားယုတ်တို့ကိုငှ်း၊ ပွားများမှု ဘာ ဝနာ၏ ပြည့်စုံခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သော များစွာသော ကုသိုလ်

တရားတို့ကိုရင်း သိတော်မူ၍ ထိုသိသောအခါ၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

ရှေးကာလ၌ ကိလေသာအပေါင်းသည် ဖြစ်ခဲ့ဘူးပြီ။ ရှေးအခါက ဖြစ်ခဲ့ဘူးသော ကိလေသာအပေါင်းသည် ထိုအရဟတ္တမဂ်ဉာဏ် ဖြစ်ပေါ်သောအခါ မဖြစ်တော့ပြီ။ ရှေးကာလ၌ ဆအသာဓာရဏဉာဏ် အစရှိသောအနဝဇ္ဇတရားအပေါင်းသည် မဖြစ်ဖူးနဲ့။ ထိုအနဝဇ္ဇတရားအပေါင်းသည် အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ် ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့၏။ အရိယာမဂ်သည် ရှေးအခါ၌လည်း မဖြစ်ဖူး။ နောင်လည်း ဖြစ်လိမ့်မည်မဟုတ်။ ယခုလည်း မရှိပေ။

၄—ပထမ နာနာ တိတ္ထိယသုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အထူးထူးသောအယူ၊ အထူးထူးသောအလိုဆန္ဒ၊ အထူးထူးသော နှစ်သက်ခြင်းရှိကုန်၍ အထူးထူးသော အယူတည်းဟူသော မှီရာကို မှီတတ်ကုန်သောများစွာသော အထူးထူးသောတိတ္ထိ၊သမဏ၊ဗြာဟ္မဏ၊ပရိဗိုဇ်အမျိုးမျိုးတို့သည် သာဝတ္ထိပြည်၌ နေကြကုန်၏။

"လောကသည်မြဲ၏။ ဤအယူသည်သာ မှန်၏။ တပါးသောအယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း"ဟု ဤသို့ဆိုလေ့၊ဤသို့ယူလေ့ရှိကုန်သော သမဏ ဗြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။

ထို့ပြင် "လောကသည်မမြဲ။ဤအယူသာ မှန်၏။တပါးသောအယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း"ဟု ဤသို့ဆိုလေ့၊ ဤသို့ယူလေ့ရှိကုန်သော သမဏ ဗြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။

ထို့ပြင် "လောကသည် အဆုံးရှိ၏။ဤအယူသာမှန်၏။တပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း"ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့၊ဤသို့ယူလေ့ ရှိကုန်သော သမဏ ဗြာဟ္မဏ အချို့သည် ရှိကုန်၏။

ထို့ပြင် "လောကသည် အဆုံးမရှိ။ဤအယူသာ မှန်၏။ တပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း"ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့၊ ဤသို့ယူလေ့ ရှိကုန်သော သမဏ ဗြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။

ထို့ပြင် "ထိုအသက်သည်ထိုကိုယ်တည်း။ ဤအယူသာ မှန်၏။ တပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း"ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့၊ ဤသို့ ယူလေ့ ရှိကုန်သော သမဏ ဗြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။

ထို့ပြင်"အသက်သည်တခြား။ ကိုယ်သည်တခြားတည်း။ ဤအယူသာ မှန်ပါ၏။တပါးသောအယူသည်အချည်းနှီးသာတည်း"ဟု ဤသို့ဆိုလေ့၊ ဤသို့ယူလေ့ရှိကုန်သော သမဏ ဗြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။

ထို့ပြင် "သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ဖြစ်၏။ ဤအယူသာ မှန်၏။ တပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း"ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့၊ ဤသို့ ယူလေ့ရှိကုန်သော သမဏ ဗြာဟ္မဏအချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။

ထို့ပြင် "သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ မဖြစ်။ ဤအယူသာ မှန်၏။ တပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း"ဟု ဤသို့ဆိုလေ့၊ ဤသို့ ယူလေ့ရှိကုန်သော သမဏ ဗြာဟ္မဏအချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။

ထို့ပြင် "သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်လည်း ဖြစ်၏။ မဖြစ်လည်း မဖြစ်။ ဤအယူသာမှန်၏။ တပါးသော အယူ

သည် အချည်းနှီးသာတည်း”ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့၊ ဤသို့ ယူလေ့ ရှိကုန်သော သမဏ ဗြာဟ္မဏအချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။

ထို့ပြင် “သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်၊ မဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်။ ဤအယူသာ မှန်၏။ တပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း”ဟု ဤသို့ဆိုလေ့၊ ဤသို့ ယူလေ့ ရှိကုန်သော သမဏ ဗြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။

ထိုသမဏ ဗြာဟ္မဏတို့သည်ငြင်းခုန်ကြကုန်၊ ခိုက်ရန်ဖြစ်ကြကုန် ဆန့်ကျင်ဖက် စကား ပြောဆိုကြကုန်လျက် ဤသဘောကား တရားဟုတ်၏။ ဤသဘောကား တရားမဟုတ်။ ဤသဘောကား တရားမဟုတ်။ ဤသဘောကား တရားဟုတ်၏ ဟု အချင်းချင်း နှုတ်လှန်ထိုးလျက် နေကြကုန်၏။

ထိုအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူဆောင်လျက် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်ကုန်၏။ သာဝတ္ထိပြည်၌ ဆွမ်းခံလှည့်လည်၍ ဆွမ်းခံပြီးနောက် ဆွမ်းခံရွာမှ ဖဲကြကုန်လျက် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ကုန်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တခုသော အရပ်၌ ထိုင်နေကြကုန်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်ကုန်၏။

“ရဟန်းတို့၊ သာသနာပြင်ပ အယူရှိကုန်သော ပရိဗိုဇ်တို့သည် ကန်းကုန်၊ ပညာမျက်စိ မရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ အကျိုးကို မသိကုန်။ အကျိုးမဲ့ကို မသိကုန်။ တရားကို မသိကုန်။ တရားမဟုတ်သည်ကို မသိကုန်။ ထိုသူတို့သည် အကျိုးကို မသိကုန်ပဲ၊ အကျိုးမဲ့ကို မသိကုန်ပဲ၊ တရားကို မသိကုန်ပဲ၊ တရားမဟုတ်သည်ကို မသိကုန်ပဲ ဤသဘောကား တရားဟုတ်၏။ ဤသဘောကား တရားမဟုတ်။ ဤသဘောကား တရားမဟုတ်။ ဤသဘောကား တရားဟုတ်၏ဟု

ငြင်းခုန်ကြကုန်၊ ခိုက်ရန်ဖြစ်ကြကုန်၊ ဆန့်ကျင်ဖက်စကား ပြောဆိုကြကုန်လျက် အချင်းချင်း နှုတ်လှံထိုးလျက် နေကြကုန်၏။

"ရဟန်းတို့၊ဤသာဝတ္ထိပြည်၌သာလျှင် တဦးသော မင်းသည် ရှေးက ဖြစ်ဖူး၏။ ရဟန်းတို့၊ ထိုအခါ ထိုမင်းသည် မင်းချင်းယောကျ်ား တယောက်ကို 'အချင်းယောကျ်ား လာလော့၊ သာဝတ္ထိပြည်၌ ရှိကြသည့် သူကန်းအားလုံးတို့ကို တပေါင်းတည်း စုဝေးစေလော့'ဟု မိန့်ပေး၏။ ရဟန်းတို့၊ ထိုယောကျ်ားသည် 'အရှင်မင်းကြီး၊ ကောင်းပါပြီ' ဟု ထိုမင်း၏ စကားကို ဝန်ခံ၍ သာဝတ္ထိပြည်တွင်းရှိ သူကန်းအားလုံးတို့ကို ခေါ်ယူ၍ ထိုမင်းကြီး ထံသို့ ချဉ်းကပ်လျက် ထိုမင်းကြီးကို 'အရှင်မင်းကြီး၊ သာဝတ္ထိပြည်တွင်းရှိ သူကန်းအားလုံးတို့ကို စည်းဝေးစေအပ်ပါပြီ' ဟု သံတော်ဦးတင်၏။ 'အချင်း၊ သို့ဖြစ်လျှင် သူကန်းတို့အား ဆင်ကို ပြလော့'ဟု အမိန့်ပေး၏။ရဟန်းတို့၊ ထိုမင်းချင်း ယောကျ်ားသည် "အရှင်မင်းကြီး၊ ကောင်းပါပြီ' ဟု ထိုမင်းကြီး၏ စကားကို ဝန်ခံ၍ သူကန်းတို့အား ဆင်ကိုပြ၏။

"သူကန်းတို့၊ ဆင်ကား ဤသဘောရှိ၏" ဟု သူကန်း အချို့တို့အား ဆင်၏ ဦးခေါင်းကို ပြ၏။

"သူကန်းတို့၊ ဆင်ကား ဤသဘောရှိ၏" ဟု သူကန်း အချို့တို့အား ဆင်၏ နားကို ပြ၏။

"သူကန်းတို့၊ ဆင်ကား ဤသဘောရှိ၏" ဟု သူကန်းအချို့တို့အား ဆင်၏ အစွယ်ကို ပြ၏။

"သူကန်းတို့၊ ဆင်ကား ဤသဘောရှိ၏" ဟု သူကန်းအချို့တို့အား ဆင်၏ နှာမောင်းကို ပြ၏။

"သူကန်းတို့၊ ဆင်ကား ဤသဘောရှိ၏" ဟု သူကန်းအချို့တို့အား ဆင်၏ကိုယ်ကို ပြ၏။

"သူကန်းတို့၊ ဆင်ကား ဤသဘောရှိ၏" ဟု သူကန်းအချို့တို့အား ဆင်၏ ခြေထောက်ကို ပြ၏။

"သူကန်းတို့၊ ဆင်ကား ဤသဘောရှိ၏" ဟု သူကန်းအချို့တို့အား ဆင်၏ ပေါင်ကို ပြ၏။

"သူကန်းတို့၊ ဆင်ကား ဤသဘောရှိ၏" ဟု သူကန်းအချို့တို့အား ဆင်၏ မြီးတံကို ပြ၏။

"သူကန်းတို့၊ ဆင်ကား ဤသဘောရှိ၏" ဟု သူကန်းအချို့တို့အား ဆင်၏ မြီးဆံကို ပြ၏။

"ရဟန်းတို့၊ ထို့နောက် ထိုမင်းချင်းယောကျ်ားသည် သူကန်းတို့အား ဆင်ကို ပြပြီးလျှင် ထိုမင်းရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်၍ ထိုမင်းကို 'အရှင်မင်းကြီး၊ ထိုသူကန်းတို့သည် ဆင်ကို တွေ့မြင်အပ်ပါပြီ။ ယခုအခါ သွားရန် အချိန် အခါကို သိတော်မူပါလော့' ဟု လျှောက်၏။

"ရဟန်းတို့၊ ထို့နောက် ထိုမင်းကြီးသည် ထိုသူကန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်လျက် ထိုသူကန်းတို့ကို 'သူကန်းတို့၊ သင်တို့သည် ဆင်ကို မြင်ကြကုန်ပြီလော' ဟု မိန့်တော်မူ၏။

"အရှင်မင်းကြီး၊ မှန်ပါ၏။ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဆင်ကို မြင်ဘူးပါကုန်ပြီ" ဟု သံတော်ဦးတင်ကြကုန်၏။

"သူကန်းတို့၊ ပြောကြကုန်လော့။ ဆင်ကား အဘယ်သို့ သဘောရှိကုန်သနည်း" ဟု မိန့်၏။

"ရဟန်းတို့၊ ဆင်၏ဦးခေါင်းကို စမ်းသပ်မိသော သူကန်းတို့က 'အရှင်မင်းကြီး၊ ဆင်သည် ရေအိုးနှင့် တူပါ၏' ဟု သံတော်ဦးတင်ကုန်၏။

"ရဟန်းတို့၊ ဆင်၏နားရွက်ကို စမ်းသပ်မိသော သူကန်းတို့က 'အရှင်မင်းကြီး၊ ဆင်သည် ဗန်းဆန်ကောနှင့် တူပါ၏' ဟု ဤသို့ သံတော်ဦးတင်ကုန်၏။

"ရဟန်းတို့၊ ဆင်၏ အစွယ်ကို စမ်းသပ်မိသော သူကန်းတို့က 'အရှင်မင်းကြီး၊ ဆင်သည် ထွန်သွားနှင့်တူပါ၏' ဟု သံတော်ဦး တင်ကုန်၏။

"ရဟန်းတို့၊ ဆင်၏ နှာမောင်းကို စမ်းသပ်မိသော သူကန်းတို့က 'အရှင်မင်းကြီး၊ ဆင်သည် ထွန်သံနှင့် တူပါ၏' ဟု သံတော်ဦး တင်ကုန်၏။

"ရဟန်းတို့၊ ဆင်၏ ကိုယ်ကို စမ်းသပ်မိသော သူကန်းတို့က 'အရှင်မင်းကြီး၊ ဆင်သည် ကျီကြနံရံနှင့် တူပါ၏' ဟု သံတော်ဦး တင်ကုန်၏။

"ရဟန်းတို့၊ ဆင်၏ ခြေထောက်ကို စမ်းသပ်မိသော သူကန်းတို့က 'အရှင်မင်းကြီး၊ ဆင်သည် တိုင်နှင့်တူပါ၏' ဟု သံတော် ဦး တင်ကုန်၏။

"ရဟန်းတို့၊ ဆင်၏ပေါင်ကို စမ်းသပ်မိသော သူကန်းတို့က 'အရှင်မင်းကြီး၊ ဆင်သည် လက်ဆုံနှင့် တူပါ၏' ဟု သံတော်ဦး တင်ကုန်၏။

"ရဟန်းတို့၊ ဆင်၏ မြီးတံကို စမ်းသပ်မိသော သူကန်းတို့က 'အရှင်မင်းကြီး၊ ဆင်သည် ကျီပွေ့နှင့် တူပါ၏' ဟု သံတော်ဦး တင်ကုန်၏။

"ရဟန်းတို့၊ ဆင်၏ မြီးဆံကို စမ်းသပ်မိသော သူကန်းတို့က 'အရှင်မင်းကြီး၊ ဆင်သည် တံမြက်စည်းနှင့် တူပါ၏' ဟု သံတော် ဦး တင်ကုန်၏။

ထို သူကန်းတို့သည် 'ဆင်သည် ဤသဘောရှိ၏။ ဆင်သည် ဤသဘောမရှိ။ ဤသဘောရှိသည်ကား ဆင်မဟုတ်။ ဤသဘော ရှိသည်ကား ဆင်တည်း' ဟု အချင်းချင်း လက်သီးဆုပ် တို့ဖြင့် ထိုးကြိတ်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့၊ ထိုသို့ ထိုးကြိတ်သော အခါ ထိုမင်းသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရယ်မောလေ၏။

"ရဟန်းတို့၊ ဤအတူပင် သာသနာတော်မှ ပြင်ပ အယူရှိကုန်သော ပရိဗိုဇ်တို့သည် ကန်းကုန်သည်၊ ပညာမျက်စိ မရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ အကျိုးကို မသိကုန်၊ အကျိုးမဲ့ကို မသိကုန်၊ တရားကို မသိကုန်၊ တရားမဟုတ်သည်ကို မသိကုန်။ ထိုသူတို့သည် အကျိုးကို မသိကုန်ပဲ၊ အကျိုးမဲ့ကို မသိကုန်ပဲ၊ တရားကို မသိကုန်ပဲ၊ တရားမဟုတ်သည်ကို မသိကုန်ပဲ 'ဤသဘောကား တရားတည်း၊ ဤသဘောကား တရားမဟုတ်။ ဤသဘောကား တရားမဟုတ်၊ ဤသဘောကား တရားတည်း'ဟု ငြင်းခုန်ကြကုန်၊ ခိုက်ရန်ဖြစ်ကြကုန်၊ ဆန့်ကျင်ဖက်စကားကို ပြောဆိုကြကုန်လျက် အချင်းချင်း နှုတ်လှံထိုးလျက် နေကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

အချို့ကုန်သော သမဏ ဗြာဟ္မဏတို့သည် အနှစ်မရှိသည့် ဤမိစ္ဆာအယူတို့၌ နှစ်သက်စွဲလမ်း ကပ်ငြိကုန်ဘိ၏။ ဧကစိတ်တဒေသစမ်းသပ်မိကြသည့်သူကန်းတို့ကဲ့သို့ အချင်းချင်း ဆန့်ကျင်ပြုကာ ငြင်းခုန်ကြကုန်၏"

၅–ဒုတိယ နာနာတိတ္ထိယသုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည်ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အထူးထူးသော အယူ၊ အထူး

ထူးသော အလိုဆန္ဒ၊ အထူးထူးသော နှစ်သက်ခြင်းရှိကြ၍ အထူးထူးသော အယူတည်းဟူသော မှီရာကို မှီတတ်ကုန်သော များစွာသော တိတ္ထိ သမဏ ဗြာဟ္မဏ ပရိဗိုဇ် အမျိုးမျိုးတို့သည် သာဝတ္ထိ ပြည်၌ နေကြကုန်၏။

"အတ္တသည်၎င်း၊လောကသည်၎င်း မြဲ၏။ ဤအယူသာမှန်၏။ တပါးသောအယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း"ဟု ဤသို့ဆိုလေ့၊ ဤသို့ယူလေ့ရှိကုန်သော သမဏ ဗြာဟ္မဏအချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။

"အတ္တသည်၎င်း၊ လောကသည်၎င်း မမြဲ။ ဤအယူသာ မှန်၏။ တပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း"ဟု ဤသို့ဆိုလေ့၊ ဤသို့ယူလေ့ရှိကုန်သော သမဏ ဗြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။

"အတ္တသည်၎င်း၊ လောကသည်၎င်း မြဲလည်းမြဲ၏။ မမြဲလည်း မမြဲ။ ဤအယူသာ မှန်၏။ တပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း"ဟု ဤသို့ဆိုလေ့၊ ဤသို့ ယူလေ့ရှိကုန်သော သမဏ ဗြာဟ္မဏအချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။

"အတ္တသည်၎င်း၊လောကသည်၎င်း၊မြဲသည်လည်းမဟုတ်။မမြဲသည်လည်း မဟုတ်။ ဤအယူသာ မှန်၏။ တပါးသောအယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း"ဟု ဤသို့ဆိုလေ့၊ ဤသို့ယူလေ့ ရှိကုန်သော သမဏ ဗြာဟ္မဏအချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။

"အတ္တကို၎င်း၊ လောကကို၎င်း မိမိပြုအပ်၏။ ဤအယူသာ မှန်၏။ တပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း"ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့၊ ဤသို့ယူလေ့ရှိကုန်သော သမဏ ဗြာဟ္မဏ အချို့တို့ သည် ရှိကုန်၏။

အတ္တကိုင်း၊ လောကကိုင်း သူတပါးသည် ပြုအပ်၏။ ဤအယူသာ မှန်၏။ တပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း” ဟု ဤသို့ဆိုလေ့၊ ဤသို့ ယူလေ့ရှိကုန်သော သမဏ ဗြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။

“အတ္တကိုင်း၊ လောကကိုင်း မိမိလည်းပြုအပ်၏။ သူတပါးလည်း ပြုအပ်၏။ ဤအယူသာ မှန်၏။ တပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း” ဟုဤသို့ဆိုလေ့၊ ဤသို့ယူလေ့ရှိကုန်သော သမဏ ဗြာဟ္မဏအချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။

“အတ္တကိုင်း၊ လောကကိုင်း မိမိလည်း မပြုအပ်။ သူတပါးလည်း မပြုအပ်။ တစုံတခုသော အကြောင်းကို မစွဲမူ၍ ဖြစ်၏။ ဤအယူသာ မှန်၏။ တပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း” ဟု ဤသို့ဆိုလေ့၊ ဤသို့ယူလေ့ရှိကုန်သောသမဏဗြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။

“အတ္တသည်ငင်း၊ လောကသည်ငင်း မြဲ၏။ ချမ်းသာ ဆင်းရဲ ရှိ၏။ ဤအယူသာ မှန်၏။ တပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း” ဟု ဤသို့ဆိုလေ့၊ ဤသို့ယူလေ့ရှိကုန်သော သမဏ ဗြာဟ္မဏအချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။

“အတ္တသည်ငင်း၊ လောကသည်ငင်း မမြဲ။ ချမ်းသာ ဆင်းရဲ ရှိ၏။ ဤအယူသာ မှန်၏။ တပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း” ဟု ဤသို့ဆိုလေ့၊ ဤသို့ယူလေ့ရှိကုန်သော သမဏ ဗြာဟ္မဏအချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။

“အတ္တသည်ငင်း၊ လောကသည်ငင်း မြဲလည်းမြဲ၏။ မမြဲလည်း မမြဲ။ ချမ်းသာဆင်းရဲရှိ၏။ ဤအယူသာ မှန်၏။ တပါးသောအယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း” ဟု ဤသို့ဆိုလေ့၊ ဤသို့ယူလေ့ ရှိကုန်သော သမဏ ဗြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။

"အတ္တာသည်ရင်း၊ လောကသည်မူကား မြဲသည်လည်း မဟုတ်။ မမြဲသည်လည်း မဟုတ်။ ချမ်းသာဆင်းရဲရှိ၏။ ဤအယူသာ မှန်၏။ တပါးသောအယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း" ဟု ဤသို့ဆိုလေ့၊ ဤသို့ ယူလေ့ရှိကုန်သော သမဏ ဗြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။

"အတ္တာကိုရင်း၊ လောကကိုရင်း မိမိပြုအပ်၏။ ချမ်းသာဆင်းရဲ ရှိ၏။ ဤအယူသာ မှန်၏။ တပါးသော အယူသည် အချည်းနှီး သာတည်း" ဟု ဤသို့ဆိုလေ့၊ ဤသို့ယူလေ့ရှိကုန်သော သမဏ ဗြာဟ္မဏအချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။

"အတ္တာကိုရင်း၊ လောကကိုရင်း သူတပါးပြုအပ်၏။ ချမ်းသာ ဆင်းရဲရှိ၏။ ဤအယူသာ မှန်၏။ တပါးသောအယူသည် အချည်း နှီးသာတည်း" ဟု ဤသို့ဆိုလေ့၊ ဤသို့ယူလေ့ရှိကုန်သော သမဏ ဗြာဟ္မဏအချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။

"အတ္တာကိုရင်း၊ လောကကိုရင်း မိမိလည်းပြုအပ်၏။ သူတပါး လည်း ပြုအပ်၏။ ချမ်းသာဆင်းရဲ ရှိ၏။ ဤအယူသာ မှန်၏။ တပါးသောအယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း" ဟု ဤသို့ဆိုလေ့၊ ဤသို့ ယူလေ့ရှိကုန်သော သမဏ ဗြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။

"အတ္တာကိုရင်း၊ လောကကိုရင်း မိမိလည်း မပြုအပ်။ သူတပါး လည်း မပြုအပ်။ တစုံတခုသော အကြောင်းကို မစွဲမူ၍ ဖြစ်၏။ ချမ်းသာဆင်းရဲရှိ၏။ ဤအယူသာ မှန်၏။ တပါးသောအယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း" ဟု ဤသို့ဆိုလေ့၊ ဤသို့ ယူလေ့ရှိကုန် သော သမဏ ဗြာဟ္မဏအချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။

ထိုသမဏ ဗြာဟ္မဏတို့သည် ငြင်းခုန်ကြကုန်၊ ခိုက်ရန်ဖြစ်ကြ ကုန်၊ ဆန့်ကျင်ဖက်စကားကို ဆိုကြကုန်လျက် 'ဤသဘောကား

တရားဟုတ်၏ ဤသဘောကား တရားမဟုတ်။ ဤသဘောကား တရားမဟုတ်၊ ဤသဘောကား တရားဟုတ်၏’ဟု အချင်းချင်း နှုတ်လှံထိုးလျက် နေကြကုန်၏။

ထိုအခါ များစွာသောရဟန်းတို့သည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူဆောင်လျက် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်ကုန်၏။ သာဝတ္ထိပြည်၌ ဆွမ်းခံလှည့်လည်၍ ဆွမ်းခံပြီးနောက် ဆွမ်းခံရွာမှ ဖဲခဲ့ကြသော ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တခုသောအရပ်၌ ထိုင်နေကြပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ကုန်၏။

“ရဟန်းတို့၊ ဤသာသနာတော်မှ ပြင်ပအယူရှိသောပရိဗိုဇ်တို့သည် ကန်းကုန်၊ မျက်စိမရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ အကျိုးကို မသိကုန်၊ အကျိုးမဲ့ကို မသိကုန်၊ တရားကို မသိကုန်၊ တရားမဟုတ်သည်ကို မသိကုန်။ ထိုသူတို့သည် အကျိုးကို မသိကုန်ပဲ၊ အကျိုးမဲ့ကို မသိကုန်ပဲ၊ တရားကိုမသိကုန်ပဲ၊တရားမဟုတ်သည်ကို မသိကုန်ပဲ၊ ငြင်းခုန်ကြကုန်၊ ခိုက်ရန်ဖြစ်ကြကုန်၊ ဆန့်ကျင်ဖက်စကားကို ပြောဆိုကုန်လျက် ‘ဤသဘောကား တရားဟုတ်၏။ ဤသဘောကား တရားမဟုတ်။ ဤသဘောကား တရားမဟုတ်၊ ဤသဘောကား တရားဟုတ်၏’ဟု အချင်းချင်း နှုတ်လှံထိုးလျက် နေကြကုန်၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

အချို့ကုန်သော သမဏ ဗြာဟ္မဏတို့သည် အနှစ်မရှိသည့် ဤမိစ္ဆာအယူတို့၌ နှစ်သက်စွဲလမ်း ကပ်ငြိကုန်ဘိ၏။

ထိုသူတို့သည် ထောက်တည်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ မရောက်ကြကုန်မူ၍ အကြား၌သာလျှင် နစ်မြုပ်ကြရကုန်၏။

၆—တတိယနာနာတိတ္ထိယသုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အထူးထူးသောအယူ၊ အထူးထူးသော အလိုဆန္ဒ၊ အထူးထူးသော နှစ်သက်ခြင်းတို့ရှိကုန်လျက် အထူးထူးသော အယူကို မှီ၍ တည်ကုန်သော၊ များစွာသော တိတ္ထိ သမဏ ဗြာဟ္မဏ ပရိဗိုဇ် အမျိုးမျိုးတို့သည် သာဝတ္ထိပြည်၌ နေကြကုန်၏။

"အတ္တသည်၎င်း၊ လောကသည်၎င်း မြဲ၏။

"အတ္တသည်၎င်း၊ လောကသည်၎င်း မမြဲ။

"အတ္တသည်၎င်း၊ လောကသည်၎င်း မြဲလည်းမြဲ၏။ မမြဲလည်း မမြဲ။

"အတ္တသည်၎င်း၊ လောကသည်၎င်း မြဲသည်လည်းမဟုတ်။မမြဲသည်လည်း မဟုတ်။

"အတ္တကို၎င်း၊ လောကကို၎င်း မိမိ ပြုအပ်၏။

"အတ္တကို၎င်း၊ လောကကို၎င်း သူတပါး ပြုအပ်၏။

"အတ္တကို၎င်း၊ လောကကို၎င်း မိမိလည်း ပြုအပ်၏။သူတပါးလည်း ပြုအပ်၏။

"အတ္တကို၎င်း၊ လောကကို၎င်း မိမိလည်း မပြုအပ်။ သူတပါးလည်း မပြုအပ်။ တစုံတခုသော အကြောင်းကို မစွဲမူ၍ ဖြစ်၏။

"အတ္တသည်၎င်း၊ လောကသည်၎င်း မြဲ၏။ ချမ်းသာ ဆင်းရဲ ရှိ၏။

အတ္တသည်၎င်း၊ လောကသည်၎င်း မမြဲ။ ချမ်းသာ ဆင်းရဲ ရှိ၏။

"အတ္တသည်၎င်း၊ လောကသည်၎င်း မြဲလည်းမြဲ၏။ မမြဲလည်း မမြဲ။ ချမ်းသာဆင်းရဲရှိ၏။

"အတ္တသည်၎င်း၊ လောကသည်၎င်း မြဲသည်လည်း မဟုတ်။ မမြဲသည်လည်း မဟုတ်။ ချမ်းသာဆင်းရဲ ရှိ၏။

"အတ္တကို၎င်း၊ လောကကို၎င်း မိမိပြုအပ်၏။ ချမ်းသာဆင်းရဲ ရှိ၏။

"အတ္တကို၎င်း၊ လောကကို၎င်း သူတပါးပြုအပ်၏။ ချမ်းသာ ဆင်းရဲ၏။

"အတ္တကို၎င်း၊ လောကကို၎င်း မိမိလည်း ပြုအပ်၏။သူတပါး လည်း ပြုအပ်၏။ ချမ်းသာဆင်းရဲရှိ၏။

"အတ္တကို၎င်း၊ လောကကို၎င်း မိမိလည်း မပြုအပ်။ သူတပါး လည်း မပြုအပ်။ ချမ်းသာဆင်းရဲရှိ၏။ တစုံတခုသောအကြောင်း ကို မစွဲမှု၍ဖြစ်၏"

ထိုသမဏဗြာဟ္မဏတို့သည်ငြင်းခုန်ကြကုန်၊ခိုက်ရန်ဖြစ်ကြကုန်၊ ဆန့်ကျင်ဖက် စကားကို ပြောဆိုကြကုန်လျက် 'ဤသဘောကား တရားဟုတ်၏။ ဤသဘောကား တရားမဟုတ်၊ ဤသဘောကား တရားမဟုတ်၊ ဤသဘောကား တရားဟုတ်၏'ဟု အချင်းချင်း နှုတ်လှံထိုး၍နေကြကုန်၏။

ထိုအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် နံနက်အချိန်၌သင်္ကန်း ကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကိုယူဆောင်လျက် သာဝတ္ထိပြည် သို့ ဆွမ်းခံ ဝင်ကုန်၏။ သာဝတ္ထိပြည်၌ ဆွမ်းခံ လှည့်လည်၍ ဆွမ်းခံပြီးနောက် ဆွမ်းခံရွာမှ ပြန်ခဲ့ကြကုန်သော ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တခု

သောအရပ်၌ ထိုင်နေကြကုန် ပြီးသော် မြတ်စွာ ဘုရားအား လျှောက်ကုန်၏။

"ရဟန်းတို့၊ သာသနာတော်ပြင်ပ အယူရှိကုန်သော ပရိဗိုဇ်တို့သည် ကန်းကုန်၊ မျက်စိမရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ အကျိုးကိုမသိကုန်၊ အကျိုးမဲ့ကို မသိကုန်၊ တရားကို မသိကုန်၊ တရား မဟုတ်သည်ကို မသိကုန်။ ထိုသူတို့သည် အကျိုးကို မသိကြကုန်ပဲ၊ အကျိုးမဲ့ကို မသိကြကုန်ပဲ၊ တရားကို မသိကြကုန်ပဲ၊ တရား မဟုတ်သည်ကို မသိကြကုန်ပဲ၊ ငြင်းခုန်ကြကုန်၊ ခိုက်ရန်ဖြစ်ကြကုန်၊ ဆန့်ကျင်ဖက်စကားကို ပြောဆိုကြကုန်လျက် 'ဤသဘောကား တရားဟုတ်၏၊ ဤသဘောကား တရားမဟုတ်။ ဤသဘောကား တရားမဟုတ်၊ ဤသဘောကား တရားဟုတ်၏'ဟု အချင်းချင်း နှုတ်လှံထိုးလျက် နေကြကုန်၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

ဤသတ္တဝါအပေါင်းသည် အတ္တလောကသုခနှင့်ဒုက္ခကို ငါပြု၏ဟူသော မိစ္ဆာအယူ၌ လေ့လာအားထုတ်၏။ သူတပါး ပြု၏ဟူသော မိစ္ဆာအယူနှင့် စပ်ယှဉ်၏။ သမဏဗြာဟ္မဏအချို့တို့သည် ဤမိစ္ဆာအယူနှစ်မျိုးကို လက်မခံနိုင်ကြကုန်။ သို့ပင်ဖြစ်သော်လည်း ထိုမိစ္ဆာအယူနှစ်မျိုးကို မြားငြောင့် ဟူ၍လည်း မမြင်နိုင်ကြကုန်။ ဤမိစ္ဆာအယူနှစ်မျိုးကို မြားငြောင့်ဟု ကြိုတင်၍ မြင်သူအားမူကား ငါပြု၏ဟူ၍လည်း အယူမဖြစ်။ သူတပါး ပြု၏ဟူ၍လည်း အယူမဖြစ်။ ဤသတ္တဝါအပေါင်းသည် မာနနှင့်ပြည့်စုံသည်။ မာနဖြင့် ထုံးဖွဲ့အပ်သည်။ မာနဖြင့်ရစ်ပတ်

အပ်သည်ဖြစ်၍ မိစ္ဆာအယူတို့၌ ချုတ်ချယ် စွပ်စွဲသော
စကားရှိသောကြောင့် သံသရာကို မလွန်မြောက်နိုင်။

၇–သုဘူတိသုတ်

အခါ တပါး မြတ်စွာ ဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန် ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော် မူ၏။ ထိုအခါ အရှင် သုဘူတိ သည် မြတ်စွာဘုရား၏ မနီးမဝေး၌ ဝိတက်ကင်းသော အရဟတ္တ ဖိုလ် သမာဓိကို ဝင်စားလျက် ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာ ထားပြီး လျှင် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် မနီးမဝေး၌ ဝိတက်ကင်းသော အရဟတ္တ ဖိုလ် သမာဓိကိုဝင်စားလျက် ကိုယ်ကိုဖြောင့်မတ်စွာထားပြီးလျှင် ထက်ဝယ် ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေသော အရှင် သုဘူတိကို မြင်တော် မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိ တော်မူ၍ ထိုသိသော အခါ၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော် မူ၏—

အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်အား အတွင်းသန္တာန်၌ မိစ္ဆာဝိတက်
တို့ကို ဖျက်ဆီးအပ်ကုန်ပြီ။ အကြွင်းမဲ့ ကောင်းစွာ ဖြတ်
အပ်ကုန်ပြီ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ငြိတွယ်မှုအားလုံးကိုလွန်ကာ
နိဗ္ဗာန်ကို အာရုံပြုသော မဂ်သညာ ဖိုလ်သညာ ရှိသည်
ဖြစ်၍ ယောဂလေးပါးကို လွန်ပြီးဖြစ်ရကား တဖန်ဘဝ
သင်္ခါ ဖြစ်ခြင်းသို့ မရောက်တော့ပေ။

၈–ဂဏိကာသုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန် ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌

အသင်းအဖွဲ့ နှစ်ဖွဲ့တို့သည် ပြည့်တန်ဆာမ တယောက်တည်း၌ အလွန်တပ်မက်ကုန်၊ ကိလေသာဖြင့် ဖွဲ့သောစိတ်ရှိကုန်သည်ဖြစ်သောကြောင့် ငြင်းခုန်ကြကုန်၊ ခိုက်ရန်ဖြစ်ကြကုန်၊ ဆန့်ကျင်ဖက်စကားကို ပြောဆိုကြကုန်လျက် အချင်းချင်း လက်တို့ဖြင့်ရိုက်ပုတ်ကြကုန်၏။ ခဲတို့ဖြင့်လည်း ပေါက်ကြကုန်၏။ တုတ်တို့ဖြင့်လည်း ရိုက်ကြကုန်၏။ ဓားလက်နက်တို့ဖြင့်လည်း ထိုးခုတ်ကြ ကုန်၏။ ထိုအသင်းအဖွဲ့ နှစ်ဖွဲ့တို့သည် ထိုရိုက်နှက် ပုတ်ခတ်ရာ အရပ်၌ပင် သေခြင်းသို့လည်း ရောက်ကြကုန်၏။ သေလုနီးပါး ဆင်းရဲသို့လည်း ရောက်ကြကုန်၏။

ထိုအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကိုပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူဆောင်လျက် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်ကုန်၏။ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဆွမ်းခံလှည့်လည်၍ ဆွမ်းခံပြီးနောက် ဆွမ်းခံရွာမှဖဲခဲ့ကြသော ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ချဉ်းကပ်ကြကုန်၍ တခုသောအရပ်၌ ထိုင်နေကြကုန်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား "အရှင်ဘုရား၊ ယနေ့ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ အသင်းအဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့တို့သည်ပြည့်တန်ဆာမတယောက်တည်း၌အလွန်တပ်မက်ကုန်သည့် ကိလေသာဖြင့်ဖွဲ့သော စိတ်ရှိကုန်သည်ဖြစ်သောကြောင့် ငြင်းခုန်ကြကုန်၊ခိုက်ရန်ဖြစ်ကြကုန်၊ ဆန့်ကျင်ဖက်စကားကို ပြောဆိုကြကုန်လျက် အချင်းချင်း လက်တို့ဖြင့်လည်း ရိုက်ပုတ်ကြကုန်၏။ ခဲတို့ဖြင့်လည်း ပေါက်ကုန်၏။ တုတ်တို့ဖြင့်လည်း ရိုက်ကြကုန်၏။ ဓားလက်နက်တို့ ဖြင့်လည်း ထိုးခုတ်ကြ ကုန်၏။ ထိုအသင်းအဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့တို့သည် ထိုရိုက်နှက်ပုတ်ခတ်ရာအရပ်၌ သေခြင်းသို့လည်း ရောက်ကုန်၏။ သေလုနီးပါး ဆင်းရဲ သို့လည်း ရောက်ကုန်၏" ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကိုသိတော်မူ၍ ထိုသိသောအခါ၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

ရအပ်၊ ခံစားအပ်သော ကာမဂုဏ်နှင့် ရထိုက်၊ ခံစားထိုက်သော ကာမဂုဏ်ဟူသော ဤနှစ်ပါးစုံသည် ကိလေသာနှိပ်စက်ခံရသူ နောက်နောင်အဘျိုး မြော်ကိုးကျင့်ကြံသူ၏ ရာဂစသော မြူတို့ဖြင့် ရောပြွမ်း၏။ အကြင်သူတို့သည် သီလဗ္ဗတစသောအကျင့်ကို ကိလေသာ စင်ကြယ်၏ဟု ယူဆပြောဆိုကြကုန်၏၊ အကြင်သူတို့အားရှောင်ကြဉ်မှု သီလ၊ ဆင်းရဲငြိုငြင်စွာ ပြုကျင့်မှု ဝတ၊ ဟင်းရွက်စားခြင်း စသည်ဖြင့် အသက်မွေးမှု ဇီဝိတ၊ မေထုန်မှ ရှောင်ကြဉ်မှု ဗြဟ္မစရိယ၊ ဗိဿနိုးနတ် စသည်တို့အား လုပ်ကျွေးမှု ဥပဋ္ဌာန စသည်တို့ဖြင့် သံသရာမှ စင်ကြယ်၏ဟု ယူဆပြောဆိုကြကုန်၏။ ထိုသူတို့၏ သီလဗ္ဗတ စသည်တို့၏ အစွမ်းဖြင့်ဖြစ်သော အတ္တကိလမထာနုယောဂဟူသော အကျင့်သည် အယုတ်တရား တပါးတည်း။ အကြင်သူတို့ကား ကာမဂုဏ်၌ အပြစ်မရှိဟု ဆိုကြကုန်၏။ ထိုသူတို့၏ ကာမဂုဏ်တို့၌ အပြစ်မရှိဟု ပြောဆို ကျင့်ကြံမှု ဟူသော ကာမသုခလ္လိကာ နုယောဂ အကျင့်သည် ဒုတိယမြောက်ဖြစ်သော အယုတ်တရားတည်း။ ဤသို့ ဤအယုတ်တရား နှစ်ပါး ကို့သည် ကဋသီမည်သော တဏှာ အဝိဇ္ဇာတို့ကို ပွားစေတတ်ကုန်၏။ ကဋသီမည်သော တဏှာအဝိဇ္ဇာတို့သည် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကို ပွားစေတတ်ကုန်၏။ ဤအယုတ်တရား နှစ်ပါးတို့ကို မသိခြင်းကြောင့် အချို့သော သူတို့သည် ဆုတ်နစ်ကုန်၏။ အချို့သော သူတို့သည် လွန်၍ပြေးကုန်၏။ အကြင်သူတို့အား ထိုအယုတ်တရား နှစ်ပါး

တို့ကို သိသောကြောင့် ထိုအယုတ်တရား၌ မကျရောက
ကြကုန်။ ထိုသို့အယုတ် တရား နှစ်ပါး၌ မကျရောက်ခြင်း
ကြောင့် တဏှာမာန ဒိဋ္ဌိတို့ဖြင့် အထင်မမှားကြကုန်။ ထို
ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ပညတ်ရန် ဝဋ်မရှိတော့ပြီ။

၉—ဥပါတိဓာဝန္တိ သုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်
ကျောင်း၌ သီတင်း သုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား
သည် အလွန်မှောင်မိုက်သော ညဉ့်အခါ ဆီမီးတို့ကို ညှိထွန်းထား
ရာ လွင်တီးခေါင်၌ ထိုင်နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ များစွာသော ပိုးဖလံတို့သည် ထိုဆီမီးတို့၌ တိုးဝင်
ရစ်ဝဲကာ ကျရောက်ကုန်လျက် ဆင်းရဲခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။
ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။ ဆင်းရဲပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်ကုန်
၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဆီမီးတို့၌ တိုးဝင်ရစ်ဝဲကာ ကျရောက်
ကုန်လျက် ဆင်းရဲခြင်း၊ ပျက်စီးခြင်း၊ ဆင်းရဲ ပျက်စီးခြင်းသို့
ရောက်ကုန်သော ထိုပိုးဖလံများစွာတို့ကို မြင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်
မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် သီလ သမာဓိ
ပညာစသော အနှစ်သာရသို့ မရောက်ကြဘဲ လွန်၍ ပြေး
ကုန်၏။ တဏှာဒိဋ္ဌိ ဟူသော၊ အသစ်အသစ် ဖြစ်သော
အနှောင်အဖွဲ့ကို ပွားစေကုန်၏။ မြင်ရသောအရာ၊ ကြား
ရသော အရာတို့ကို ဤသို့မှန်၏ဟု အမှားနှလုံး သွင်းကုန်
လျက် ပိုးဖလံတို့သည် ဆီမီးသို့ ကျကုန်သကဲ့သို့ ကျရောက်
ရကုန်၏။

၁၀–ဥပဝါနတ္ထိသုတ်

အခါ တပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အရှင် အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်လျက် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တခုသောအရပ်၌ ထိုင်နေပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏။

"အရှင်ဘုရား၊ လောက၌ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်ကုန်သော၊ ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူကုန်သော မြတ်စွာဘုရားရှင်တို့ ပွင့်တော်မမူသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး သာသနာတော် ပြင်ပအယူရှိသော တိတ္ထိပရိဗိုဇ်တို့သည် အရိုအသေပြုမှု၊ အလေးပြုမှု၊ မြတ်နိုးမှု၊ ပူဇော်မှု၊ တုပ်ဝပ်မှုကို ခံရကုန်လျက် သင်္ကန်း၊ ဆွမ်း၊ ကျောင်း၊ အိပ်ရာ၊ နေရာ၊ သူနာတို့၏ အထောက်အပံ့ ဖြစ်သော ဆေးအသုံး အဆောင်တို့ကို ရရှိကုန်၏။ အရှင်ဘုရား၊ လောက၌ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်ကုန်သော၊ကိုယ်တိုင်မှန်စွာသိတော်မူကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ပွင့်တော်မူသော အခါ၌ကား သာသနာတော် ပြင်ပအယူရှိသော တိတ္ထိပရိဗိုဇ် တို့သည် အရိုအသေပြုမှု၊ အလေးပြုမှု၊ မြတ်နိုးမှု၊ ပူဇော်မှု၊ တုပ်ဝပ်မှုကို မခံရကုန်မူ၍ သင်္ကန်း၊ ဆွမ်း၊ ကျောင်း၊ အိပ်ရာ၊ နေရာ၊ သူနာတို့၏ အထောက်အပံ့ဖြစ်သော ဆေးအသုံး အဆောင်တို့ကို မရကြကုန်။ အရှင် ဘုရား၊ ယခုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည်၎င်း၊ ရဟန်းသံဃာသည်၎င်း အရိုအသေပြုမှု၊အလေးပြုမှု၊ မြတ်နိုးမှု၊ ပူဇော်မှု၊ တုပ်ဝပ်မှုကို ခံယူရလျက် သင်္ကန်း၊ ဆွမ်း၊ ကျောင်း၊ အိပ်ရာ၊ နေရာ၊ သူနာတို့၏ အထောက်အပံ့ ဖြစ်သော ဆေးအသုံး အဆောင်တို့ကို ရရှိ၏"ဟု လျှောက်၏။

"အာနန္ဒာ၊ဟုတ်မှန်၏။ အာနန္ဒာ၊ လောကဥ္ဂ ပူဇော် အထူးကို ခံတော်မူထိုက်ကုန်သော၊ ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ပွင့်တော်မမူသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး သာသနာတော်ပြင်ပ အယူရှိသော တိတ္ထိပရိဗိုဇ်တို့သည် အရိုအသေပြုမှု၊ အလေးပြုမှု၊ မြတ်နိုးမှု၊ ပူဇော်မှု၊ တုပ်ဝပ်မှုကို ခံရကုန်လျက် သင်္ကန်း၊ ဆွမ်း၊ ကျောင်း၊ အိပ်ရာ၊ နေရာ၊ သူနာတို့၏ အထောက်အပံ့ဖြစ်သော ဆေးအသုံးအဆောင်တို့ကို ရရှိကုန်၏။ အာနန္ဒာ၊ လောကဥ္ဂ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက် ကုန်သော၊ ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့ ပွင့်တော်မူသော အခါ၌ကား သာသနာတော်ပြင်ပ အယူရှိသော တိတ္ထိ ပရိဗိုဇ်တို့သည် အရိုအသေပြုမှု၊ အလေးပြုမှု၊ မြတ်နိုးမှု၊ ပူဇော်မှု၊ တုပ်ဝပ်မှုကို မခံရမူ၍ သင်္ကန်း၊ ဆွမ်း၊ ကျောင်း၊ အိပ်ရာ၊ နေရာ၊ သူနာတို့၏ အထောက် အပံ့ဖြစ်သော ဆေးအသုံးအဆောင်တို့ကို မရရှိကြကုန်။ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်၎င်း၊ ရဟန်းသံဃာသည်၎င်း အရိုအသေပြုမှု၊ အလေးပြုမှု၊ မြတ်နိုးမှု၊ ပူဇော်မှု၊ တုပ်ဝပ်မှုကို ခံရလျက် သင်္ကန်း၊ ဆွမ်း၊ ကျောင်း၊ အိပ်ရာ၊ နေရာ၊ သူနာတို့၏ အထောက်အပံ့ ဖြစ်သော ဆေးအသုံးအဆောင်တို့ကို ရရှိ၏" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်း အရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

အကြင်မျှလောက်ကာလပတ်လုံး နေမင်းသည်မထွက်
ပေါ်လာသေး။ ထိုမျှလောက် ကာလပတ်လုံး ပိုးစိမ်းဖြူ
သည် တောက်ပနေသေး၏။ နေမင်းထွက်ပေါ်လာသော
အခါ ထိုပိုးစိမ်းဖြူ အရောင်ပျောက်သကဲ့သို့၊ မတောက်ပ

နိုင်သကဲ့သို့ ထို့အတူ အကြင် မျှလောက် ကာလ ပတ်လုံး လောက၌ အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် မပွင့်ကုန်သေး။ ထိုမျှလောက် ကာလပတ်လုံး ကြံဆကာမျှဖြင့် ယူဆတတ်သော တိတ္ထိတို့၏ အရောင်သည် တောက်ပနိုင်သေး၏။ အကြင်အခါ မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ပွင့်ကုန်၏။ ထိုအခါ ကြံဆကာမျှဖြင့် ယူတတ်သော တိတ္ထိတို့သည်၎င်း၊ တိတ္ထိတို့၏ တပည့်တို့သည်၎င်း မတောက်ပကုန်။ ဖေါက်ပြန်သော အယူရှိသူ တိတ္ထိတို့သည် ဆင်းရဲမှ မလွတ်နိုင်ကြကုန်။

၇။ ရုဋ္ဌဝဂ်

၁-ပဌမ လကုဏ္ဍကဘဒ္ဒိယသုတ်

အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်။

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတြာသည် အရှင်လကုဏ္ဍက ဘဒ္ဒိယကို အကျိုးစီးပွားကို ကောင်းစွာပြလျက် ဆောက်တည် စေကာ ထက်သန်ရွှင်လန်းစေတော်မူ၏။

ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတြာသည် အကျိုးစီးပွားကို ကောင်း စွာပြလျက် ဆောက်တည်စေကာ ထက်သန်ရွှင်လန်းစေတော်မူ သည် ရှိသော် အရှင်လကုဏ္ဍကဘဒ္ဒိယ၏ စိတ်သည် တစုံတခုသော အာရုံကို မစွဲလမ်းမူ၍ အာသဝေါတရားတို့မှ လွတ်မြောက်ပြီး အရှင်သာရိ ပုတြာသည် အကျိုးစီးပွားကို ကောင်းစွာပြလျက် ဆောက်တည်စေကာ ထက်သန် ရွှင်လန်း စေအပ်သည် ဖြစ်၍ တဏှာဒိဋ္ဌိတို့ဖြင့် တစုံတခုသော အာရုံကို မစွဲလမ်းမူ၍ အာသဝေါ

တရားတို့မှ လွတ်မြောက်သော စိတ်ရှိသော အရှင်လကုဏ္ဍက ဘဒ္ဒိယကို မြတ်စွာဘုရား မြင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အခါ၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် အထက်ရူပ အရူပဓာတ်၌ရင်း၊ အောက်ကာမဓာတ်၌ရင်း၊ သံ ါရအားလုံး၌ရင်း ခပ်သိမ်းသော အခြင်းအရာတို့ဖြင့် လွတ်မြောက်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဤတရားသည်ပင် ငါဖြစ်၏ဟု မရှုတော့ပြီ။ ဤသို့ သံယောဇဉ်ဆယ်ပါး အကုသိုလ်အားလုံးတို့မှ ဤသို့ လွတ်မြောက်ပြီးသော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည် တဖန်ဘဝ၌ မဖြစ်ဘို့ရန် ရှေးအခါက မကူးမြောက်ခဲ့ဘူးသော ဩဃ လေးဖြာ သံသရာကို ကူးခဲ့လေပြီ။

၂—ဒုတိယ လကုဏ္ဍကဘဒ္ဒိယသုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည်ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတြာသည် အရှင်လကုဏ္ဍက ဘဒ္ဒိယကို သေခဟု အောက်မေ့ မှတ်ထင်သော ကြောင့် အကျိုးစီးပွားကို ကောင်းစွာပြလျက် ဆောက်တည်စေ ကာ အတိုင်းထက်အလွန် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် ထက်သန်ရွှင်လန်းစေတော်မူ၏။

အရှင်လကုဏ္ဍက ဘဒ္ဒိယကို သေခဟု အောက်မေ့ မှတ်ထင် လျက် အကျိုးစီးပွားကို ကောင်းစွာပြလျက် ဆောက်တည်စေ ကာ အတိုင်းထက်အလွန် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် ထက် သန်ရွှင်လန်းစေသော အရှင်သာရိပုတြာကို မြတ်စွာဘုရား မြင် တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို တော်မူ၏—

အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်အား ကိလေသာဝဋ်၊ ကမ္မဝဋ် နှစ်ပါးသည် အကြွင်းမဲ့ ပြတ်လေပြီ။ တဏှာကင်းရာ နိဗ္ဗာန်ကို အထူးအားဖြင့် ရခဲ့ပြီ။ လေးခုမြောက် မင်္ဂဉာဏ် တည်းဟူသော နေမင်း၏ ဖြစ်ပေါ်မှုကြောင့် အကြွင်းမဲ့ ခြောက်ခန်းခဲ့သော တဏှာဟူသော မြစ်ကြီးသည် မစီးမဆင်းနိုင်တော့ချေ။ ကိလေသာဝဋ်ပြတ်သဖြင့် ပြတ်လေပြီးသော ကမ္မဝဋ်သည် တဝဲလည်လည် မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ကိလေသာဝဋ်၊ ကမ္မဝဋ်ပြတ်သဖြင့် ထိုဝိပါကဝဋ်၏ မဖြစ်ခြင်းသည်ပင် အလုံးစုံသော သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲ၏ အဆုံး ဖြစ်လေတော့၏။

၃—ပဌမသတ္တသုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ သာဝတ္ထိပြည်သူပြည်သားတို့သည် အများအားဖြင့် ကာမဂုဏ်တို့၌ အလွန့်အလွန် ကပ်ငြိကုန်၊ တပ်စွန်းကုန်၊ မက်မောကုန်၊ ဖွဲ့နှောင်ကုန်၊ မိန်းမောကုန် မျိုထားသကဲ့သို့ တည်ကုန်လျက် ကာမဂုဏ်တို့၌ ပြင်းစွာယစ်ခြင်းသို့ ရောက်ကာနေကြကုန်၏။

ထိုအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူဆောင်လျက် သာဝတ္ထိပြည်၌ ဆွမ်းခံလှည့်လည်ကုန်၍ ဆွမ်းစားပြီးနောက် ဆွမ်းခံရွာမှ ဖဲခဲ့ကုန်လျက် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် တခုသောအရပ်၌ ထိုင်နေကြကုန်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား “အရှင်ဘုရား၊

ဤသာဝတ္ထိပြည်သူ ပြည်သားတို့သည် အများအားဖြင့် ကာမဂုဏ်တို့၌ အလွန့်အလွန် ကပ်ငြိကုန်၊ တပ်စွမ်းကုန်၊ မက်မောကုန်၊ ဖွဲ့နှောင်ကုန်၊ မိန်းမောကုန် မျိုထားသကဲ့သို့ တည်ကုန်လျက် ကာမဂုဏ်တို့၌ ပြင်းစွာယစ်ခြင်းသို့ ရောက်ကာ နေကြပါကုန်၏" ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

ကာမဂုဏ်တို့၌ ကပ်ငြိကုန်သော၊ ကာမဂုဏ်တို့၌ ငြိတွယ်ခြင်းတို့ဖြင့်ငြိတွယ်ကုန်သော၊ သံယောဇဉ်တို့၌အပြစ်ကို မမြင်ကုန်သော၊ သံယောဇဉ် ငြိတွယ်ခြင်းဖြင့် ငြိတွယ်ကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် ပြန့်ပြော ကြီးကျယ်လှစွာသော သြဃကို မကူးနိုင်ကုန်ရာ။

၄—ဒုတိယသတ္တသုတ်

အခါတပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ သာဝတ္ထိပြည်သူ ပြည်သားတို့သည် အများအားဖြင့် ကာမဂုဏ်တို့၌ ကပ်ငြိကုန်၊ တပ်စွန်းကုန်၊ မက်မောကုန်၊ ဖွဲ့နှောင်ကုန်၊ မိန်းမောကုန် မျိုထားသကဲ့သို့ တည်ကြကုန်၊ မကန်းသော်လည်း ကန်းသကဲ့သို့ ဖြစ်ကုန်လျက် ကာမဂုဏ်တို့၌ ပြင်းစွာယစ်ခြင်းသို့ ရောက်ကာ နေကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကိုပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူဆောင်လျက် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အများအားဖြင့် ကာမဂုဏ်တို့၌ ကပ်ငြိကုန်၊ တပ်စွန်းကုန်၊ မက်မောကုန်၊ ဖွဲ့နှောင်ကုန်၊

မိန်းမောကုန်၊ မျိုထားသကဲ့သို့ တည်ကြကုန်၊ မကန်းသော်လည်း ကန်းသကဲ့သို့ ဖြစ်ကုန်လျက် ကာမဂုဏ်တို့၌ ပြင်းစွာ ပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်ကာ နေကုန်သော သာဝတ္ထိပြည်သူပြည်သားတို့ကို မြင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသောအခါ၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

ဝတ္ထုကာမတို့၌ ကိလေသာကာမဖြင့် ကန်းသည်ကို အပြုခံရသူ၊ တဏှာတည်းဟူသော ပိုက်ကွန်ဖြင့် အဖုံးလွှမ်းခံရသူ၊ တဏှာတည်းဟူသော အမိုးဖြင့် ဖုံးအုပ်ခံရသူ၊ သတ္တဝါတို့သည် မြုံးဝ၌ဝင်ကုန်သော ငါးတို့သည် သေခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သကဲ့သို့၎င်း၊ နို့စို့အရွယ် နွားသူငယ်သည် အမိနွားမကြီးသို့ လိုက်သကဲ့သို့၎င်း ကိလေသာမာရ် ကိုယ်တွင်းရန်၏ အနှောင်အဖွဲ့ကို ခံကြကုန်သည်ဖြစ်၍ အိုခြင်း သေခြင်းသို့ အစဉ်လိုက်ကြရကုန်၏။

၅—အပရလကုဏ္ဍကဘဒ္ဒိယသုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အရှင်လကုဏ္ဍကဘဒ္ဒိယသည် များစွာသော ရဟန်းတို့၏ နောက်မှ နောက်မှ လိုက်၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော ရဟန်းတို့၏ နောက်မှ နောက်မှ လိုက်လာသော မကောင်းသော အဆင်း ရှိသော၊ မကောင်းသော အမြင်ရှိသော၊ ပုသော အများအားဖြင့် ပုတုဇဉ်ရဟန်းတို့ ရှုတ်ချခံရသောသဘောရှိသော အရှင်လကုဏ္ဍကဘဒ္ဒိယကို အဝေးကပင် မြင်တော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့၊ သင်တို့သည် များစွာသော ရဟန်းတို့၏ နောက်မှ နောက်မှ လိုက်လာသော မကောင်းသော အဆင်းရှိသော၊ မကောင်းသော အမြင်ရှိသော ပုသော အများအားဖြင့် ပုထုဇဉ် ရဟန်းတို့ ရှုတ်ချခံရသော၊ ရှုတ်ချအပ်သော သဘောရှိသော ထိုရဟန်းကို အဝေးကပင် မြင်ကြကုန်၏လောဟု မိန့်တော်မူ၏။ အရှင်ဘုရား မြင်ပါကုန်၏ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့၊ ဤရဟန်းသည် ကြီးသော တန်ခိုး အာနုဘော် ရှိ၏။ ထိုရဟန်း မဝင်စားဘူးသေးသော သမာပတ်ဟူ၍ မရှိသလောက်ပင်ဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းသည် ကောင်းစွာသာလျှင် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ကြကုန်သော အမျိုးသားများ လိုလားအပ်သော အတုမရှိ၊ မြတ်သောအကျင့်၏ အဆုံးဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ်ကို ယခုဘဝ၌ပင် ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက်ပြုလျက် ကပ်ရောက်၍ နေ၏ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

အရဟတ္တဖိုလ် သီလတည်းဟူသော၊ အပြစ်အနာကင်းသော၊ လည်းဘီးရှိသော၊ ဝိမုတ္တိတည်းဟူသော၊ ဖြူသော အဆင်းလည်းရှိသော၊ သတိတည်းဟူသော အကန့်လည်းရှိသောလကုဏ္ဍကဘဒ္ဒိယမထေရ်၏ အတ္တဘော တည်းဟူသော ရထားသည် လှည့်လည်သွားလာ၏။ ရဟန်းတို့၏ နောက်မှလာသော၊ ဆင်းရဲမရှိသော၊ တဏှာအယှဉ် ကင်းပြတ်သော၊ အဖွဲ့မရှိသော ဤရထားကို ကြည့်ရှုလော့။

၆–တဏှာသင်္ခယသုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အရှင်အညာသိကောဏ္ဍည သည် မြတ်စွာဘုရား၏ မနီးမဝေး၌ တဏှာ ကုန်ခန်းပြီးသော အရဟတ္တဖိုလ် ဝိမုတ္တိသုခချမ်းသာကိုဆင်ခြင်လျက် ကိုယ်ကိုဖြောင့် မတ်စွာထားပြီးလျှင် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် မနီးမဝေး၌ တဏှာ ကုန်ခန်းပြီးသော အရဟတ္တဖိုလ် ဝိမုတ္တိချမ်းသာကို ဆင်ခြင်လျက် ကိုယ်ကို ဖြောင့် မတ်စွာ ထား ပြီး လျှင် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေသော အရှင် အညာသိကောဏ္ဍညကို မြင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော် မူ၍ ထိုသိသောအခါ၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်အား အမြစ်မရှိ မြေလည်းမရှိ။ အခက် အလက်တို့လည်း မရှိကုန်။ အရွက်တို့ကား အဘယ်မှာ ရှိအံ့နည်း။ သမ္ဗန္ဓခန် လုံ့လရှိ၍ အနှောင်အဖွဲ့မှလွတ် ပြီးသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို အဘယ်သူသည် ကဲ့ရဲ့ခြင်းငှာ ထိုက် အံ့နည်း။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို နတ်တို့သည်လည်း ချီးမွမ်းကုန် ၏။ ဗြဟ္မာပင်သော်လည်း ချီးမွမ်းရ၏။

၇–ပပဉ္စခယသုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် မိမိ၏ ပယ်ခဲ့ပြီးသော သံသရာကို ချဲ့တတ်သည့် ကိလေသာတို့နှင့်တကွ သော သညာအစုကို ဆင်ခြင်လျက် နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် မိမိ၏ပယ်ခဲ့ပြီးသော သံသရာကို ချဲ့တတ်သည့် ကိလေသာတို့နှင့်တကွသော သညာအစုကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

အကြင်မြတ်စွာဘုရားအား သံသရာကို ချဲ့တတ်သော ကိလေသာ၏ တည်ခြင်းသည် မရှိ။ ထိုမြတ်စွာဘုရားအား တဏှာဒိဋ္ဌိတည်းဟူသော ကြိုးကိုရင်း၊ အဝိဇ္ဇာတည်းဟူသော တံခါးကျည်ကိုရင်း လွန်မြောက်ပြီး ၊ တဏှာကင်းသည်ဖြစ်၍ ကြွသွားတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားကို နတ်နှင့်တကွသော လူအပေါင်းသည် မရှုတ်ချ၊ မကဲ့ရဲ့။

၈—ကစ္စာနသုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အရှင်မဟာကစ္စည်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏ မနီးမဝေး၌ ကမ္ဗဋ္ဌာန်းအာရုံသို့ ရှေးရှုကောင်းစွာတည်သော ကာယဂတာသတိဖြင့် ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ် စွာထားလျက် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် မနီးမဝေး၌ ကမ္ဗဋ္ဌာန်းအာရုံသို့ ရှေးရှုကောင်းစွာတည်သော ကာယဂတာသတိဖြင့် ကိုယ်ကို / ဖြောင့်မတ်စွာထားလျက် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေသော အရှင်မဟာကစ္စည်းကို မြင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

ငါ့အား အကယ်၍ အတိတ်ကာလက မဖြစ်ခဲ့ပါမူ ဤပစ္စုပ္ပန်ကာလ၌ ငါ၏ အတ္တဘောသည် မဖြစ်တန်ရာ။ ဤပစ္စုပ္ပန်အတ္တဘော၌ ငါ့အား ကိလေသာကံ အကယ်

၍ မဖြစ်ငြားအံ့၊ နောင်အနာဂတ်ကာလ၌ ဝိပါကဝဋ်မှ ဖြစ်မည်မဟုတ်ဟု အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်အား ဤသို့ ကိုယ်၌ တည်သော သတိသည် အခါခပ်သိမ်း အမြဲမပြတ် ဖြစ်ရာ၏။ ဤသို့ ထိုသခ်ါရတရား၌ အနုပဿ ဝိပဿနာဖြင့် နေလေ့ရှိသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဂုဏ်ခြေရင့်ကျက်သော ကာလ၌သာလျှင် တဏှာကို လွန်နိုင်ရာ၏။

၉—ဥဒပါနသုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော ရဟန်းသံဃာနှင့် အတူ မလ္လတိုင်း၌ ဒေသစာရီ လှည့်လည်တော်မူလတ်သော် မလ္လမင်းတို့၏ ထူဏမည်သော ပုဏ္ဏားရွာသို့ ရောက်၏။ ထူဏရွာသား ပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသားတို့သည် "အချင်းတို့၊ သာကီဝင်မင်းသား ဖြစ်သော၊ သာကီဝင်မင်းမျိုးမှ ရဟန်းပြုသော ရဟန်းဂေါတမသည် များစွာသော ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ မလ္လတိုင်း၌ ဒေသစာရီ လှည့်လည်ခဲ့ရာ ထူဏ ပုဏ္ဏားရွာသို့ ဆိုက်ရောက်၏" ဟု ကြားကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထူဏရွာသားပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသားတို့သည် "ဦးပြည်း ရဟန်းယုတ်တို့သည် သောက်ရေကို မသောက်ကြရစေကုန်လင့်" ဟု ရေတွင်းကို မြက်ဖြင့်ရှင်း၊ ဖွဲဖြင့်ရှင်း၊ ရေတွင်းနှုတ်ခမ်းဝတိုင်အောင် ဖို့ကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် လမ်းခရီးမှဖဲ၍ သစ်ပင်ရင်းသို့ ချဉ်းကပ်လျက် ခင်းထားအပ်သော နေရာ၌ ထိုင်တော်မူပြီးသော် အရှင်အာနန္ဒာအား "အာနန္ဒာ၊ ငါ ခိုင်းလို၏။ သင်သည် ငါဘုရားသောက်ရန် ထိုရေတွင်းမှ သောက်ရေကို ဆောင်ခဲ့သော" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့ မိန့်ဆိုလတ်သော် အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားကို "အရှင်ဘုရား၊ ယခုအခါ ဦးပြည်း ရဟန်းယုတ်တို့သည် သောက်ရေကို မသောက်ကြစေကုန်လင့်" ဟု နှလုံးပိုက်ကာ ထိုရေတွင်းကို ထူဏရွာသား ပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသားတို့သည် မြက်ဖြင့်၎င်း၊ ဖွဲ့ဖြင့် ၎င်း၊ ရေတွင်းနှုတ်ခမ်းဝတိုင်အောင် ဖို့ထားကြပါကုန်သည်" ဟု လျှောက်၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း၊ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း၊ မြတ်စွာဘုရား သည် "အာနန္ဒာ၊ ငါခိုင်းလို၏။ သင်သည် ငါဘုရားသောက်ရန် ထိုရေတွင်းမှ သောက်ရေကို ဆောင်ခဲ့လော့" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

"အရှင်ဘုရား၊ ကောင်းပါပြီ"

အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားကိုဝန်ခံ၍ သပိတ်ကို ယူလျက် ထိုရေတွင်းသို့ ချဉ်းကပ်၏။ ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာ ချဉ်းကပ်လတ်သော် ထိုရေတွင်းသည် ထိုအလုံးစုံသော မြက်ကို ၎င်း၊ ဖွဲ့ကို၎င်း၊ ရေတွင်း နှုတ်ခမ်းဝမှ အန်ထုတ်၍ ကြည်လင်သော၊ မနောက်ကျုသော၊ အထူးကြည်လင်သော ရေဖြင့် တွင်း နှုတ်ခမ်းဝတိုင်အောင် ပြည့်လျက် စီးထွက်သကဲ့သို့ တည်၏။ အရှင်အာနန္ဒာသည် သပိတ်ဖြင့် သောက်ရေကို ယူဆောင်လျက် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို "အရှင်ဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား၏ တန်ခိုး အာနုဘော်ကြီးသည်၏ အဖြစ်သည် အံ့သြဘွယ် ရှိပါပေစွ၊ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်ပါပေစွ။ အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော် ချဉ်းကပ်မိသော အခါ ထိုရေတွင်းသည် အလုံးစုံ သော မြက်ကို၎င်း၊ ဖွဲ့ကို၎င်း တွင်းနှုတ်ခမ်းဝမှ အန်ထုတ်၍ ကြည် လင်သော၊ မနောက်ကျုသော၊ အထူးကြည်လင်သော ရေဖြင့် တွင်းနှုတ်ခမ်းဝတိုင်အောင် ပြည့်လျက် စီးထွက်သကဲ့သို့ တည်

ပါ၏။ ဖုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ရေကို သောက်တော်မူပါ။ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော် မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ရေကို သောက်တော်မူပါ”ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

ရေတို့သည် အခါခပ်သိမ်း အရပ်အားလုံး၌ အကယ်၍ ဖြစ်ပေါ်နေကြကုန်မူ ရေတွင်းဖြင့် အသို့ ပြုရအံ့နည်း။ အလိုရှိသည်ကို မရခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော၊ ဆင်းရဲ၏ အကြောင်းဖြစ်သော၊ တဏှာ၏ အမြစ်ကို ဖြတ်၍ တည်သော ငါကဲ့သို့သော ဘုရားရှင်သည် အဘယ့်ကြောင့် ရှာမှီးရန် လှည့်လည်ရအံ့နည်း။

၁၀—ဥတေနသုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသမ္ဗီပြည် ဃောသိတာရုံကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဥတေနမင်းသည် ဥယျာဉ်သို့ ထွက်သွားစဉ် နန်းတော်ကို မီးလောင်၏။ သာမာဝတီအမှူးရှိသော မိန်းမငါးရာတို့သည်လည်း သေကြကုန်၏။

ထိုအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူဆောင်လျက် ကောသမ္ဗီပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်ကုန်၏။ ကောသမ္ဗီပြည်၌ ဆွမ်းခံလှည့်လည်ပြီး၍ ဆွမ်းခံပြီးနောက် ဆွမ်းခံရွာမှ ပဲကြကုန်လျက် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို “အရှင်ဘုရား၊ ယနေ့ ဥတေနမင်း ဥယျာဉ်သို့ ထွက်သွားစဉ် နန်းတော်ကို မီးလောင်

ပါ၏။ သာမာဝတီအမှူးရှိသော မိန်းမငါးရာတို့သည်လည်း သေကြကုန်၏။ အရှင်ဘုရား၊ ထိုဥပါသိကာမတို့၏ လားရာဂတိကား အဘယ်ပါနည်း။ တမလွန် ဘဝကား အဘယ်ပါနည်း” ဟု လျှောက်ကုန်၏။

“ရဟန်းတို့၊ ဤဥပါသိကာမ အပေါင်းတို့တွင် သောတာပန် ဥပါသိကာမတို့သည် ရှိကုန်၏။ သကဒါဂါမ် ဥပါသိကာမတို့သည် ရှိကုန်၏။ အနာဂါမ် ဥပါသိကာမတို့သည် ရှိကုန်၏။ ရဟန်းတို့၊ အလုံးစုံသော ဥပါသိကာမတို့သည် အကျိုးမဲ့ မဟုတ်ကုန်မူ၍ သေကြရကုန်၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

လောကသည် မောဟဖြင့် ဖွဲ့ရှက်ဖုံးလွှမ်း ရကား အကြောင်းနှင့် ပြည့်စုံသကဲ့သို့ ထင်ရ၏။ ဥပဓိတို့ဖြင့် အဖွဲ့ခံရသော သူမိုက်သည် အဝိဇ္ဇာဟူသော အမိုက်တိုက်ဖြင့် ခြံရံအပ်ရကား မြဲသကဲ့သို့ ထင်ရ၏။ အနိစ္စ စသည်တို့၏ အစွမ်းဖြင့် ရှုသူ၊ မဂ်ပညာဖြင့် မြင်သူအား ရာဂစသော ကြောင့်ကြမှု မရှိနိုင်တော့ချေ။

၈။ ပါဋလိဂါမိယဝဂ်

၁—ပဌမနိဗ္ဗာန ပဋိသံယုတ္တသုတ်

အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်။

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို နိဗ္ဗာန်နှင့် စပ်သော တရားစကားဖြင့် အကျိုးစီးပွားကို သိမြင်စေလျက် ဆောက်တည်စေကာ ထက်သန် ရွှင်လန်းစေတော်မူ၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် အရိုအသေပြု၍ နှလုံးသွင်းလျက် အလုံးစုံသောစိတ်ဖြင့် ကောင်းစွာ ဆောင်ပြီးလျှင် နားစိုက်ကာ တရားကို နာကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့၊ အကြင်နိဗ္ဗာန်အရပ်၌ ပထဝီဓာတ်၊ အာပေါဓာတ်၊ တေဇောဓာတ်၊ ဝါယောဓာတ်မရှိ။ အာကာသာနဉ္စာယတနစျာန်၊ ဝိညာဏဉ္စာယတနစျာန်၊ အာ

ကိုဥညာဏယတနစျာန်၊ နေဝသညာ နာသညာယတန စျာန်လည်း မရှိ။ ပစ္စုပ္ပန်လောက၊ တမလွန် လောက လည်း မရှိ။ နှစ်ပါးစုံသော လ နေ တို့သည်လည်း မရှိ ကုန်။ ထိုနိဗ္ဗာန်သည် ရှိသည်သာတည်း။ ရဟန်းတို့၊ ထို နိဗ္ဗာန်၌လည်းတစုံတခုသောဘာဝမှလာခြင်းကိုငါမဟော။ ရွေ့လျော စုတေခြင်းကိုလည်း ငါမဟော။ ပဋိသန္ဓေ အားဖြင့် ဖြစ်ခြင်း ကိုလည်း ငါ မဟော၊ ထိုနိဗ္ဗာန် သည် တည်ရာမရှိ။ ဖြစ်ခြင်းမရှိ။ အာရုံပြုမှု မရှိသည်သာ တည်း။ ဤသဘောသည်သာ ဆင်းရဲ၏အဆုံးတည်း။

၂–ဒုတိယနိဗ္ဗာန ပဋိသံယုတ္တသုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန် ကျောင်း၌ သတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား သည် ရဟန်းတို့ကို နိဗ္ဗာန်နှင့် စပ်သောတရားစကားဖြင့် အကျိုး စီးပွားကို သိမြင်စေလျက် ဆောက်တည်စေကာ ထက်သန် ရွှင် လန်းစေတော်မူ၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် အရိုအသေပြု၍ နှလုံးသွင်း လျက် အလုံးစုံသော စိတ်ဖြင့် ကောင်းစွာ ဆောင်ပြီးလျှင် နား စိုက်ကာ တရားကို နာကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော် မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

တဏှာကင်းရာ နိဗ္ဗာန်မည်သည်ကား မြင်နိုင်ခဲသော တရားတည်း။ မှန်၏။ နိဗ္ဗာန်သည် မြင်ခြင်းငှာ လွယ်ကူ သော တရားမဟုတ်။ နိရောဓသစ္စာကို အာရုံပြုသောအား ဖြင့်၊ ဒုက္ခသစ္စာကို ပိုင်းခြား၍သိသောအားဖြင့်၊ မဂ္ဂသစ္စာ ကို ပွားသောအားဖြင့် ထိုးထွင်း၍ သိသကဲ့သို့ တဏှာဟူ

သော သမုဒယသစ္စာကိုလည်း ပယ်သောအားဖြင့် ထိုး ထွင်း၍ သိအပ်၏။ ဤသို့ သစ္စာလေးပါးကို မဂ်ပညာဖြင့် သိသူ မြင်သူအား ကြောင့်ကြမှု မရှိနိုင်တော့ပြီ။

၃–တတိယ နိဗ္ဗာန ပဋိသံယုတ္တသုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း ၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း တို့ကို နိဗ္ဗာန်နှင့်စပ်သော တရားစကားဖြင့် အကျိုးစီးပွားကို သိ မြင်စေလျက် ဆောက်တည်စေကာ ထက်သန် ရွှင်လန်းစေတော် မူ၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် အရိုအသေပြု၍ နှလုံးသွင်းလျက် အလုံး စုံသောစိတ်ဖြင့် ကောင်းစွာဆောင်ပြီးလျှင် နားစိုက်ကာ တရား ကို နာကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော် မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

ရဟန်းတို့၊ ဖြစ်ပေါ်မှုမရှိသော၊ ထင်ရှားဖြစ်နေမှုမရှိ သော၊ ပြုလုပ်ထားမှုမရှိသော၊ စီရင်ထားမှု မရှိသော နိဗ္ဗာန်သည် ရှိ၏။ ရဟန်းတို့ ဖြစ်ပေါ်မှုမရှိသော၊ထင်ရှား ဖြစ်နေမှုမရှိသော၊ ပြုလုပ်ထားမှုမရှိသော၊စီရင်ထားမှုမရှိ သောထိုနိဗ္ဗာန်သည် အကယ်၍ မရှိပါမူ ဤလောက၌ ဖြစ် ပေါ်လာမှု၊ ထင်ရှားဖြစ်နေမှု၊ပြုလုပ်ထားမှု၊ စီရင်ထားမှု သဘောရှိသော ခန္ဓာပဉ္စကမှ ထွက်မြောက်ရသည် မထင် ရှားရာ။ ရဟန်းတို့၊ အကြင်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာမှု မရှိ သော၊ ထင်ရှားဖြစ်နေမှုမရှိသော၊ ပြုလုပ်ထားမှုမရှိသော၊ စီရင်ထားမှုမရှိသော ထိုနိဗ္ဗာန်သည် ရှိ၏။ ထို့ကြောင့်သာ

ဖြစ်ပေါ်လာမှု၊ ထင်ရှားဖြစ်နေမှု၊ ပြုလုပ်ထားမှု၊ စီရင်ထားမှု ခန္ဓာပဉ္စကမှ ထွက်မြောက်ရာသည် ထင်ရှား၏။

၄—စတုတ္ထနိဗ္ဗာနပဋိသံယုတ္တသုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို နိဗ္ဗာန်နှင့်စပ်သော တရားစကားဖြင့် အကျိုးစီးပွားကို သိမြင်စေလျက် ဆောက်တည်စေကာ ထက်သန်ရွှင်လန်းစေတော်မူ၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် အရိုအသေပြု၍ နှလုံးသွင်းလျက် အလုံးစုံသောစိတ်ဖြင့် ကောင်းစွာဆောင်ပြီးလျှင် နားစိုက်ကာ တရားကို နာကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသောအခါ၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

ရပ်အစရှိသော သင်္ခါရ၌ တဏှာဒိဋ္ဌိတို့ဖြင့် မှီသောသူအား တဏှာဒိဋ္ဌိတို့ဖြင့် တုန်လှုပ်၏။ တဏှာဒိဋ္ဌိတို့ဖြင့် မမှီသောသူအား တုန်လှုပ်မှုမရှိ။ တုန်လှုပ်မှုမရှိသော် ငြိမ်းအေး၏။ ငြိမ်းအေးမှု ရှိလတ်သော် ညွတ်မှုတဏှာ မဖြစ်။ ညွတ်မှုတဏှာမရှိသော် ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် ဤဘဝသို့လာခြင်း၊ စုတေအားဖြင့် ထိုဘဝသို့ သွားခြင်းမဖြစ်။ လာခြင်း သွားခြင်း မရှိသော် စုတေခြင်း ပဋိသန္ဓေနေခြင်း မဖြစ်။ စုတေခြင်း ပဋိသန္ဓေနေခြင်း မရှိသော် မျက်မှောက်ဘဝ၌ရင်း၊ တမလွန်ဘဝ၌ရင်း နှစ်ပါးစုံဘဝ၌ရင်း မဖြစ်တော့လတ္တံ့။ ဤသည်ပင်လျှင် ဆင်းရဲ၏ အဆုံးတည်း။

၅—စုန္ဒသုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် မလ္လတိုင်း၌ များစွာသော ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ ဒေသစာရီကြွချီ လှည့်လည်တော်မူသတ်သော် ပါဝါမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်တော်မူ၏။ ထိုပါဝါမြို့၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရွှေပန်းထိမ်သည်၏သား စုန္ဒ၏ သရက်ဥယျာဉ်၌ နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ ရွှေပန်းထိမ်သည်၏သား စုန္ဒသည် မြတ်စွာဘုရား ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တခုသောအရပ်၌ ထိုင်နေ၏။ စုန္ဒအား မြတ်စွာဘုရားသည် တရားစကားဖြင့် အကျိုးစီးပွားကို သိမြင်စေလျက် ဆောက်တည်စေကာ ထက်သန်ရွှင်လန်းစေတော်မူ၏။ စုန္ဒသည် "အရှင်ဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာတို့နှင့်အတူ နက်ဖန် အကျွန်ုပ်၏ ဆွမ်းကို လက်ခံတော်မူပါ"ဟု မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် လက်ခံတော်မူ၏။

ထိုအခါ ရွှေပန်းထိမ်သည်၏သား စုန္ဒသည် မြတ်စွာဘုရား လက်ခံတော်မူသည်ကိုသိ၍ နေရာမှထကာ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် အရိုအသေပြုပြီးလျှင် ဖဲခွာသွား၏။ ထိုအခါ ရွှေပန်းထိမ်သည်၏သား စုန္ဒသည် ထိုညဉ့်လွန်မြောက်ပြီးနောက် မိမိနေအိမ်၌ မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကိုလည်း၊ နူးညံ့သော ဝက်သား (သူကရမဒ္ဒဝ)များကိုလည်း စီရင်စေပြီးလျှင် "အရှင်ဘုရား၊ အချိန်တန်ပါပြီ၊ ဆွမ်းပြင်ပြီးပါပြီ"ဟု အချိန်တန်ကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်တော်မူ၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူဆောင်လျက် ရဟန်း

သံဃာနှင့်အတူ ရွှေပန်းထိမ်သည်၏သား စုန္ဒနေအိမ်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ခင်းထားအပ်သောရာ၌ ထိုင်တော်မူ၏။ ထိုင်တော်မူပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် "ရွှေပန်းထိမ်သည်၏သား စုန္ဒ၊ သင်စီရင်ထားသည့် နူးညံ့သော ဝက်သားဖြင့် ငါ့ကို လုပ်ကျွေးလော့။ သင်စီရင်ထားသည့် အခြားခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ဖြင့် ရဟန်းသံဃာကို လုပ်ကျွေးလော့" ဟု ရွှေပန်းထိမ်သည်၏ သား စုန္ဒအား မိန့်တော်မူ၏။

"အရှင်ဘုရား၊ ကောင်းပါပြီ"

ရွှေပန်းထိမ်သည်၏သား စုန္ဒသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံပြီးလျှင် စီရင်ထားသည့် နူးညံ့သောဝက်သားဖြင့် မြတ်စွာဘုရားအား လုပ်ကျွေး၏။ စီရင်ထားသည့် အခြားခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ဖြင့် ရဟန်းသံဃာကို လုပ်ကျွေး၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရွှေပန်းထိမ်သည်၏သား စုန္ဒကို မိန့်တော်မူ၏။ "စုန္ဒ၊ သင်၏ကြွင်းကျန်သော နူးညံ့သောဝက်သားကို တွင်း၌မြှုပ်လိုက်လော့။ စုန္ဒနတ်၊ မာရ်နတ်၊ ဗြဟ္မာနှင့်တကွသော နတ်လောကနှင့် သမဏ ဗြာဟ္မဏမင်းများ၊ လူများနှင့်တကွသော ဤလူ့လောက၌ ယင်းကိုစားလျှင် မြတ်စွာဘုရားမှတပါး ကောင်းစွာ အစာကြေအံ့သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ငါမမြင်မတွေ့ရချေ။"

"အရှင်ဘုရား၊ ကောင်းပါပြီ"

ရွှေပန်းထိမ်သည်၏သား စုန္ဒသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံ၍ ကြွင်းကျန်သော နူးညံ့သောဝက်သားကို တွင်း၌မြှုပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကိုရှိခိုးလျက် တခုသောအရပ်၌ ထိုင်၏။ တခုသောအရပ်၌ ထိုင်နေသော ရွှေပန်းထိမ်

သည်၏သား စုန္ဒကို မြတ်စွာဘုရားသည် တရားစကားဖြင့် အကျိုးစီးပွားကို သိမြင်စေလျက် ဆောက်တည်စေကာ ထက်သန် ရွှင်လန်းစေတော်မူပြီးလျှင် နေရာမှထကာ ဖဲကြွတော်မူ၏။

ထို့နောက် ရွှေပန်းထိမ်သည်၏သား စုန္ဒ၏ဆွမ်းကို ဖုန်းပေးတော်မူပြီးသောအခါ မြတ်စွာဘုရားအား ကြမ်းတမ်းသော အနာရောဂါ ကပ်ရောက်လျက် သေလောက်အောင် ပြင်းထန်သော ဝမ်းသွေးသွန် ရောဂါဝေဒနာတို့သည် ဖြစ်ပေါ်လာကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဝေဒနာတို့ကို သတိရှိလျက် ဆင်ခြင်လျက် ပင်ပန်းသည်ကို မရေတွက်ပဲ သည်းခံတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် "အာနန္ဒာ၊ လာ သွားကြကုန်အံ့။ ကုသိနာရုံပြည်သို့ ချဉ်းကပ်ကုန်အံ့" ဟု အရှင်အာနန္ဒာအား မိန့်တော်မူ၏။

"အရှင်ဘုရား၊ ကောင်းပါပြီ"

အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် လမ်းခရီးမှ ဖဲ၍ သစ်ပင်ရင်းသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် "အာနန္ဒာ၊ ငါခိုင်း၏။ သင်သည် ငါ၏ဒုကုဋ်သင်္ကန်းကြီးကို လေးထပ်ခေါက်၍ ခင်းပေးလော့။ အာနန္ဒာ၊ ငါပင်ပန်းလာပြီ ထိုင်ဦးအံ့" ဟု အာနန္ဒာအား မိန့်တော်မူ၏။

"အရှင်ဘုရား၊ ကောင်းပါပြီ"

အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံပြီးလျှင် ဒုကုဋ်သင်္ကန်းကြီးကို လေးထပ်ခေါက်၍ ခင်းပေး၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်ဘော်မူပြီးလျှင် "အာနန္ဒာ၊ ငါခိုင်း၏။ သင်သည် ငါ့အတွက် သောက်ရေကို ဆောင်ချေလော့။ အာနန္ဒာ၊ ငါ ရေငတ်မွတ်သိပ်၏။ ရေသောက်အံ့" ဟု အရှင်အာနန္ဒာအား မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့ မိန့်လတ်သော် အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့ စကားကို လျှောက်၏။ "အရှင်ဘုရား၊ လှည်းအစီးငါးရာတို့ ဖြတ်ကူးသွားကြပါ၏။ လှည်းများဖြတ်ကူးသွားသောကြောင့် ထိုအနည်းငယ်သော ရေသည် ချောက်ချား နောက်ကျုလျက် စီးနေပါ၏။ အရှင်ဘုရား၊ ကကုဋ္ဌာမြစ်သည် မဝေးလှတော့ပါ။ ကြည်လင်သော ရေရှိပါ၏။ ချိုမြိန်သော ရေရှိပါ၏။ အေးမြသော ရေ ရှိပါ၏။ ညွှန်ကင်းသော ရေရှိပါ၏။ ကောင်းသော ဆိပ်ကမ်း ရှိပါ၏။ မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိပါ၏။ ဤကကုဋ္ဌာမြစ်၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရေကိုလည်း သောက်တော်မူရလတ္တံ့။ ကိုယ်တော်ကိုလည်း အေးမြအောင် ပြုတော်မူရပါလတ္တံ့" ဟု ဤသို့ လျှောက်၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း၊ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် "အာနန္ဒာ၊ ငါခိုင်း၏။ သင်သည် ငါ့အတွက် သောက်ရေကို ဆောင်ချေလော့။ အာနန္ဒာ၊ ငါ ရေမွတ်သိပ်၏။ ရေသောက်အံ့" ဟု အရှင်အာနန္ဒာအား မိန့်တော်မူ၏။

"အရှင်ဘုရား၊ ကောင်းပါပြီ"

အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံပြီးလျှင် သပိတ်ကို ယူကာ ထိုချောင်းဆီသို့ ချဉ်းကပ်လေ၏။ ထိုအခါ လှည်းများ ဖြတ်ကူးထားသောကြောင့် ချောက်ချား နောက်ကျုလျက် စီးနေသော ထိုချောင်းရေ အနည်းငယ်သည် အရှင်အာနန္ဒာ ချဉ်းကပ်လေလျှင် ကြည်လင်သန့်ရှင်း နောက်ကျုကင်းလျက် စီးလေ၏။

ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာသည် သပိတ်ဖြင့် ရေကို ခပ်ယူကာ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏။ "အရှင်ဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား၏ တန်ခိုးတော် အာနုဘော်ကြီးသည်၏ အဖြစ်သည် အံ့ဩဘွယ်ရှိပါပေစွ။ မဖြစ်

ဖူးမြဲဖြစ်ပါပေစွ။ မှန်၏။ အရှင်ဘုရား၊ ယခုပင် လှည်းများဖြတ်ကူး ထားသောကြောင့် ချောက်ချားနောက်ကျုလျက် စီးနေသော ထိုချောင်းရေ အနည်းငယ်သည် အကျွန်ုပ် ချဉ်းကပ်သွားသော အခါ ကြည်လင်သန့်ရှင်း နောက်ကျုကင်းလျက် စီးပါသည်။ ဖုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား၊ သောက်ရေကို သုံးဆောင် တော်မူပါ။ ကောင်းသောစကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ် စွာဘုရား၊ သောက်ရေကို သုံးဆောင်တော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် သောက်ရေကို သုံးဆောင်တော် မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော ရဟန်း သံဃာနှင့် အတူ ကကုဋ္ဌာမြစ်သို့ ချဉ်းကပ်တော်မူ၍ ကကုဋ္ဌာမြစ်၌သက်ဆင်း လျက် ရေချိုးတော်မူ၊ သောက်တော်မူပြီးနောက် တဖန်ပြန်တက် ပြီးလျှင် သရက်တောသို့ ချဉ်းကပ်တော်မူ၍ “စုန္ဒ၊ ငါ့ခိုင်း၏။ သင်သည် ငါ၏ ဒုကုဋ္ဌသက်နှိုးကြီးကို လေးထပ်ခေါက်၍ ခင်း ပေလော့။ စုန္ဒ၊ ငါ ပင်ပန်း၏။ လျောင်းစက်ဦးအံ့” ဟု အရှင်စုန္ဒ အား မိန့်တော်မူ၏။

“အရှင်ဘုရား၊ ကောင်းပါပြီ”

အရှင်စုန္ဒသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံပြီးလျှင် ဒုကုဋ္ဌ သက်နှိုးကြီးကို လေးထပ်ခေါက်၍ ခင်းပေး၏။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ခြေဖြင့်သို့ ခြေကို စဉ်ငယ်လွန်ကာ တင် ထား၍ သတိရှိလျက်၊ ဆင်ခြင်လျက်၊ မည်သည့်အချိန်၌ ထအံ့ဟု နှလုံးသွင်း ပိုင်းခြားလျက် လက်ယာနံတောင်းဖြင့် မြတ်သော လျောင်းစက်ခြင်းကို ပြုတော်မူ၏။ အရှင်စုန္ဒသည်ကား ထိုအရပ် ၌ပင် မြတ်စွာဘုရား မျက်မှောက်၌ ထိုင်နေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်အာနန္ဒာကို မိန့်တော်မူ၏။ "အာနန္ဒာ၊ တစုံတယောက်သော သူသည် ရွှေပန်းထိမ်သည်၏ သား စုန္ဒအား 'အချင်း စုန္ဒ၊ သင်၏ ဆွမ်းကို နောက်ဆုံး ဖုန်းပေး တော်မူ၍ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူရပေချ၏။ သင်သည် အရ မတော်လေစွ၊ သင့်အား မကောင်းသဖြင့် ရအပ်ပေစွ' ဟု ဆိုလျက် နှလုံးမသာခြင်းကို ဖြစ်စေသော်လည်း ဖြစ်စေရာ၏။ အာနန္ဒာ၊ ရွှေပန်းထိမ်သည်၏သား စုန္ဒ နှလုံးမသာခြင်းကို ဤသို့ ဖြေဖျောက်ရမည်။

" 'ဒါယကာ စုန္ဒ၊ သင်၏ ဆွမ်းကို နောက်ဆုံးဖုန်းပေးတော်မူ၍ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူ၏။ ထို့ကြောင့် သင့်အား အရတော်ပေစွ။ သင်သည် ကောင်းစွာ ရအပ်ပေစွ။ ဒါယကာ စုန္ဒ၊ မြတ်စွာဘုရား၏ မျက်မှောက်တော်မှ ဤစကားကို ကြားနာလိုက်ရ၏။ ခံယူလိုက်ရ၏။ — အခြား ဆွမ်းတို့ထက် အကျိုးအာနိသင် ကြီးမားကုန်သော၊ အချင်းချင်းတူမျှ၍ အကျိုးဝိပါက်တူမျှကုန်သော ဤဆွမ်းနှစ်မျိုးတို့သည် ရှိကုန်၏။ အဘယ်နှစ်မျိုးတို့နည်း ဟူမူ အကြင်ဆွမ်းကို ဖုန်းပေးတော်မူ၍ မြတ်စွာဘုရားသည် အမြတ်ဆုံးဖြစ်သော သမ္မာသမ္ဗောဓိဉာဏ်ကို ရတော်မူ၏။ အကြင်ဆွမ်းကို ဖုန်းပေးတော်မူ၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ခန္ဓာအကြွင်းမရှိသော ငြိမ်းခြင်းသဘော အနုပါဒိသေသ နိဗ္ဗာနဓာတ်ဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်တော်မူ၏။ အခြား ဆွမ်းတို့ထက် အကျိုးအာနိသင် ကြီးမားကုန်သော၊ အချင်းချင်းတူမျှ၍ အကျိုးဝိပါက်တူမျှကုန်သော ဆွမ်းနှစ်မျိုးတို့ဟူသည် ဤသည်တို့ပင်တည်း— မျက်မှောက်တော်မှ ကြားနာလိုက်ရ၏။ ခံယူလိုက်ရ၏။

" 'ထို့ကြောင့် ရွှေပန်းထိမ်သည်၏သား ဒါယကာ စုန္ဒသည် အသက်ရှည်ခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော ကံကို ဆည်းပူးရပေပြီ။

အဆင်းလှခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော ကံကို ဆည်းပူးရပေပြီ။ ချမ်းသာခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော ကံကို ဆည်းပူးရပေပြီ။ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်စေတတ်သော ကံကို ဆည်းပူးရပေပြီ။ အခြံအရံ များခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော ကံကို ဆည်းပူးရပေပြီ။ အကြီးအကဲဖြစ်စေတတ်သော ကံကို ဆည်းပူးရပေပြီ' ဟု ပောကြား၍ ရွှေပန်းထိမ်သည်၏သား စုန္ဒ၏ နှလုံးမသာခြင်းကို ဖြေဖျောက်ရမည် အာနန္ဒာ" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

ပေးလှူသောသူအား ကုသိုလ်ကောင်းမှုသည် တိုးပွား၏။ စောင့်စည်းသော သူအား ရန်မပွားနိုင်။ ဉာဏ်ရှိသူသည် မကောင်းမှုကို ပယ်စွန့်၏။ ထိုသို့ ပယ်စွန့်သူသည် ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့ကုန်၍ ကိလေသာမီး ငြိမ်းအေးလေတော့သတည်း။

၆—ပါဋလိဂါမိယသုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ မဂဓတိုင်း၌ ဒေသစာရီ လှည့်လည်လတ်သော် ပါဋလိရွာသို့ ရောက်တော်မူ၏။ထိုအခါ ပါဋလိရွာသား ဥပါသကာတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တခုသောအရပ်၌ ထိုင်နေကုန်ပြီးသော် "အရှင်ဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရားသည်အကျွန်ုပ်တို့၏ ဧည့်သည်တို့ တည်းခိုစရာ စရပ်ကို လက်ခံတော်မူပါ" ဟု မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေတော်မူသဖြင့်လက်ခံတော်မူ၏။

ထိုအခါ ပါဋလိရွာသား ဥပါသကာတို့သည် မြတ်စွာဘုရား လက်ခံတော်မူသည်ကို သိသဖြင့် နေရာမှထ၍ မြတ်စွာဘုရားကို

ရှိခိုးလျက် အရိုအသေပြုပြီးလျှင် ညော့သည်တို့ တည်းခိုရာ စရပ်သို့ ချဉ်းကပ်ကုန်၍ ညော့သည်တို့ တည်းခိုရာ စရပ်၌ ခင်းနှီးအပြည့် ခင်းခြင်း၊ ထိုင်နေစရာတို့ကို ပြင်ထားခြင်း၊ ရေပြည့်အိုးကြီးတို့ကို တည်ထားခြင်း၊ ဆီမီးထွန်းခြင်းတို့ကို ပြုပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရား ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြန်ကုန်၏။ ချဉ်းကပ်ပြီး၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တခုသော အရပ်၌ ရပ်တည်ကုန်ပြီးသော် "အရှင်ဘုရား၊ ညော့သည်တို့ တည်းခိုစရာ စရပ်၌ ခင်းနှီးအပြည့် ခင်းပြီးပါပြီ။ ထိုင်နေစရာတို့ကိုလည်း ပြင်ထားပြီးပါပြီ။ ရေပြည့် အိုးကြီးကိုလည်း တည်ထားပြီးပါပြီ။ ဆီမီးကိုလည်း ညှိထွန်းထားပြီးပါပြီ။ အရှင်ဘုရား၊ ယခုအခါ ကြွတော်မူရန် အချိန်ကို မြတ်စွာဘုရား သိတော်မူပါသည်" ဟု မြတ်စွာဘုရားကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်တော်မူ၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူဆောင်လျက် ရဟန်း သံဃာနှင့်အတူ ညော့ သည်တို့ တည်းခိုရာ စရပ်သို့ ချဉ်းကပ်တော်မူပြီးလျှင် ခြေဆေး တော်မူ၍ ညော့သည်တို့တည်းခိုရာ စရပ်သို့ဝင်ပြီးသော် အလယ် တိုင်ကိုမှီလျက် အရှေ့အရပ်သို့ မျက်နှာမူကာ ထိုင်နေတော်မူ၏။ ရဟန်းသံဃာတို့သည်လည်း ခြေဆေး၍ ညော့သည်တို့ တည်းခိုရာ စရပ်သို့ဝင်ပြီးသော် အနောက်ဖက်နံရံကိုမှီလျက် အရှေ့အရပ်သို့ မျက်နှာမူကာ မြတ်စွာဘုရားကိုသာလျှင် ရှေ့ထား၍ ထိုင်နေ၏။ ပါဋလိရွာသား ဥပါသကာတို့သည်လည်း ခြေဆေးကုန်၍ ညော့ သည်တို့ တည်းခိုရာ စရပ်သို့ဝင်ကုန်ပြီးသော် အရှေ့ဖက် နံရံကိုမှီ လျက် အနောက်အရပ်သို့ မျက်နှာမူကာ မြတ်စွာဘုရားကိုသာ လျှင် ရှေ့ထား၍ ထိုင်နေကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာ ဘုရားသည် ပါဋလိရွာသား ဥပါသကာတို့ကို မိန့်တော်မူ၏။

"ဥပါသကာတို့၊ သီလမရှိသူ၏ သီလပျက်ခြင်း၌ အပြစ်တို့သည် ဤငါးပါးတို့တည်း။ အဘယ် ငါးပါးတို့နည်းဟူမူ၊ ဥပါသကာ တို့၊ ဤလောက၌ သီလမရှိသော၊ သီလ ပျက်သော သူသည် မေ့ လျော့ခြင်းကြောင့် များစွာသောစည်းစိမ် ဆုံးရှုံးခြင်းသို့ ရောက် ၏။ ဤသည်ကား သီလမရှိသူ၏ သီလပျက်ခြင်း၌ ပထမဖြစ်သော အပြစ်တည်း။

"ဥပါသကာတို့၊ တဖန်ထို့ပြင်လည်း သီလမရှိသော၊ သီလပျက် သောသူ၏ မကောင်းသော ကျော်စော သတင်းသည် ပျံ့နှံ့၍ ထွက်၏။ ဤသည်ကား သီလမရှိသူ၏ သီလပျက်ခြင်း၌ ဒုတိယ ဖြစ်သော အပြစ်တည်း။

"ဥပါသကာတို့၊ တဖန်ထို့ပြင်လည်း သီလမရှိသော၊ သီလပျက် သောသူသည် မင်းပရိသတ်၊ ပုဏ္ဏားပရိသတ်၊ သူကြွယ်ပရိသတ်၊ ရဟန်းပရိသတ် အလယ်သို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့သော် ကြောက်ကြောက် ရွံ့ရွံ့ မျက်နှာညှိုးငယ်လျက် ချဉ်းကပ်ရ၏။ ဤသည်ကား သီလမရှိ သူ၏ သီလပျက်ခြင်း၌ တတိယဖြစ်သော အပြစ်တည်း။

"ဥပါသကာတို့၊ တဖန်ထို့ပြင်လည်း သီလမရှိသော၊ သီလပျက် သောသူသည် တွေတွေဝေဝေဖြစ်လျက် သေရ၏။ ဤသည်ကား သီလမရှိသူ၏ သီလပျက်ခြင်း၌ စတုတ္ထဖြစ်သော အပြစ်တည်း။

"ဥပါသကာတို့၊ တဖန်ထို့ပြင်လည်း သီလမရှိသော၊ သီလပျက် သောသူသည် ခန္ဓာကိုယ်ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှနောက်၌ ချမ်း သာကင်းသော၊ မကောင်းသော လားရာပျက်စီး၍ ကျရောက်ရာ ဖြစ်သော ငရဲ၌ ဖြစ်ရ၏။ ဤသည်ကား သီလမရှိသူ၏ သီလပျက် ခြင်း၌ ပဉ္စမဖြစ်သော အပြစ်တည်း။ ဥပါသကာတို့၊ သီလမရှိသူ၏ သီလပျက်ခြင်း၌ အပြစ်တို့သည် ဤငါးပါးတို့ပေတည်း။

"ဥပါသကာတို့၊ သီလရှိသူ၏ သီလပြည့်စုံခြင်း၌ အကျိုးအာနိသင်တို့သည် ဤငါးပါးတို့တည်း။ အဘယ်ငါးပါးတို့နည်း ဟူမူ၊ ဥပါသကာတို့၊ ဤလောက၌ သီလရှိသော၊ သီလနှင့် ပြည့်စုံသောသူသည် မမေ့မလျော့ခြင်းကြောင့် များစွာသော စည်းစိမ်အစုကို ရ၏။ ဤသည်ကား သီလရှိသူ၏ သီလပြည့်စုံခြင်း၌ ပထမဖြစ်သော အကျိုးအာနိသင်တည်း။

"ဥပါသကာတို့၊ တဖန် ထို့ပြင်လည်း သီလရှိသော၊ သီလနှင့် ပြည့်စုံသောသူ၏ ကောင်းသောကျော်စောသတင်းသည် ပျံ့နှံ့၍ ထွက်၏။ ဤသည်ကား သီလရှိသူ၏ သီလပြည့်စုံခြင်း၌ ဒုတိယဖြစ်သော အကျိုးအာနိသင်တည်း။

"ဥပါသကာတို့၊ တဖန်ထို့ပြင်လည်း သီလရှိသော၊ သီလနှင့် ပြည့်စုံသောသူသည် မင်းပရိသတ်၊ ပုဏ္ဏားပရိသတ်၊ သူကြွယ်ပရိသတ်၊ ရဟန်းပရိသတ်အလယ်သို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့သော် မကြောက်မရွံ့ မျက်နှာမညှိုးငယ်ပဲ ချဉ်းကပ်ရ၏။ ဤသည်ကား သီလရှိသူ၏ သီလပြည့်စုံခြင်း၌ တတိယဖြစ်သော အကျိုးအာနိသင်တည်း။

"ဥပါသကာတို့၊ တဖန်ထို့ပြင်လည်း သီလရှိသော သီလနှင့် ပြည့်စုံသောသူသည် တွေဝေခြင်းမရှိပဲ သေရ၏။ ဤသည်ကား သီလရှိသူ၏ သီလနှင့်ပြည့်စုံခြင်း၌ စတုတ္ထဖြစ်သော အကျိုးအာနိသင်တည်း။

"ဥပါသကာတို့၊ တဖန်ထို့ပြင်လည်း သီလရှိသော သီလနှင့် ပြည့်စုံသောသူသည် ခန္ဓာကိုယ်ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ ကောင်းသောလားရာ နတ်ပြည်၌ဖြစ်ရ၏။ ဤသည်ကား သီလရှိသူ၏ သီလနှင့်ပြည့်စုံခြင်း၌ ပဉ္စမဖြစ်သော အကျိုး အာနိသင်တည်း။ ဥပါသကာတို့၊ သီလရှိသူ၏ သီလနှင့်ပြည့်စုံခြင်း၌အကျိုးအာနိသင်တို့သည် ဤငါးပါးတို့ပင်တည်း" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ပါဋ္ဌလိရွာသား ဥပါသကာတို့ကို ကြာမြင့်စွာ ညဥ့်အချိန်ပတ်လုံး တရားစကားဖြင့် အကျိုးစီးပွားကို သိမြင်စေလျက် ဆောက်တည်စေကာ ထက်သန်ရွှင်လန်းစေပြီးလျှင် "ဥပါသကာတို့၊ ညဥ့်ဦးယံ လွန်လေပြီ။ ယခုအခါ သွားရန်အချိန်ကို သင်တို့သိကုန်၏" ဟု ပြန်လွှတ်တော်မူ၏။

"အရှင်ဘုရား၊ ကောင်းပါပြီ"

ပါဋ္ဌလိရွာသား ဥပါသကာတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအားဝန်ခံပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် အရိုအသေပြုကာ ပြန်သွားကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာ ဘုရားသည် ပါဋ္ဌလိရွာသား ဥပါသကာတို့ ပြန်သွား၍ မကြာမြင့်မီ ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ဝင်တော်မူ၏။

ထိုစဉ်အခါ၌ မဂဓတိုင်း အမတ်ကြီးများဖြစ်သော သုနိဓနှင့် ဝဿကာရပုဏ္ဏားတို့သည် ဝဇ္ဇီမင်းတို့ကို တားဆီးပိတ်ဆို့ခြင်းငှာ ပါဋ္ဌလိရွာ၌ မြို့တည်ထောင် နေကြကုန်၏။ ထိုအခါ၌ များစွာသော နတ်တို့သည်လည်း တထောင်စီတထောင်စီစုရုံး၍သာလျှင် ပါဋ္ဌလိရွာ၌ အိမ်ယာတို့ကို သိမ်းပိုက်လျက် နေကြကုန်၏။ တန်ခိုးကြီးသောနတ်တို့ အိမ်ယာသိမ်းပိုက်သော ရပ်ကွက်၌ တန်ခိုးကြီးသောမင်းနှင့် အမတ်ကြီးတို့ အိမ်ယာတည်ဆောက်ရန် စိတ်ညွတ်ကြကုန်၏။တန်ခိုးအလတ်စား နတ်တို့ အိမ်ယာ သိမ်းပိုက်သောရပ်ကွက်၌တန်ခိုးအလတ်စားမင်းနှင့် အမတ်တို့ အိမ်ယာတည်ဆောက်ရန် စိတ်ညွတ်ကြကုန်၏။ တန်ခိုးနည်းသော နတ်တို့ အိမ်ယာသိမ်းပိုက်သောရပ်ကွက်၌ တန်ခိုးနည်းသောမင်းနှင့် အမတ်တို့ အိမ်ယာတည်ဆောက်ရန် စိတ်ညွတ်ကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် တထောင်စီ တထောင်စီစုရုံး၍သာလျှင် ပါဋ္ဌလိရွာ၌ အိမ်ယာသိမ်းပိုက် နေကြသော ထိုနတ်တို့ကို အဘူး

သဖြင့်စင်ကြယ်သော၊ လူတို့၏မျက်စိထက်သာလွန်သော၊ နတ်တို့၏ မျက်စိနှင့်တူသော ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ဖြင့် မြင်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ညဉ့်၏အဆုံး မိုးသောက်ယံ၌ လျောင်းစက်ရာမှထတော်မူ၍ "အာနန္ဒာ၊ ပါဋလိရွာ၌ မြို့ကို အဘယ်သူတို့သည် တည်ဆောက်နေကြသနည်း" ဟု အရှင်အာနန္ဒာအား မေးတော်မူ၏။

"အရှင်ဘုရား၊ မဂဓတိုင်း အမတ်ကြီးများဖြစ်ကုန်သော သုနိဓနှင့် ဝဿကာရ ပုဏ္ဏားတို့သည် ဝဇ္ဇီမင်းတို့ကို တားဆီး ပိတ်ဆို့ရန် ပါဋလိရွာ၌ မြို့တည်ထောင်နေကြပါကုန်၏" ဟု လျှောက်၏။

"အာနန္ဒာ၊ မဂဓတိုင်း အမတ်ကြီးများဖြစ်သော သုနိဓ နှင့် ဝဿကာရ ပုဏ္ဏားတို့သည် ဝဇ္ဇီမင်းတို့ကို တားဆီး ပိတ်ဆို့ရန် ပါဋလိရွာ၌ မြို့တည်ထောင်နေကြသည်မှာ တာဝတိံသာ နတ်တို့နှင့် တိုင်ပင်၍ တည်ထောင်သကဲ့သို့ပင် ရှိချေ၏။

"အာနန္ဒာ၊ အရိယာလူမျိုးတို့၏ စုဝေးနေထိုင်ရာ၊ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရာမြို့တို့တွင် ဤမြို့သစ်သည် ကုန်ထုပ်များကို ဖွင့်လှစ်ရောင်းချရာ ပါဋလိပုတ်မည်သော အကြီးဆုံးမြို့ ဖြစ်ရစ်ပေလတ္တံ့။ အာနန္ဒာ၊ ပါဋလိပုတ်မြို့၌ မီးကြောင့်ရင်း၊ ရေကြောင့်ရင်း၊ အချင်းချင်းကွဲပြားမှုကြောင့်ရင်း ဤသုံးပါးသော အန္တရာယ်တို့သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မဂဓတိုင်း အမတ်ကြီးများဖြစ်သော သုနိဓနှင့် ဝဿကာရ ပုဏ္ဏားတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်ပြောဆိုကုန်၏။ ဝမ်းမြောက်ဖွယ်၊ အမှတ်ရဖွယ်စကားကို ပြီးဆုံးစေပြီးလျှင် တခုသောအရပ်၌ ထိုင်နေကြပြီးသော် "အရှင်ဂေါတမသည် ယနေ့အဖို့ ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ အကျွန်ုပ်တို့၏ ဆွမ်းကို လက်ခံတော်

မူပါ”ဟု မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် လက်ခံတော်မူ၏။

ထိုအခါ မဂဓတိုင်း အမတ်ကြီးများ ဖြစ်သော သုနိဓနှင့် ဝဿကာရပုဏ္ဏားတို့သည် မြတ်စွာဘုရား လက်ခံတော်မူသည်ကို သိ၍ မိမိတို့အိမ်သို့ချဉ်းကပ်ကုန်လျက် မိမိတို့အိမ်၌ မွန်မြတ်သော ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်ကို စီမံစေပြီးလျှင် “အရှင် ဂေါတမ၊ အချိန်တန်ပြီ။ ဆွမ်းပြင်ပြီးပါပြီ”ဟု မြတ်စွာဘုရားအား အချိန်ကိုလျှောက်ကြားစေကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်တော်မူ၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူဆောင်လျက် ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ မဂဓတိုင်း အမတ်ကြီးများဖြစ်သော သုနိဓနှင့် ဝဿကာရပုဏ္ဏားတို့၏အိမ်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ခင်းထားအပ်သော နေရာ၌ ထိုင်တော်မူ၏။

ထို့နောက် မဂဓတိုင်း အမတ်ကြီးများဖြစ်သော သုနိဓနှင့် ဝဿကာရပုဏ္ဏားတို့သည် ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာကို မွန်မြတ်သော ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်ဖြင့် ရောင့်ရဲသည့်တိုင်အောင်၊ တားမြစ်သည့်တိုင်အောင် မိမိတို့ကိုယ်တိုင် လုပ်ကျွေးကုန်၏။

ထို့နောက် မဂဓတိုင်း အမတ်ကြီးများဖြစ်သော သုနိဓနှင့် ဝဿကာရပုဏ္ဏားတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းစားပြီး၍ သပိတ်မှ လက်ကိုဖယ်ပြီးသောအခါ နိမ့်သောထိုင်စရာတခုကိုယူ၍ တခုသောနေရာ၌ ထိုင်ကုန်၏။ တခုသောနေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော မဂဓတိုင်း အမတ်ကြီးများဖြစ်သော သုနိဓနှင့် ဝဿကာရပုဏ္ဏားတို့ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဂါထာတို့ဖြင့် အနုမောဒနာပြုတော်မူ၏။

“ပုဏ္ဏားတို့၊ ပညာရှိသည် အကြင်အရပ်၌ အိမ်ယာဆောက်လုပ် နေတိုင်၏။ ဤအရပ်၌ သီလရှိသော ကိုယ်၊နှုတ်၊နှလုံး စောင့်

သုံးသော၊ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ဆွမ်းကျွေးပြီးလျှင် ထိုအရပ်၌ရှိသော နတ်တို့အား အလှူ၏အဖို့ကို အမျှပေးဝေရာ၏။ ဤသို့ အမျှပေးဝေလတ်သော် နတ်တို့သည် ပူဇော်ခံရသဖြင့် ထိုအမျှပေးဝေသူကို အတုံ့ပြန်၍ ပူဇော်ကုန်၏။ မြတ်နိုးခံရသဖြင့်လည်း အတုံ့ပြန်၍ မြတ်နိုးကုန်၏။ ထို့ကြောင့် မိခင်သည် ရင်ဝယ်သားကို စောင့်ရှောက်သကဲ့သို့ နတ်တို့သည် ထိုအမျှပေးဝေသူကို အတုံ့ပြန်၍ စောင့်ရှောက်ကုန်၏။ နတ်တို့စောင့်ရှောက်ခံရသောသူသည် အခါခပ်သိမ်း ကောင်းခြင်းမင်္ဂလာတို့ကိုသာ တွေ့မြင်ရလေ၏”ဟု အနုမောဒနာ ပြုတော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် မဂဓတိုင်း အမတ်ကြီးများဖြစ်သော သုနိဓနှင့် ဝဿကာရပုဏ္ဏားတို့အား ဤဂါထာတို့ဖြင့် အနုမောဒနာပြု၍ နေရာမှထကာ ပဲကြွတော်မူ၏။

ထိုအခါ မဂဓတိုင်း အမတ်ကြီးများ ဖြစ်သော သုနိဓနှင့် ဝဿကာရပုဏ္ဏားတို့သည် ‘ယနေ့ ရဟန်းဂေါတမ ထွက်သွားရာ တံခါးကို ဂေါတမတံခါးဟု တွင်စေလတ္တံ့။ အရှင်ဂေါတမ ကူးရာ ဂင်္ဂါမြစ်ဆိပ်ကို ဂေါတမရေဆိပ်ဟု တွင်စေလတ္တံ့’ဟု မြတ်စွာဘုရား၏နောက်မှ နောက်မှ အစဉ်လိုက်ကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားထွက်သွားရာ ထိုတံခါးသည် ဂေါတမတံခါးဟု အမည်တွင်လေ၏။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဂင်္ဂါမြစ်သို့ ချဉ်းကပ်တော်မူ၏။ ထိုစဉ်အခါ၌ ဂင်္ဂါမြစ်သည် ကျီးသောက်နိုင်လောက်အောင် ကမ်းနှင့်အညီ ရေပြည့်လျက်ရှိ၏။ ကမ်းတဖက်မှ ကမ်းတဖက်သို့ ကူးရောက်လိုသော အချို့သူတို့သည် လှေကိုရှာကုန်၏။ အချို့သူတို့သည် သစ်ဖောင်ကိုရှာကုန်၏။ အချို့သူတို့သည် ဝါးဖောင်ကို ဖွဲ့ကုန်၏။ ထိုအခါ အားရှိသော ယောကျ်ားသည် ကွေးသော လက်မောင်းကို ဆန့်တန်

သကဲ့သို့၊ ဆန့်ငင်နိုးသော လက်မောင်းကို ကွေးသကဲ့သို့ ဤအတူ ပင် မြတ်စွာဘုရားသည် ဂင်္ဂါမြစ်၏ ဤမှာဖက်ကမ်းမှ ကွယ်ခဲ့၍ ထိုမှာဖက်ကမ်း၌ ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ ထင်ရှားဖြစ်တော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ကမ်းတဖက်မှ ကမ်းတဖက်သို့ ကူးလိုကုန် သည်ဖြစ်၍ အချို့က လှေကိုရှာလျက်၊ အချို့က ဖောင်ကိုရှာ လျက်၊ အချို့က ဝါးဖောင်ကိုဖွဲ့လျက် နေကုန်သော ထိုသူတို့ကို မြင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိ တော်မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

နက်ကျယ်လှစွာသော တဏှာမြစ်ကို ကူးသော အရိ ယာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်တန်တားကိုဆောက်လုပ်၍ ကိလေသာ ညွန်ပျောင်းတို့ကို ပယ်စွန့်လျက် ကူးသွားကုန်၏။ လူ အပေါင်းသည်ကား မြစ်ကိုကူးရန် ဖောင်ကို ဖွဲ့နေရ၏။ ကူးမြောက်ပြီးသော ပညာရှိ အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ကား ဖောင်ကို မဖွဲ့ကြရတော့သည်သာတည်း။

၇—ဒွိဓာပထသုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်နာဂသမာလကို နောက် လိုက်ရဟန်းပြု၍ ကောသလတိုင်း၌ ခရီးရှည်ကြွတော်မူ၏။ အရှင် နာဂသမာလသည် ခရီးအကြား၌ လမ်းခွဲကိုမြင်၍ “ဘုန်းတော် ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား၊ ဤသည်ကား လမ်းကောင်းပါတည်း။ ဤလမ်းဖြင့် သွားပါကုန်အံ့” ဟု မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက် ၏။ ဤသို့လျှောက်သော် မြတ်စွာဘုရားသည် “နာဂသမာလ၊ ဤသည်ကား လမ်းကောင်းတည်း။ ဤလမ်းဖြင့် သွားကုန်အံ့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း၊ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း အရှင် နာဂ သမာလသည် "ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား၊ ဤသည် ကား လမ်းကောင်းပါတည်း။ ဤလမ်းဖြင့် သွားပါကုန်အံ့" ဟု မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်၏။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း မြတ်စွာ ဘုရားသည် "နာဂသမာလ၊ ဤသည်ကား လမ်းကောင်းတည်း။ ဤလမ်းဖြင့် သွားကုန်အံ့" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထို့နောက် အရှင်နာဂသမာလသည် မြတ်စွာဘုရား၏သပိတ် သင်္ကန်းကို ထိုအရပ် မြေကြီးပေါ်၌သာချထားခဲ့၍ "အရှင်ဘုရား၊ ဤသည်ကား မြတ်စွာဘုရား၏ သပိတ်သင်္ကန်းပါတည်း" ဟု ဆို ကာ ပသွား၏။ ထို့နောက် ထိုခရီးလမ်းဖြင့် သွားသော အရှင် နာဂသမာလအား ခရီးလမ်းအကြား၌ ခိုးသူတို့သည် ထွက်၍ လက်တို့ဖြင့်လည်း ရိုက်နှက်ကုန်၏။ ခြေတို့ဖြင့်လည်း ကန်ကျောက် ကုန်၏။ သပိတ်ကိုလည်း ခွဲကုန်၏။ သင်္ကန်းကိုလည်း ဆုတ်ဖြဲကုန် ၏။ ထို့နောက် အရှင်နာဂသမာလသည် ကွဲသောသပိတ်၊ စုတ် ပြဲသောသင်္ကန်း ရှိသည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး လျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တခုသောအရပ်၌ ထိုင်နေပြီး သော် "အရှင်ဘုရား၊ ထိုခရီးလမ်းဖြင့် သွားသော တပည့်တော် အား ခရီးအကြား၌ ခိုးသူတို့သည် ထွက်၍ လက်တို့ဖြင့် လည်း ရိုက်နှက်ပါကုန်၏။ ခြေတို့ဖြင့် လည်း ကန်ကျောက်ပါကုန်၏။ သပိတ်ကိုလည်း ခွဲပါကုန်၏။ သင်္ကန်းကိုလည်း ဆုတ်ဖြဲပါကုန်၏" ဟု လျှောက်၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိ တော်မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

ရေအတူသော နို့ရည်ကို သောက်သောကြိုးကြာသည်
ရေကို ဝှန်သကဲ့သို့ သိခြင်းသို့ရောက်သော ပညာရှိသည်

အကျိုးရှိသည် မရှိသည်ကို မသိသူနှင့် အတူတကွ သွား
သော်ရင်း၊ အတူတကွ နေသော်ရင်း၊ ရောနှောသော်ရင်း
မကောင်းမှုကို စွန့်၏။

၈—ဝိသာခါသုတ်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ပုဗ္ဗာရုံကျောင်း မိဂါရမာတာ ပြာသာဒ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါမိဂါရမာတာဝိသာခါ ချစ်နှစ်သက်အပ်သော မြေးမသည် ကွယ်လွန်လေ၏။ ထို့နောက် မိဂါရမာတာဝိသာခါသည် စိုသော အဝတ်၊ စိုသော ဆံပင် ရှိသည်ဖြစ်၍ နေ့ခင်းချည်း အချိန်၌ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တခုသော အရပ်၌ ထိုင်နေလေ၏။ တခုသော အရပ်၌ ထိုင်နေသော မိဂါရမာတာဝိသာခါကို

"ဝိသာခါ၊ စိုစွတ်သော အဝတ်၊ စိုစွတ်သော ဆံပင်ရှိလျက် နေ့ခင်းချည်း အချိန်ဝယ် အဘယ်အရပ်မှလာ၍ ငါ့ထံသို့ ချဉ်းကပ်သနည်း" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

"အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်မ ချစ်နှစ်သက်အပ်သော မြေးမသည် ကွယ်လွန်ခဲ့ပါ၏။ ထို့ကြောင့် တပည့်တော်မသည် စိုစွတ်သောအဝတ်၊ စိုစွတ်သောဆံပင်ရှိလျက် နေ့ခင်းချည်း အချိန်ဝယ် အရှင်ဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပါ၏" ဟု လျှောက်၏။

"ဝိသာခါ၊ သင်သည် သာဝတ္ထိပြည်၌ ရှိကြသည့် လူတို့လောက် သားတို့ကိုရင်း၊ မြေးတို့ကိုရင်း၊ အလိုရှိသလော" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့်တော်သည် သာဝတ္ထိပြည်၌ ရှိကြသည့် လူတို့လောက် သားတို့ကိုရင်း၊ မြေးတို့ကိုရင်း အလိုရှိပါသည်” ဟု လျှောက်၏။

“ဝိသာခါ၊ သာဝတ္ထိပြည်သူပြည်သားတို့သည် နေ့တိုင်းအဘယ်မျှလောက် များပြားစွာ ကွယ်လွန်ကုန်သနည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“အရှင်ဘုရား၊ နေ့တိုင်း သာဝတ္ထိပြည်သားတို့သည် ဆယ်ယောက်တို့လည်း ကွယ်လွန်ပါကုန်၏။ အရှင်ဘုရား၊ သာဝတ္ထိပြည်သားတို့သည် ကိုးယောက်၊ ရှစ်ယောက်၊ ခုနစ်ယောက်၊ ခြောက်ယောက်၊ ငါးယောက်၊ လေးယောက်၊ သုံးယောက်၊ နှစ်ယောက်တို့လည်း ကွယ်လွန်ပါကုန်၏။ အရှင်ဘုရား၊ နေ့တိုင်း သာဝတ္ထိပြည်သား တယောက်သော်လည်း ကွယ်လွန်ပါကုန်၏။ အရှင်ဘုရား၊ သာဝတ္ထိပြည်သည် သေသောလူတို့ဖြင့် မဆိတ်ပါ” ဟု လျှောက်၏။

“ဝိသာခါ၊ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း။ သင်သည် တခါတရံမျှ မစိုသော အဝတ်၊ မစိုသော ဆံပင်ရှိသည်ဖြစ်နိုင်ပါတော့မည်လော” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“အရှင်ဘုရား၊ ဤသို့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ အရှင်ဘုရား၊ ထိုမျှလောက် များပြားသော သားတို့ဖြင့်ရင်း၊ မြေးတို့ဖြင့်ရင်း တပည့်တော်မအား အကျိုးမရှိတော့ပါ” ဟု လျှောက်၏။

“ဝိသာခါ၊ တရာမျှလောက် ချစ်အပ်သော အရာဝတ္ထုရှိကြသူတို့အား တရာမျှလောက်သော ဆင်းရဲတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ကိုးဆယ်မျှလောက် ချစ်အပ်သော အရာဝတ္ထု ရှိကြသူတို့အား ကိုးဆယ်မျှလောက်သော ဆင်းရဲတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ရှစ်ဆယ်မျှလောက် ချစ်အပ်သော အရာဝတ္ထု ရှိကြသူတို့အား ရှစ်ဆယ်မျှ

လောက်သော ဆင်းရဲတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ချစ်အပ်သော အရာဝတ္ထုနှစ်ခုသော၊ ရှိကြသူတို့အား နှစ်ခုသော ဆင်းရဲတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ချစ်အပ်သော အရာဝတ္ထု တခုရှိသူအား တခုသော ဆင်းရဲသည် ဖြစ်၏။ ချစ်အပ်သော အရာဝတ္ထု မရှိကြသူတို့အား ဆင်းရဲမရှိ။ ‘ထိုသူတို့သည် စိုးရိမ်ခြင်း မရှိကုန်။ ကိလေသာမြူ မရှိကုန်၊ ပင်ပန်းမှု မရှိကုန်’ ဟု ငါ ဟောဆို၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

> လောက၌ များသော သဘောရှိကုန်သော အလုံးစုံသော စိုးရိမ်ခြင်းတို့သည်၎င်း၊ ငိုကြွေးခြင်းတို့သည်၎င်း၊ ဆင်းရဲခြင်းတို့သည်၎င်း ထင်ကုန်၏။ ထိုအလုံးစုံတို့သည် ချစ်အပ်သော အရာဝတ္ထုကိုစွဲ၍ ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။ ချစ်အပ်သော အရာဝတ္ထုမရှိမူ ထိုအလုံးစုံတို့သည် မဖြစ်နိုင်ကုန်။
>
> ထို့ကြောင့် လောက၌ အကြင်သူတို့အား ချစ်အပ်သော အရာဝတ္ထုသည် တစုံတခုမျှ မရှိ။ ထိုသူတို့သည် ချမ်းသာကုန်၏။ စိုးရိမ်မှုကင်းကုန်၏။ ထို့ကြောင့် စိုးရိမ်ကင်းမှု ကိလေသာမြူကင်းမှုကို တောင့်တသူတို့သည် လောက၌ တစုံတခုသော ချစ်ခင်မှုကိုမျှ မပြုကြကုန်ရာ။

၉—ပထမဒဗ္ဗသုတ်

အခါ တပါး မြတ်စွာ ဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော် မူ၏။ ထိုအခါ မလ္လမင်း၏သား အရှင်ဒဗ္ဗသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တခုသောအရပ်၌ ထိုင်နေပြီးသော် “မြတ်

စွာဘုရား၊ ယခုအခါ တပည့်တော်၏ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုရန် အခါပါ တည်း”ဟု မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်၏။

“ဒဗ္ဗ၊ ယခုအခါ သင်သည်ပင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရန် အခါကို သိ၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထို့နောက် မလ္လမင်း၏သား အရှင်ဒဗ္ဗသည် မြတ်စွာဘုရား ကို ရှိခိုး၍ အရိုအသေပြုပြီးလျှင် ကောင်းကင်သို့ပျံတက်၍ ရေး ခြစ်မထင် ကောင်းကင်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေပြီးလျှင် တေ ဇောဓာတ်ကို ဝင်စား၍ ထိုသမာပတ်မှထကာ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြု၏။

ထို့နောက် မလ္လမင်း၏သား အရှင်ဒဗ္ဗ၏ မီးမြိုက် လောင် ကျွမ်းပြီးသော ခန္ဓာကိုယ်မှ ပြာသည်၎င်း၊ မီးသွေးသည်၎င်း မထင်ချေ။ ဥပမာသော်ကား မီးမြိုက်လောင်ကျွမ်းပြီးသော ထောပတ်မှဖြစ်စေ၊ ဆီမှဖြစ်စေ၊ ပြာမီးသွေးသည် မထင်သကဲ့သို့ ဤ အတူ ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်၍ ရေးခြစ်မထင် ကောင်းကင်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေထိုင်နေပြီးလျှင် တေဇောဓာတ်ကို ဝင်စား၍ ထို သမာပတ်မှ ထပြီးလျှင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသော မလ္လမင်း၏သား ဒဗ္ဗ၏ မီးမြိုက်လောင်ကျွမ်းပြီး မီးလောင်သောခန္ဓာကိုယ်မှပြာသည်၎င်း၊ မီးသွေးသည်၎င်း မထင်ချေ။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကိုသိတော် မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

မလ္လမင်း၏သား ဒဗ္ဗ၏ ကိုယ်သည် အကြွင်းမရှိ ကွယ် ပျောက်ပြီ။ ရူပသညာ စသော သညာအားလုံးတို့သည် ချုပ်ကုန်ပြီ။ ဝေဒနာ အားလုံးတို့သည် ငြိမ်းအေးကုန် ပြီ။ သင်္ခါရအားလုံးတို့သည် ချုပ်ငြိမ်းကုန်ပြီ။ ဝိညာဏ် သည် ပြတ်စဲခြင်းသို့ ရောက်လေပြီ။

၁၀—ဒုတိယဒဗ္ဗသုတ်

အခါ တပါး၌ မြတ်စွာ ဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန် ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား သည် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့"ဟု ခေါ်တော်မူ၏။ ထိုရဟန်းတို့ သည် "အရှင်ဘုရား"ဟု မြတ်စွာဘုရားအား ပြန်ကြား လျှောက် ထားကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်—

"ရဟန်းတို့ ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်၍ ရေးခြစ်မထင် ကောင်း ကင်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေထိုင်နေပြီးလျှင် တေဇောဓာတ်ကို ဝင်စား ၍ ထိုသမာပတ်မှထပြီးလျှင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသော မလ္လမင်း၏သား ဒဗ္ဗ၏ မီးမြိုက်လောင်ကျွမ်းပြီးသော ခန္ဓာကိုယ်မှ ပြာသည်ငှင်း၊ မီးသွေးသည်ငှင်း မထင်။ ဥပမာသော်ကား မီးမြိုက်လောင်ကျွမ်း ပြီးသော ထောပတ်မှဖြစ်စေ၊ ဆီမှဖြစ်စေ၊ ပြာသည်ငှင်း၊ မီးသွေး သည်ငှင်း မထင်သကဲ့သို့ ဤအတူ ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်၍ ရေး ခြစ်မထင် ကောင်းကင်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေပြီးလျှင် တေဇော ဓာတ်ကို ဝင်စား၍ ထိုသမာပတ်မှ ထကာ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုသော မလ္လမင်း၏သား ဒဗ္ဗ၏ မီးမြိုက်လောင်ကျွမ်းပြီးသော ခန္ဓာကိုယ်မှ ပြာသည်ငှင်း၊ မီးသွေးသည်ငှင်း မထင်ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော် မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏—

သံတူဖြင့် ထုခပ်အပ်သော၊ တောက်လောင်နေသော၊
အစဉ်အတိုင်း ငြိမ်းနေသော မီး၏ သွားရာကို မသိနိုင်
သကဲ့သို့ ဤအတူ ကောင်းစွာ လွန်မြောက်ပြီး၍ ကာမ
အနှောင်အဖွဲ့နှင့် ဩဃလေးပါးမှလွန်၍ တည်ကုန်သော
တုန်လှုပ်မှုမရှိသည့် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကိုရကြသော ရဟန္တာ
ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ လားရာ ဂတိကို ပညတ်ရန် မရနိုင်တော့ချေ။

ဝိ သု ဒ္ဓိ မ ဂ်

'ဝိသုဒ္ဓိမဂ် တက်ဆိုမှု တောမထွက် ရှင်ကျက် ရဟန်းဆိုး' ဤဆောင်ပုဒ်ဖြင့် ဝိသုဒ္ဓိမဂ်၏ ဂုဏ်သတ္တိနှင့် အဘယ်မျှ ဆွဲအား ကြီးမားသော ကျမ်းစာဖြစ်ကြောင်းကို ခန့်မှန်းနိုင်သည်။

ရှင်ဗုဒ္ဓဃောသ က ပိဋကတ်သုံးပုံကို အဆီအနှစ် ထုတ်နုတ်ကာ 'ဝိသုဒ္ဓိမဂ္ဂ'ကို ရေးဦးစွာ စီစဉ်တီထွင်ခဲ့သည်။

ပြည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး က ယင်း 'ဝိသုဒ္ဓိမဂ္ဂ' ကို နိသျ စီရင်တော်မူခဲ့သည်။

ဆရာကြီး ဦးဖေမောင်တင် က ပါဠိဘာသာဖြင့် ရှိနေသော 'ဝိသုဒ္ဓိမဂ္ဂ' ကျမ်းကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုရေးသားခဲ့သည်။

ကျိုက်တိုဆရာတော်က ဝိသုဒ္ဓိမဂ္ဂနိသျကိုအမှီတံကဲပြု၍ ဝိသုဒ္ဓိမဂ္ဂ အဋ္ဌကထာ မြန်မာကို စီရင်ခဲ့သည်။

ညောင်လေးပင်ဆရာတော်ဘုရား က ဝိသုဒ္ဓိမဂ် အရသာကို ဖြေရှင်းပေးခဲ့သည်။

ယင်းသို့ ကဝိအဆူဆူ၊ ဆရာတော် အဆက်ဆက်တို့ ပြုစုခဲ့သော 'ဝိသုဒ္ဓိမဂ္ဂ'ကျမ်းကို ယခုအခါ ဆရာဦးသော်ဇင်က မြန်မာစာဖတ်ရုံမျှဖြင့် နားလည်နိုင်၊ သဘောပေါက်နိုင်အောင် အလွယ်ကူဆုံး ပြုစုထားခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးသော်ဇင်

မူလအဘိဓာန်

[ပါဠိ မြန်မာ ပေါရာဏ]

သီဟိုဠ် ရှင်မောဂ္ဂလာန်၏ ပါဠိအဘိဓာန်သည် ပိဋကတ်သုံးပုံနှင့် အတူတူ မြန်မာပြည်သို့ ရောက်၍ အကျော်အမော်ရဟန်းတော်များနယ်တွင် ထင်ပေါ်ကျော်ကြား အသုံးများခဲ့ပါသည်။ ဤအဘိဓာန်ဖြင့်ပင် ပါဠိဘာသာကို ပြန်ဆိုခဲ့ကြရ၍ သူ့ကျေးဇူး အထူးကြီးကျယ်လှပါသည်။ မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်အတွက်ကား ယခုမှ ထွက်ရသော်လည်း ရှေးဆရာမြတ်တို့၏ နိဿယတို့မှ မြန်မာဝေါဟာရ အသွယ်သွယ်နှင့် မောင်းထောင်ဆရာတော်၏ ပေါရာဏကိုပါ ပူးတွဲ ပြန်ဆိုပါ၍ ပိုပြီး ပြည့်စုံကြွယ်ဝပါသည်။ ဤစာအုပ်ဖြင့် မူရင်းကျကျ ပါဠိ၊ မြန်မာ၊ ပေါရာဏတို့ကို အစုံအလင် မတွေ့မြင်ရပါမည်။ ပါဠိဘာသာ လေ့လာလိုသူများ၊ မြန်မာစာနှင့် ပေါရာဏကို ပိုင်နိုင်လိုသူများ ကြည့်ရှုသင့်ပါသည်။

မကြာမီ ထွက်မည်။

စာပလွေ့။

စာဥယျာဉ်

(ဥယျာဉ်မှူး ဦးသော်ဇင်)

ဤစာဥယျာဉ်တွင်ရနံ့ကြိုင်သောပန်းလေးခိုင်ပွင့်နေပါသည်။

၁—ကဗျာခြောက်ဆယ်ကျော် (အကောင်းဆုံးနှင့် ရွေးအကျဆုံး တောလားဖြစ်၏။ ကမ္ဘာအရပ်ရပ် စာမူကိုမှာ ပျောက်ကွယ်နေပြီး ပုဂံ၊ အင်းဝ စသော ခေတ်အဆက်ဆက်က ကဗျာဆရာတို့ပင် မျက်မှောက် မပြုရသေး။)

၂—မေဃဒူတ (ကာလိဒါသ၏ ကမ္ဘာကျော် မိုးစေကဗျာဖြစ်၏။ ဤကဗျာကို ဖတ်ပါက သက်ကြားအိုကြီးပင် ဆံမုတ်ဆိတ်တွေ နက်မှောင်သွားနိုင်ကြောင်း ဆိုကြ၏။)

၃—ပဋ္ဌသီခ (အချစ်ကို ဖော်ကျူးသော စောင်းချင်းဖြစ်၏။ စောင်းဆရာသည် ဤ သီချင်းဘာပုဒ်ဖြင့် သဘင်ဝန်ကြီး သမီးကို ဆောင်နှင်းခဲ့၏။ စင်စစ် ကြီးခွေပင် မြှော်ဟောက်ပမာ ထောင်ထနိုင်လောက်သည်။)

၄—ရတုသံဟာရ (ရာသီဥတု အလှကို ကာလိဒါသ ဖွဲ့ဆိုသော ကဗျာဖြစ်၏။ မြန်မာရာသီဖွဲ့ ကဗျာတို့ကို တခေတ် ပြောင်းပစ်နိုင်သည်။ ကာမသျှတြ ဆရာကြီး အဖြစ်နှင့် အပြစ်တင်ခံရသည်မှာ ဤကဗျာကြောင့်ဖြစ်၏။ ကာမ အားတိုးဆေးနှင့်ပင် တူနေပါသည်။)

စာဥယျာဉ်တွင် ဤပန်းလေးခိုင် ကြိုင်လှိုင်နေပါသည်။ကဗျာလိုလဲ လှသည်၊ ဝတ္ထုသဘာဝနှင့် ဆောင်းပါး၏ သုတေသနလည်း ရသည်၊ ကဗျာသစ်နှင့် တခေတ်ထွင်လိုသူ၊ သုတေသနပြုလိုသူ၊ရသ ကဗျာနှင့် အနုပညာ စစ်စစ်ကိုချစ်သူတို့လေ့လာသင့်သည်။

ရှေ့လ ထွက်မည်။

ဤစာအုပ်တွင်

- ဘုရားဖြစ်သည့်နေ့မှ စ၍ နောက်ဆုံး မဟာပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်စံသည်အထိ မြတ်စွာဘုရား ကျူးရင့်သော ဥဒါန်းစကားများ။

- သိမ်မွေ့နက်ရှိုင်းသော သဘောတရား ရေးရာ အတွေးအခေါ်များ။

- လှပသေသပ်၍ မွေ့လျော်ဖွယ် ကောင်းလှသော ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းကလေးများ ပါဝင်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဤစာအုပ်ကို ဘာသာရေး ရှုဒေါင့်မှရင်း၊ သဘောတရားရေးရာ ရှုဒေါင့်မှရင်း၊ စိတ်ကိုဖျော်ဖြေရန် ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း ရှုဒေါင့်မှရင်း ရှုဒေါင့်အမျိုးမျိုးမှ လေ့လာဖတ်ရှုနိုင်သည်။